

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 38

Dijous, 10 de març de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 46, primera reunió

Í N D E X

Moció de censura

al president i al Govern de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Josep Piqué i Camps com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/07) (p. 3)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 46.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Moció de censura al president i al Govern de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Josep Piqué i Camps com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/07). Sr. Josep Piqué i Camps, juntament amb 14 altres diputats del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la Moció de censura.

El president

Comença la sessió.

Moció de censura al president i al Govern de la Generalitat i proposta del diputat Sr. Josep Piqué i Camps com a candidat a la presidència (tram. 205-00001/07)

Aquesta sessió tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Moció de censura al president i al Govern de la Generalitat i proposta del diputat senyor Josep Piqué i Camps com a candidat a la presidència. Aquest debat es regirà per la normativa establerta a l'article 121 del Reglament. Té la paraula, per presentar la Moció, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Senyor president del Parlament, senyor president de la Generalitat, senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats, aquest torn és, com deia el president del Parlament fa un moment, per explicar els motius que ens porten a presentar aquesta Moció de censura. El nostre Grup pensa que hi han tres motius.

En primer lloc, jo crec que el més important, però potser no, és el que, fruit d'un ple de fa quinze dies, ens porta a presentar la Moció com un instrument per tenir un ple extraordinari. I crec, senyores i senyors diputats, que, perquè la memòria és fràgil i de vegades ens oblidem de les coses, més val tornar a recordar una seqüència –lamentable– del Ple, i llegiré el *Diari de Sessions* del dia 24 de febrer del 2005.

Diu el senyor president de la Generalitat: «Sí, no, molt breument, perquè penso que, efectivament, ha tocat el moll de l'os. Vostès tenen un problema, i aquest problema es diu 3 per cent» –em salto un tros, per allò dels rumors i aquestes coses.

Diu el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: «Vostè ha perdut completament els papers. Si el president de la Generalitat avui ha d'acabar aquest torn parlamentari d'aquesta manera, vostè ha perdut completament els papers. Vostè ha perdut completament els papers, senyor Maragall. Si era per això, realment es podia haver estalviat aquesta intervenció.

»Jo, li demanaria, senyor Maragall..., senyor Maragall, li demanaria..., li demanaria una cosa, i li ho dic també amb tota la modèstia i espero que amb tota la correcció i amb tot el respecte: entre vostès i nosaltres en aquests propers tres mesos hem de fer coses molt importants al servei d'aquest país, no ho oblidí.

»Per fer aquestes coses importants és molt necessari que un cert cercle de confiança entre vostès i nosaltres segueixi existint, i que aquest cercle de confiança, que no és d'amistat, però és de confiança política, d'intentar fer coses junts al servei del nostre país i de la seva gent, de la gent del Carmel i de molta altra gent, que això no és trenqui. I amb la seva última intervenció això es trenca definitivament. Vostè engega la legislatura a fer punyetes. Suposo que n'és conscient.

»I, per tant, li demano, formalment, amb modèstia i amb ple respecte, que vostè retiri aquesta última expressió i que puguem tornar a restablir aquest mínim de confiança que el nostre país necessita.»

I diu el senyor president de la Generalitat: «Honorable senyor diputat, accedeixo a la seva demanda. Però accedeixo a la seva demanda per una sola raó, perquè vostè acaba de dir una cosa molt important, que interessa més el país que tot el que ens ha dit abans. I això tan important és que Catalunya té al davant coses molt importants a fer i espero de vostè i del seu Grup que estiguin en condicions de complir efectivament la seva part de l'obligació en els mesos que vindran, en els quals es jugarà l'Estatut de Catalunya, la Constitució espanyola i bona part del nostre futur.»

Realment ens hi vam jugar el futur. Si no ho arreglem, si no som capaços d'arreglar-ho..., ens hi vam jugar el futur.

Aquest va ser el diàleg. Hauria estat possible perfectament un altre diàleg. El president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hauria pogut dir, per exemple: «De què em parla, senyor Maragall? Estem parlant de la inflació?, de l'IRPF?, de les balances fiscals del senyor Huguet? De què em parla, senyor Maragall?» (*Remor de veus i rialles.*) O el president de la Generalitat hauria, tranquil·lament..., no acceptar el xantatge, que ja sé que molesta que es digui, però no acceptar el xantatge que es va fer. Però es va produir el primer diàleg, i per això, en primer lloc, som avui aquí. I potser –i no vull anar més lluny– es va produir aquest primer diàleg perquè resulta que era l'únic diàleg possible.

I no parlem d'un 3 per cent, que segurament un 3 per cent, en si mateix –en si mateix–, no vol dir res. Parlem del que hi ha a sota d'aquesta expressió, del que volen dir aquesta expressió i aquest sistema que es denunciava, de conxorxa, de manera d'operar, de tapar les coses, d'oasis, que en parlarem al final. Tots, malauradament, tothom, malauradament, va entendre perfectament el que es volia dir amb el 3 per cent, i s'entén tant que, com he vist fa un moment en el *Diari de Sessions*, no es nega. Es fa xantatge en nom de Catalunya, en nom de l'Estatut, en nom de la convivència de tots. I el que és més greu, senyor president de la Generalitat: s'accepta –s'accepta.

Què volem, en presentar aquesta Moció? Ho hem dit des del primer dia; per tant, potser algunes de les críti-

ques son molt poc fonamentades. Nosaltres des del primer dia vàrem demanar un ple extraordinari, vàrem demanar que el Govern comparegués en aquesta cambra a explicar per què havia passat tot això; vàrem dir-ho. I també, una mica, que comparegués en aquesta cambra, evidentment, en aquell debat, per explicar moltes altres coses que d'aquí a un moment en parlarem. El Govern en va fer cas omís, i crec que legítimament hem fet ús de l'instrument complementari que ens permet tenir aquest Ple. Ningú no hauria entès que aquest Ple no es produís, ningú no hauria entès que aquest debat no es produís.

La nostra petició era, doncs, un ple extraordinari, i era un ple extraordinari per clarificar, per parlar, per entendre'ns i per debatre també, evidentment, l'acció de govern. No hi ha cap estratègia; no hi ha cap estratègia a favor de no sé qui; el Partit Popular de Catalunya no està utilitzant cap estratègia a favor de, fins i tot, extraterrestres. Escolti'm, el que ens porta al Ple, aquí, ens ho hem fet nosaltres sols, ningú més hi ha col·laborat. O és que algú de Madrid va dissenyar el guió del diàleg que vam tenir? O és que algú de Madrid ha dissenyat tot el problema del Carmel? No pensem en estratègies, no busquem més enemics exteriors, siguem conscients que ens ho hem fet nosaltres sols, i que nosaltres sols ens n'hem de sortir i nosaltres sols n'hem de parlar. Si no, ens equivoquem.

Volem un debat, i volem un debat per clarificar. No hem demanat en cap moment una rectificació; hem demanat un aclariment, que és molt diferent. Potser al final s'haurà de rectificar o no; això és una altra història, en què jo personalment en aquest moment, en presentar la Moció, no entraré. El que sí que cal és clarificar, i clarificar per respecte; per respecte a tots els que érem aquí fa quinze dies i vam escoltar i vam viure i vam veure el que vam escoltar, viure i veure, als ciutadans de Catalunya en general, que seguien la polèmica, que seguien el Ple i que crec que encara no han sortit del seu astorament. I també per respecte als veïns del Carmel, que han vist com un problema, que és el que ens va portar aquí, ha degenerat en un altre problema, molt més important per a la convivència de tots. Hem de clarificar-ho per respectar-nos tots, hem de clarificar-ho i hem de parlar per respecte a la nostra pròpia autoestima.

Aquest és el primer aspecte que ens porta a presentar la Moció. Hi han, deia, tres aspectes; en queden dos.

El següent punt que ens porta a presentar la Moció, senyor president de la Generalitat, el resumiré amb una expressió i en farem un repàs bastant ràpid, perquè després crec que hi haurà temps d'aprofundir-hi més: el segon aspecte és un govern que no governa.

Però abans de parlar-li d'aquest aspecte, també tornant al *Diari de Sessions*, voldria llegir-li –perquè de vegades, ho torno a dir, és bo fer memòria– el començament del discurs, en el seu debat d'investidura, del parlament del president del nostre Grup Parlamentari, que diu: «També vull iniciar les meves paraules expressant el meu profund respecte pel candidat, a la legitimitat del nou govern que previsiblement sortirà d'aquest debat.»

Complim la nostra obligació en parlar de l'acció de govern, complim la nostra obligació en demanar aquest

Ple. Això no és cap deslegitimació. El Govern de la Generalitat és el Govern legítim, i això no ho negarem ni ho hem negat mai, des del primer dia. Això, senyor president de la Generalitat, no és la confrontació entre dretes i esquerres de l'any 1936; tant de bo allò hagués estat això. No ens equivoquem: això és un diàleg parlamentari on el Govern ha de fer el seu paper, ha d'explicar el que fa i per què ho fa, si és que ha fet alguna cosa, i l'oposició ha de fer d'oposició; o alguns que creiem que ha d'existir oposició han de fer d'oposició. Per tant, senyor president, això no és altra cosa que democràcia, i democràcia que fem en seu parlamentària.

Voldria, li deia, fer un repàs breument de l'acció o no acció de govern –depèn de com es miri– d'aquests últims catorze mesos. I li he dit que seria breu perquè després penso que ja s'ampliarà.

Vàrem iniciar la legislatura amb una important crisi de govern, al cap d'un mes i mig, en la qual no entraré, una important crisi de govern que durà més enllà del que era estrictament necessari. No entro en els motius de la crisi de govern; dic que vàrem iniciar la legislatura amb una important crisi de govern. Era –ho havien dit vostès en el pacte del Tinell, ho havien dit en reiterades ocasions– una legislatura important, una legislatura que havia de canviar moltes coses a Catalunya, que havíem d'avançar, que havíem de trencar amb vint-i-tres anys de govern..., etcètera.

És una legislatura, fins al dia d'avui, sense acció; és una legislatura, en el dia d'avui, sense activitat legislativa, que és una manera, dic jo, de canviar les coses; s'hi estarà d'acord o no, però és una manera.

Es va anunciar que s'enviarien a aquest Parlament trenta-cinc projectes de llei. Ja sé que després es va dir que no s'havia anunciat exactament, que era un esborrany, que no sabem exactament què era, però alguna cosa era. El Govern tripartit devia tenir voluntat de fer-los, si era un esborrany, era un document que corria per un calaix. Trenta-cinc. Bé, a dia d'avui n'hem aprovat cinc; n'hi ha al Parlament sis en tramitació; això vol dir onze. I vol dir que, de trenta-cinc, si a mi no em fallen les matemàtiques, en falten vint-i-quatre.

No vull parlar de Bracons, ni del quart cinturó, ni de la línia d'alta tensió, perquè és una demostració de les discrepàncies del Govern amb si mateix; és una demostració que la gran obra pública que necessita Catalunya no es fa –no voldria fer l'acudit que és fàcil. És una demostració que la gran obra pública que necessita Catalunya no es fa.

I no voldria parlar –perquè torno a dir que ja en parlarem– del que nosaltres en diem «les lleis de convivència». Vostès tenen una capacitat sorprenent d'obrir els melons i després no tancar-los. Hem posat sobre la taula la llei electoral. Hem posat sobre la taula l'ordenació territorial de Catalunya. (*Remor de veus.*) O no? Jo crec que sí, no, que les hem posat sobre la taula? I després han desaparegut, i després han desaparegut: han anat a parar en una comissió. I tots sabem allò de les comissions, per tant, tampoc val la pena allargar-se: que quan vols que una cosa no funcioni ho encarrego a una comissió.

No vull parlar encara, en aquest moment, de l'Estatut, que ja en parlarem. No vull parlar en aquest moment

encara del finançament, que ja en parlarem. Però on són totes aquestes lleis? Obrim el tema de la convivència, que ens afecta a tots –que ens afecta a tots–..., i després els aparcuem, i els aparcuem per contradiccions al si del Govern, no per una altra cosa.

I finalment, senyor president, en aquest breu repàs, parlem del Carmel. Parlem d'un govern que deixa sol al conseller de Política Territorial i Obres Públiques? Sí, senyor conseller, vostè, molt dignament, fa quinze dies va intentar explicar-nos que no. I això diu molt al seu favor. Però vostè sap tan bé com nosaltres que no era exactament veritat. Perquè, només per posar un exemple –només per posar un exemple–, tots vam viure un acte de solidaritat de govern tan important com que el dia que compareixia en aquesta cambra en comissió el conseller de Política Territorial i Obres Públiques els consellers d'un dels grups que formen el Govern van tenir la urgència de reunir-se aquell mateix dia i en aquella mateixa hora. Potser no, però ja en parlarem.

Vostès tenen dificultats; tenen dificultats amb un govern de coalició. Vostè, senyor president de la Generalitat, en més d'una ocasió ho ha dit, que això era una cultura que no hi estàvem acostumats. A aquestes altures ja hi haurien d'estar acostumats!

Catalunya no es pot permetre el luxe d'estar paralitzada. Els catalans necessitem un govern que governi. I hem vist que ara –ho hem vist, ens n'hem adonat aquesta setmana–, ara, s'ha dit que el Govern actuarà cohesionat. Si ara actuarà cohesionat, deu voler dir que abans no actuava cohesionat, dic jo! I hem vist que ara el Govern fa..., en una sola reunió del Govern, aprova cinc projectes de llei per enviar al Parlament. Miri, llàstima que el Reglament no permet presentar una moció de censura cada quinze dies, perquè, si no, potser ho fariem per tal que s'anés avançant, perquè el país deixés d'estar paralitzat, que s'actués –que s'actués– i es fessin coses.

El tercer motiu, senyor president, és que tenim coses molt importants a fer com a país, i volem fer-les i volem sentir-nos orgullosos de fer-les. I aquestes coses, senyor president, les hem de fer nosaltres, les hem de fer amb els altres, però només seran possibles des del respecte, si ens respectem a nosaltres mateixos, si respectem i si ens respecten. I estem en una situació en què em temo que aquestes condicions no es donen.

Vostè va acabar el seu discurs d'investidura dient que si no sé quantes coses no eren possibles, citant l'*Oda a Espanya* del seu avi, «Adéu Espanya!» Així va acabar vostè el seu discurs d'investidura.

Jo voldria, senyor president, també citar-la, però començant pel començament, i començant pel començament amb l'«Escolta, Espanya, la veu d'un fill / que et parla en llengua no castellana...»; amb l'una t'han parlat pocs, «en l'altra, massa!»

Quina Catalunya volem que escolti Espanya, senyor president? Perquè volem que Espanya ens escolti. I miri, i potser fins i tot en algun moment de la història hauria estat bo que ens escoltés.

Però quina Catalunya volem, ara, que Espanya escolti? Volem que Espanya escolti una Catalunya empenedo-

ra, una Catalunya amb il·lusió col·lectiva, una Catalunya realista i que té idees clares, una Catalunya que té projectes, o volem que Espanya escolti una Catalunya paralitzada i sota sospita? Quina Catalunya volem? La Catalunya que es debat, que debat des de les seves coses, que en parla i cerca alternatives, volem que escolti aquesta Catalunya o volem que escolti la Catalunya que es querella?

Volem que Espanya ens escolti, perquè tenim molts i molts projectes importants en què necessitem ser escoltats. Per cert, també necessitem escoltar! Nosaltres també volem que Espanya escolti els projectes de Catalunya i per això necessitem un govern que tingui projectes, i per això demanem que a Catalunya hi hagi un govern que tingui capacitat de tenir projectes. I, ara com ara, senyor president, no és el cas d'aquest Govern.

Tornem al començament. Evidentment, presentem una moció de censura, i s'ha criticat que és una moció instrumental. Sí, volem un debat. Però almenys estem fent servir un instrument parlamentari i una voluntat parlamentària i democràtica: parlem i parlem en el Parlament. Podem fer-ho o no; per nosaltres no serà. Nosaltres volem parlar, i així ho hem demostrat amb la presentació d'aquesta Moció. Per nosaltres no serà. Però per parlar cal saber del que es parla i per parlar de projectes cal tenir projectes.

Hem dit algunes coses que vull recordar. Volem aclariments, no volem acords de país que intenti tapar els temes. Volem un país que des de les legítimes discrepàncies sigui capaç d'acordar. I volem, substancialment, un govern que governi; que el legítim Govern de la Generalitat, sigui el que sigui, governi. I volem, senyor president, parlamentaritzar la vida política catalana; no volem judicialitzar-la.

I, senyor president, no volem tornar a l'oasi. S'ha dit aquests dies que l'oasi s'ha acabat, i potser és bo. Jo aquí mateix fa quinze dies deia que de l'oasi màxim en quedava una palmera raquítica i un got d'aigua. Volem aprendre, hem d'aprendre a treballar a partir de la realitat del nostre país. I en el nostre país, senyor president, no hi han oasis; jo, personalment, no n'he trobat cap. El nostre país és un país de petites serralades, on dos turons fan una serra; tres fagedes, massa terra; quatre pins, un bosc espès.

Aquest és el nostre país. I hi han boscos, senyor president, en el nostre país... (*L'orador dona un cop al got d'aigua que té damunt la tribuna.*) I en els boscos... És l'aigua de l'oasi que ja trontolla... (*Rialles.*) I en els boscos, senyor president... (*Remor de veus.*) Sort que no ha caigut, perquè si només queda la palmera raquítica i el got d'aigua i cau el got d'aigua...

En el nostre país hi han boscos, i en els boscos, senyor president, hi han troncs, hi han pedres; un s'entrebanca, un de tant en tant s'equivoca de camí, torna enrere i busca el camí, l'autèntic, el que porta a algun lloc. No passa res per haver perdut l'oasi. Acostumem-nos a treballar amb el país, amb el país real.

Entenem, doncs, senyor president de la Generalitat, des del Grup Parlamentari Popular al Parlament de Catalunya, que les raons exposades són motius més que suficients per presentar aquesta Moció de censura, com a

instrument legítim i reglamentari, al president de la Generalitat i al Govern.

Un país que té per endavant importants reptes de futur en tots els àmbits, polítics, econòmics, socials i culturals, no pot basar-se en una creixent desconfiança entre societat i política i en la manca d'ambició política d'un govern que està més preocupat en les seves tensions internes que en els assumptes que realment importen a la ciutadania de Catalunya.

I la presentem amb voluntat de debatre, de crear entre tots els millors projectes que pensant en el futur generin il·lusió col·lectiva de present en el nostre país.

Senyor president de la Generalitat, senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en representació del Govern, l'honorable senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una moció de censura és una eina parlamentària absolutament legítima. En la seva lògica es formula quan un govern no té la majoria parlamentària suficient, i en la seva lògica absoluta es formula quan hi ha un candidat que pot articular una alternativa possible. Ni una ni altra cosa, vostès saben que es donen avui, ara i aquí.

Vostè ha qualificat aquesta Moció d'«instrumental». Jo, si vol, li afegeixo un altre qualificatiu: és oportunista, perquè està feta en clau d'interessos de partit, i és inoportuna. I és inoportuna perquè, més enllà de la faramalla retòrica, pretén dividir-nos, debilitar-nos com a país i com a societat, i pretén donar i donar, i ahir es va veure al Congrés dels Diputats, arguments als qui s'oposen a una ampliació del nostre autogovern i als nostres recursos de finançament.

Aquest Govern, el Govern d'esquerres i catalanista, ha posat i posa en qüestió moltes maneres de fer que fins ara es donaven per naturals, i hi ha qui se sent incòmode i fins i tot agredit, amb aquestes noves maneres de fer, amb aquest canvi, i aleshores utilitza mecanismes diversos per avortar-lo.

Mai un govern de la Generalitat ha patit una erosió de l'oposició tan forta, tan radical, tan contundent (*remor de veus*) com ha tingut aquest Govern des del primer dia –com ha tingut aquest Govern des del primer dia. (*Remor de veus.*) I feia molts anys –molts anys– que un govern de la Generalitat no disposava de la solidesa parlamentària d'aquest. Des de la tercera legislatura, l'any 88, el Govern no disposava de la majoria parlamentària de què disposa aquest. I, més enllà d'aquesta sòlida i rotunda majoria parlamentària, la solidesa del Govern es fonamenta en una base social àmplia que el va permetre conformar en un acord programari específic i en el suport renovat dels tres partits i els tres grups parlamentaris que el conformen. Una base social àmplia que ha portat un acostament a la gent com a tret distintiu; un acostament a la gent, que la gent ha agraït, que ha generat expectatives, que hi ha qui troba segur que encara ha anat massa poc, però també hi ha que li ha fet por.

Els motius d'aquesta Moció no neixen en el Ple del Carmel. Els motius d'aquesta Moció neixen el primer dia que aquest Govern es va constituir. Des del primer dia, el Partit Popular va mostrar la seva oposició a aquest Govern, que va considerar –i ho va dir– com a enemic. Des del Govern de l'Estat, des del primer dia, es va atacar amb deslleialtat aquest Govern. Ara, superada la perplexitat del 14-M i seguint les directrius que ahir es van veure en el Congrés de Diputats, retornen a l'atac. És un atac a un govern legítim, és un atac a una legislatura constituent.

I estic d'acord amb vostè, senyor Vendrell, que no hi ha oasi català. Si n'hi havia hagut era pel comportament, a l'oposició, dels que ara governem –si n'hi havia hagut era pel comportament, a l'oposició, dels que ara governem. Però també estic d'acord amb vostès que millor que no n'hi hagi. Primer, perquè pretendre que vius en un oasi és insultar la gent que t'envolta perquè els està dient que viuen en un desert, i el món no ho és, un desert. Però, segon, perquè un oasi és molt pobre en diversitat. I vostè ho ha dit, un bosc, un jardí ric en diversitat, frondós, ampli és com volem el nostre país.

En resum, disposem d'una majoria parlamentària amplíssima, d'una gran cohesió interna, i aquest és el nostre millor argument per continuar treballant, com hem fet fins ara, per i per a la gent, i això ho farem fins al final de la legislatura.

Segons vostès, aquest Govern no governa, ja ho van dir el dia abans de la nostra presa de possessió. I em sap greu, senyor Vendrell, aquest Govern governa, no en la direcció, sortosament, que vostès voldrien; no prioritizant, sortosament, les polítiques que vostès prioritziarien; no actuant, sortosament, amb les seves maneres. Però aquest Govern governa, i governa amb una nova manera de fer. I entre tots estem aprenent aquesta nova manera de fer: nosaltres des del Govern, la ciutadania dia a dia. Cometem errors, sens dubte, i també cometem molts encerts, sens dubte.

I aquest és un Govern cada cop més cohesionat en la seva pluralitat, en la pluralitat polifònica de les seves veus, i a això vostès no hi estan acostumats, no ho entenen, no ho accepten i fan de la incomprensió un retret.

L'acció de Govern s'emmarca en un programa basat en les prioritats i els eixos definits en el pacte del Tinell. Ho hem explicat moltes vegades. En el passat debat de política general vam explicar el que havíem fet fins a aquell moment, i la sòlida majoria parlamentària que ens sustenta així ho va reconèixer. Jo no repassaré ara tot el que ha fet el Govern en els darrers catorze mesos, perquè no tinc temps. Permeti'm simplement que repassi els trets més importants dels darrers cinc mesos, del debat de política general fins ara, i que ho faci seguint els eixos del pacte del Tinell.

Primer eix, un nou impuls econòmic per a Catalunya. La signatura de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana; vuitanta-sis mesures concretes, concertades amb els agents socials, concertades amb tots i cadascun dels agents socials representatius. El Pla de recerca i innovació 2005-2008, que preveu inversions superiors als 2.000 milions d'euros. La constitució

de la Bioregió, un espai territorial on, en l'àmbit concret de la biomedicina i la biotecnologia de la salut, diferents agents públics i privats, en concertació de nou, desenvoluparan nous productes i serveis competitiu. El Programa per a la reforma de l'Administració Tributària de Catalunya amb l'objectiu de configurar la futura Agència Tributària de Catalunya. El Programa d'innovació al sector agroalimentari. El Pla tèxtil 2005. El Pla d'internacionalització de l'empresa catalana 2005-2008, amb una previsió estimada de 130 milions d'euros. La creació del Barcelona Supercomputing Center - Centre Nacional de Supercomputació, amb la destinació de 16 milions d'euros, el centre més important d'Europa en la matèria, el quart del món i el primer del món no lligat estrictament a l'empresa pública ni a la indústria militar.

Catalunya, una nació socialment avançada, segon eix. El cinquè Pla d'igualtat per a les dones, amb una aportació específica de 32 milions d'euros i la participació de tots i cadascun dels departaments de la Generalitat. La renovació del parc immobiliari judicial, amb una inversió inicial de 33 milions d'euros per a la construcció immediata de sis nous edificis judicials. El Pla de seguretat viària de Catalunya 2005-2007. El Mapa de llars d'infants de Catalunya, que ha de permetre i permetrà la creació de trenta mil noves places públiques, amb una destinació inicial de 150 milions d'euros. I l'Acord, un altre cop amb concertació, de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis. L'aprovació de noranta-sis noves actuacions per a CEIP i IES, amb una inversió total de 300 milions d'euros, de les quals cinquanta-cinc són obra nova. La convocatòria de 3.680 places per a cossos de funcionaris docents d'escoles de primària i de secundària. El desenvolupament del Pacte nacional per a l'educació, un altre cop amb concertació social dels agents implicats, per tal de donar un pas endavant, col·lectiu, en la qualitat de l'ensenyament. La presentació del Programa de diagnòstic ràpid del càncer, que farà que tots els hospitals de la Xarxa hospitalària d'utilització pública implantin un circuit de diagnòstic ràpid del càncer entre els mesos de maig i juliol d'enguany mateix. Cinquanta-tres noves actuacions en centres d'assistència primària, hospitals i centres socio-sanitaris, des de l'octubre fins avui, amb 120 milions d'euros d'inversió. L'augment del complement de les pensions de viduitat més baixes, que passaran de 360 a 423 euros anuals. La posada en marxa, aquest semestre mateix, d'una nova casa d'acollida, un centre integral i quatre punts de trobada en l'atenció a les dones i els infants víctimes de la violència domèstica. La signatura de convenis amb els ens locals per al finançament dels professionals dels equips d'atenció a la infància i l'adolescència, un altre cop amb concertació, amb un increment del 25 per cent dels professionals que hi treballen.

Tercer eix, una nova política territorial i ambiental. Segona convocatòria de la Llei de millora de barris, àrees urbanes i viles i adjudicació dels primers ajuts de la primera convocatòria; 198 milions d'euros, primera convocatòria; 200 milions d'euros, segona. La presentació del Pla d'inversions 2005-2007 de Ferrocarrils de la Generalitat, amb 600 milions d'euros. Els estudis in-

formatius per al desdoblament de l'Eix Transversal. La presentació del Pla d'inversions de Ports de la Generalitat, de 105 milions d'euros. Quatre noves autovies centrals per al país: Centelles - Vic - Ripoll, Reus - Alcover, Vilanova - Vilafranca - Igualada - Manresa i Vidreres - Santa Cristina d'Aro. Inauguració del Primer congrés del món rural de Catalunya. La millora de la garantia d'abastiment i de la qualitat d'aigua de l'àrea metropolitana de Barcelona, amb una inversió de gairebé 900 milions d'euros. El Decret de revisió de les zones vulnerables, adreçat a prevenir la contaminació per nitrats procedents de fonts agràries, d'aquestes aigües. El Pla director d'infraestructures en telecomunicacions, que preveu que tot Catalunya disposi d'una xarxa de banda ampla, amb una inversió de gairebé 500 milions d'euros. La autorització per crear un operador neutre de telecomunicacions per distribuir, en xarxa pública fixa, comunicacions electròniques i fibra òptica arreu del país, o l'aprovació –dimarts mateix passat– de la Llei del paisatge i de la nova Llei de carreteres. Això, resum dels darrers cinc mesos.

Aquest Govern ha treballat de manera transversal, coordinada i en cohesió, en tots els àmbits que realment afecten el dia a dia de les nostres ciutadanes i els nostres ciutadans. I això vol dir: més llars d'infants, més escoles, més mestres, més seguretat, mecanismes per reduir les llistes d'espera i fer diagnòstics ràpids pel que fa a la salut, més hospitals, més ambulatoris, una aposta forta per la internacionalització de l'economia catalana, la nostra empresa i el comerç. Una aposta radical per la innovació i les noves tecnologies aplicades a tots els sectors, millores en infraestructures i més qualitat de vida en els barris i les viles.

I el Govern també ha actuat amb fermesa i des de tots els departaments implicats la gravetat dels fets del Carmel. Ho vam explicar en una compareixença inicial del conseller en Comissió, ho va explicar el conseller de Política Territorial en el Ple passat del Carmel, dilluns el conseller de Política Territorial torna a venir al Parlament i ho torna a parlar, ho torna a explicar davant de la Comissió d'Investigació. Ho hem fet, ho estem fent i ho farem fins que resti un sol afectat pels fets del Carmel per atendre.

El Govern impulsa, també, la renovació del marc legislatiu. El Parlament ha aprovat dotze lleis i en té set més en tramitació a iniciativa del Govern, i el Govern dimarts passat en va aprovar cinc. El que no farà el Govern, el que no farem és fomentar la inflació legislativa amb textos que queden en lletra morta per manca de desplegament o per manca d'aplicació.

El Govern de la Generalitat treballa i treballarà amb tota la força fins al final de la legislatura, cada cop encara, si convé, amb més decisió, apostant per la transformació d'un país que progressa, per l'equilibri territorial, per la millora de les polítiques socials, al costat de les necessitats dels emprenedors, de les empreses, dels ajuntaments, de la gent. Però aquest és un Govern, també, que fa de la transparència una arma democràtica.

El Govern fa de la participació un estil i una norma de conducta. Abans, en aquell breu llistat que els he fet de manera sintètica d'alguns aspectes de l'acció de Go-

vern, els he remarcat tots els que contenen elements fonamentals de concertació social. Hem fet públic, per exemple, les aportacions de mitjans de comunicació. Hem aportat a la ponència específica d'aquí, al Parlament, el Projecte de llei d'audiovisual. Estem en disposició de fer-ho, quan se'ns demani, amb la reforma per a la professionalització de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Dimarts passat en el Govern vam aprovar la Llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs i la reforma de la Llei de la iniciativa legislativa popular. Aquest és un govern que aposta per la participació i per la transparència.

I encara farem un gran pas endavant en l'aplicació dels acords del passat Ple del Carmel per garantir la lliure concurrència en la contractació d'obra pública, impedit l'opacitat i el clientelisme, promulgant normes i actuacions de regulació de l'obra pública amb auditories de seguretat, comissions de seguiment i revisions administratives, creant l'oficina contra el frau dins l'Administració de la Generalitat i el sector públic, remodelant GISA amb mecanismes més eficaços de seguiment i control, presentant el Projecte de llei de modificació de la Sindicatura de Comptes, el Projecte de llei regulador de l'obra pública, donant suport a la Comissió d'Investigació creada aquí al Parlament.

L'oficina contra el frau tindrà plens poders en la investigació de tot tipus i en el control del frau de qualsevol activitat il·legal o conducta fraudulenta, fonamentarà la seva actuació en l'oficina de l'OLAF de la Unió Europea i exercirà una plena garantia de l'equitat i el respecte al compliment ètic i normatiu de l'actuació de l'administració dels serveis públics.

És el moment, senyores i senyors diputats, de la regeneració moral i de la regeneració ètica; és el moment del combat intransigent a la ineficàcia i a la corrupció. Que quedi molt clar, que els quedi molt clar, no hi haurà cap acord per al silenci, no acceptarem mai cap xantatge; l'únic acord possible és la transparència, el rigor, l'honestat, la claredat, la veritat. Ni silencis ni xantatges: transparència.

Aquest Govern té i ha assumit uns grans reptes, són els grans reptes de la legislatura. En primer lloc, els serveis a la gent i al territori; en segon lloc, la transparència i el rigor en l'Administració; en tercer lloc, lleis fonamentals, com la Llei electoral i la Llei d'organització territorial; un nou estatut, i un nou model de finançament; un nou estatut que hem de fer per disposar de les eines efectives per solucionar els problemes de la gent, també del Carmel, i un nou finançament perquè aquestes eines puguin funcionar, també al Carmel, poder fer coses, per capacitat legal i per capacitat material, per poder exercir la responsabilitat de transformar la realitat.

Ni la cridòria mediatitzada ni cap silenci vergonyant ens impediran fer aquests passos endavant necessaris per poder desenvolupar les polítiques justes al servei del territori i de la nostra gent, per construir el país que els catalans i les catalanes es mereixen, la Catalunya de l'immediat futur. Ni interessos personals de ningú ni interessos de partit, per lícits que puguin arribar a ser, poden fer trontollar els interessos del país, allò que Catalunya demana, allò que Catalunya necessita, allò que a Catalunya li urgeix. Si algú o algun partit no vol o no

creu necessari ni el nou Estatut ni un nou finançament, ara és el moment per dir-ho.

Honestament, sense embuts, per nosaltres ara és l'hora de l'Estatut, del finançament, de la transparència, del país, de la gent; un país que volem fort, que el sabem fort, que el creiem fort. Aquest no és un govern dèbil; vostès volen debilitar el Govern, per al seu projecte els interessa un govern dèbil; no voldria creure que els interessés un país dèbil, un país que no pugui assolir més autogovern, un país que no pugui exercir-lo millor. La majoria nacional, la majoria social, del nostre país vol que triomfin els reptes d'aquesta legislatura, el programa del Govern dia a dia: la transparència, el rigor, el nou Estatut, un nou finançament.

Aquesta és una legislatura constituent, és un moment històric de construcció, un moment de força, un moment per al país, un moment per a la gent, un moment per superar els interessos partidistes. La majoria social del país, la majoria nacional del país, no ha donat cap símptoma de voler tirar enrere, de plantejar-se un retorn a un passat que ja no tornarà.

El Govern no els vol decebre, el Govern no els decebrà; ni el soroll aliè ni la incomprensió dels que no entenen cap altre món que no sigui un món en què ells manen i ordenen ho aconseguiran. El Govern i el president tenen l'autoritat política per encapçalar aquest projecte social i nacional, catalanista i d'esquerres; tenen l'autoritat, tenim l'autoritat, i l'exercirem fins al final, fins al final del nostre projecte, fins al final de la legislatura.

El senyor Piqué, candidat a la presidència de la Generalitat, va afirmar fa uns dies que aquesta Moció de censura havia de servir per fer, deia, una «catarsi» que necessita la política catalana. «Catarsi», suposo que ho saben, sé que ho sap, el senyor Piqué, és una paraula que ve del grec; el seu sentit primer és el de purificació; molt em temo, però, que amb aquesta Moció de censura no es pretén purificar res; l'objectiu d'aquesta Moció de censura, l'objectiu del soroll dels darrers dies, l'objectiu del soroll des del primer dia que aquest Govern governa, no és la catarsi, és la paràlisi, la paràlisi del projecte polític de llibertat nacional i de progrés que aquest Govern impulsa, un projecte que va començar a ser possible amb els resultats electorals del 16 de novembre de 2003, un projecte que legítimament vostès no comparteixen i al qual tenen tot el dret d'oposar-se amb les seves forces, amb les forces que van obtenir aquell 16 de novembre de 2003.

Però no hem de patir: no hi ha paràlisi, no hi haurà paràlisi, aquest Govern no s'aturarà, aquest país no s'aturarà, ningú ens aturarà. Per això, aquesta Moció de censura, instrumental, oportunista, inoportuna, no tirarà endavant, i, per si a algú li queda algun dubte, aquest Govern governa, ho fa amb la màxima cohesió, ho fa amb la bandera de la transparència i ho farà fins al final de la legislatura.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies. Té la paraula, per exposar el programa polític, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué i Camps.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies. Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, il·lustres senyors i senyores diputades, estem davant d'una moció de censura que en el nostre ordenament jurídic, i així és a tot Espanya, ha de ser necessàriament constructiva, és a dir que –és a dir que– ha de tenir dues parts ben diferenciades: una part de censura del Govern i al seu president i una proposta alternativa de govern, de política i també de president.

Com és natural, hem d'anar per parts, i vull començar per la crítica del Govern. Ara el senyor Bargalló ens ha intentat demostrar que tenen una activitat inusitada, no?, desorbitada, vertiginosa. És una pena que la gent no se'n adoni –és una pena que la gent no se'n adoni–, que els ciutadans tinguin la percepció generalitzada que aquest Govern no governa, i de moment vostès no els han pogut convèncer del contrari.

Ha parlat de l'activitat legislativa. Bé, podem tornar-ho a repetir, ja ho ha dit el senyor Vendrell, i vostè també, en una confessió d'apart que, la veritat, li agraeixo per l'honestedat que comporta, no? I, home!, és que tampoc cal fer-ne tantes, de lleis, no?, no cal tenir una inflació legislativa, però és que, és clar, hi ha un petit problema: no som nosaltres els que varem parlar de les trenta-cinc o trenta-sis lleis fins al desembre de l'any passat, i només en portem onze o dotze. Ara resulta que sí, com que hi ha hagut tot aquest debat aquests dies i s'ha tornat a produir aquesta evidència que vostès no governen, ara han fet una empenyeta, i és veritat que és una pena que no puguem presentar mocions de censura de tant en tant, perquè així els empenyeríem a fer alguna cosa –a fer alguna cosa.

Però és evident que aquest Parlament no treballa el que hauria de treballar, i, en bona mesura, és responsabilitat de qui governa, de qui ha de tenir la iniciativa legislativa bàsica. Saben vostès que hi ha més proposicions de llei des de l'oposició que projectes de llei presentats per vostès? (*Remor de veus.*) No, no. Per tant, em sembla que, des d'aquest punt de vista, no hi hem de perdre massa el temps, no? La percepció generalitzada és, i ho sento, de paràlisi, però ja en parlarem més, de tot això.

Però també hi ha una manca d'impuls real, no de «boquilla», que se'n diu, eh?, d'impuls real dels grans temes, dels grans temes del país. Parlarem més endavant de l'Estatut, hem de parlar de la Llei electoral, de la divisió territorial, del finançament de la sanitat i els seus problemes, hem de parlar de les infraestructures, però de tot això ja els en parlarem quan parlem del futur, no?, quan parlem del futur.

Després, també, el senyor conseller en cap ha esmerçat una bona part dels seus esforços –meritoris, d'altra banda, quan els esforços inútils condueixen a la melancolia– a dir que aquest és un govern cohesionat, ple de solidaritat interna, no?, i em sembla que si alguna cosa s'ha posat en relleu aquests gairebé quinze mesos que vostès són al Govern és que cohesió, més aviat poca; contradiccions i conflictes interns, més aviat molts, i solidaritat interna, la mínima, la justeta –la justeta. Hi ha una manca de cohesió, hi ha una manca de solidari-

tat, i després hi ha també una manca de presència pública i de compromís públic del mateix Govern a través dels seus consellers. Hi ha consellers, diguem-ne, amb tots els respectes, per descomptat, no?, però absolutament desconeguts per l'opinió pública catalana, que sembla que estiguin com amagats, o «escaquejats», o que es posen de perfil, o que tenen un perfil massa baix per ser consellers del Govern de Catalunya. Els ciutadans de Catalunya, i siguem conscients d'això, no coneixen el seu Govern, i això és dolent –i això és dolent.

Si a tot això hi afegim la incompetència a l'hora d'abordar els problemes reals dels ciutadans, i crec que el cas del Carmel és un paradigma, és un exemple evident, de tot això, crec que ja comencem a justificar el perquè del debat d'avui i d'aquesta Moció de censura.

Els polítics catalans, i el Govern hi té molt a veure, ens hem –i em poso també en primera persona del plural perquè també me'n sento responsable, no?– dedicat a les «nostres coses», entre cometes, a allò que ens interessa a nosaltres en termes estrictament polítics; hem gastat les nostres energies, fonamentalment, en la redistribució del poder polític, però no suficientment en la defensa dels interessos generals, dels interessos reals i concrets de la gent, de les persones. I crec que ha arribat el moment de sortir d'allò que definim a Catalunya com «políticament correcte», i crec que és hora de començar a dir les veritats pures, dures, nues, les veritats crues, hi ha una veritat crua.

Aquestes darreres setmanes no hem estat, tots plegats, uns més que altres..., però aquestes darreres setmanes no hem estat a l'alçada de les circumstàncies. I d'això la responsabilitat màxima, perquè vostès governen, la tenen vostès. Vostès governen, poquet, però estan al Govern, i amb l'inestimable ajut del principal partit de l'oposició, que ha tingut la responsabilitat de governar fins ahir durant vint-i-tres anys, vostès són els màxims responsables de no estar a l'alçada de les circumstàncies. I avui tots vostès han de ser conscients –i els demano per favor que no amaguin el cap sota l'ala, no és bo autoenganyar-se, ni en la política ni en la vida– que els ciutadans han perdut la confiança en els seus responsables polítics, i, el que és pitjor, probablement també en les seves institucions. I crec que el cas Carmel n'és un paradigma.

I, per això, vull fer avui una crida a aquesta cambra, que representa democràticament el conjunt del ciutadans de Catalunya. Crec, amb tota sinceritat, que hem de fer una reflexió col·lectiva, que hem de fer autocrítica, que hem de superar els nostres interessos, legítims, però parcials, de partit, i dir d'una manera clara i rotunda que avui la nostra màxima prioritat, la de tots, ha de ser respondre a les angoixes, al patiment, a la irritació, a la sensació d'abandonament, a la desconfiança i a la desesperança dels ciutadans del Carmel. Però no només dels ciutadans del Carmel, també dels veïns d'altres barris de Barcelona que estan legítimament preocupats per com s'estan fent les obres subterrànies: parlem de la Teixonera, del Clot, del Poblenou i d'un llarg etcètera. Però també de l'angoixa dels veïns de Sallent i de tots aquells que, després d'escollar les inquietants paraules del conseller de Política Territorial i Obres Públiques fa quinze dies, tenien raons més que fundades per

pensar que les coses no s'han fet bé, i el que és pitjor, que en els darrers quinze mesos s'han seguit fent com abans, i, per tant, malament, en tots els sentits.

Jo no tornaré als arguments del debat de fa uns dies sobre el Carmel. Vam parlar de la gestió de la crisi, que crec que ha estat francament dolenta i que ha generat molta més inquietud que confiança, i que s'han comès errors imperdonables. Vaig parlar, també, del que havia succeït en els darrers catorze o quinze mesos, per identificar la seva pròpia responsabilitat des que són govern. I també vam parlar de la gestió històrica de l'obra pública catalana, amb resultats i amb conclusions que jo crec que són molt i molt preocupants.

I en aquest tema, senyor conseller en cap, senyors del Govern, també han anat a remolc, vostès no han tingut la iniciativa. Els vam haver de demanar des de l'oposició que fessin un ple extraordinari sobre el Carmel. (*Veus de fons.*) Si... I nosaltres els vam demanar que fessin una comissió..., que permetessin la posada en marxa d'una comissió d'investigació que vèiem inevitable, i al final s'hi van haver d'afegir, perquè les coses inevitables són això: impossibles d'evitar, no?

Bé. Si convé tornem a parlar, durant el debat, de tots aquests temes del Carmel, no? Però, en el debat d'avui, per tot això, no?, sigui quin sigui el seu resultat, no només en termes d'aritmètica parlamentària que crec que tots podem preveure amb exactitud, sinó en termes polítics –en termes polítics–, d'aquest debat n'ha de sortir una idea clara, i és que les necessitats del Carmel, i de la seva gent, han d'estar per sobre, en qualsevol cas, de les nostres picabaralles polítiques, de les nostres misèries corporativistes com a polítics, de les nostres obsessions i, sovint, també, de la nostra demagògia.

Senyor president, tot plegat ens porta a una conclusió per a mi ben evident, i és que en aquests moments Catalunya pateix d'una incontestable manca de lideratge, d'una absència de lideratge polític, social i, també, moral. I, senyor president de la Generalitat, amb tots els respectes, des d'aquest punt de vista vostè no és un bon president. Vostè és un mal president. Jo sé molt bé que vostè té tota la legitimitat democràtica per governar, no la hi hem qüestionat mai; altres sí que ho han fet. Des del primer dia vàrem ser molt clars en aquest sentit. Jo li ho vaig dir explícitament en el debat d'investidura. Vostè va tenir els vots suficients d'aquesta cambra i ja no tinc res més a dir. Però és cert també, i tothom ho sap –tothom ho sap–, que vostè va ser salvat *in extremis*. Vostè estava pràcticament... –des del punt de vista polític, per descomptat–, estava pràcticament acabat, estava pràcticament mort. El van salvar *in extremis*. Vostè va ser derrotat personalment –personalment– a les eleccions del novembre del 2003, i tothom ho sap.

I només la decisió d'una altra força política d'aquesta cambra, em refereixo a Esquerra Republicana de Catalunya, només això, aquesta decisió, i no els vots de vostè i del seu partit, li van permetre ser el president de la Generalitat avui, malgrat perdre com a partit les eleccions. I això l'ha fet un president feble des del començament, des dels primers dies: l'han fet un president condicionat, un president atrapat pels acords polítics amb altres forces que –no ho oblidí mai, perquè en política una de les coses que no s'ha de ser mai és un

ingenu, no?– el que volen, legítimament, és substituir-lo, a vostè, l'abans possible.

I això fa que a més a més de patir un govern que no governa, també hàgim de patir un president que no presideix: un president que no mana, que no coordina, que no assegura la cohesió interna; un president –li ho torno a dir amb tots els respectes– que fa de reina mare. Amb un afegit: les reines mare acostumen a callar (*veus de fons*) i procuren no comprometre les institucions. I vostè ha cregut –permeti'm que li ho digui– que pot compensar la manca d'autoritat política i moral amb la incontinència verbal –amb la incontinència verbal.

Senyor president, el Govern no se sent presidit. Els departaments són compartiments estancs. El conseller en cap és un personatge, si m'ho permet, a la recerca del seu paper; un personatge que en els grans temes i problemes del país està, com diuen ara, *missing*, està desaparegut, i en el cas del Carmel crec que ho hem vist d'una manera molt i molt clara. Avui he pensat que tenia la temptació de trobar-li ja el personatge... (*veus de fons*), d'astronauta, perquè em semblava que parlava des d'un altre planeta, i estem aquí, senyor conseller en cap, estem aquí. Només parlem de grans conceptes i de grans paraules i de grans principis, belles paraules també, però hem de parlar dels problemes.

Però a més a més que el Govern no se sent presidit de veritat, crec amb tota sinceritat que el país tampoc se sent presidit. Vostè, i lamento dir-li-ho, no és Tarradellas, ni Pujol, amb tots els seus defectes, que són molts. Però miri, l'un i l'altre manaven i presidien –manaven i presidien–, i volien representar el conjunt del país. Vostè no. Vostè és un president de partit. Vostè és un president de confrontació, no un president de tots, si no, a què ve la referència a la Guerra Civil de l'altre dia, a les dretes i a les esquerres, a la dialèctica dels fronts confrontats... Jo em pensava que això ja ho havíem deixat de banda, i em pensava que vostè volia ser el president de tots, no dels uns contra els altres.

I el seu problema no són això que vostè anomena «les dretes del país», el seu problema és directament vostè, perquè vostè ens ha fet i ens està fent molt de mal, a Catalunya, al seu prestigi i a la seva imatge. I no sé si n'és prou conscient, tinc la impressió que no, però la imatge de Catalunya avui, arreu, està sota mínims. Ens veuen insolidaris, egoistes, antipàtics, responsables d'un país en declivi que ha perdut dinamisme, que ha perdut capacitat emprenedora... (*Veus de fons.*) Està superant Jordi Pujol amb molt poc temps, que havia de fer campanyes de tant en tant per fer-se perdonar tants i tants desgavells. I li està fent molt de mal al seu propi partit, al PSC, i també al PSOE, i al seu govern amic i afí a vostè d'Espanya. I li asseguro que em consta que tots plegats n'estan absolutament tips –i em consta. I li diré per què: perquè el que li dic no deriva de la pèrdua de respecte institucional i personal, sinó de la seva pròpia responsabilitat amb relació a aquesta pèrdua general de consideració cap a la seva tasca política i de govern.

El PSC, el Partit Socialista de Catalunya, després del 14 de març, havia recuperat la capacitat de ser el referent de centralitat, que havia perdut el novembre del 2003, tot substituint el paper històric que ha tingut Convergència i Unió a Catalunya. I, per tant, també havia recu-

perat una certa capacitat d'influir... –no diré certa, sinó força important–, d'influir en el Govern d'Espanya.

No és que això ens satisfés a nosaltres, al contrari, evidentment, no? Estem en una opció política confrontada, però avui, després de les seves sortides de to d'aquests darrers dies i d'aquestes darreres setmanes, de les seves... –permeti'm l'expressió, perquè ja forma part de la terminologia habitual del país, no?–, després de les seves «maragallades», això s'ha perdut. I Esquerra Republicana hem vist que pot tornar, i s'hi sent còmoda, a l'equidistància, i vostès tornen a estar a la defensiva.

I això vol dir que per..., vostè, ara ja..., ja és una nosa. Vostè ara és el problema, i, en absolut, la solució. I el Partit Socialista Obrer Espanyol té un autèntic sentiment agredolç: primer, d'alleugeriment, perquè veia com el que podia venir d'aquí podia arribar a ser indigerible. I deixi'm que li digui una cosa que també em consta i probablement a vostès també: confiaven en el paper de Catalunya, en el seu sentit de la responsabilitat i en la seva capacitat per introduir racionalitat, rigor i sentit comú. I els dic, des d'aquí, que poden continuar confiant en aquest sentit de la responsabilitat del Partit Popular de Catalunya. (*Remor de veus.*)

I vostè sap... –vostè ho sap– (*rialles en un sector de l'hemicicle*), sí, sí..., ja poden riure, ja... Vostè sap que això és veritat. (*Veus de fons.*) I vostès també ho saben, que és veritat. I tot això fa que aquesta situació d'*impasse* que ara tenim, els pugui tranquil·litzar. Això que en diem «la via catalana» –m'ho ha dit també el president Pujol, per cert, que alguna autoritat moral té– està greument ferida. I vostè n'és el màxim..., no l'únic, però vostè n'és el màxim responsable. Però per això vostè també ha trencat i ha buidat de contingut la línia argumental que tenia fins ara el senyor Rodríguez Zapatero, que no crec que estigui gaire content del que està succeint, que era la via catalana com a fórmula màgica per sortir-se'n de l'atzucac sobre el debat territorial que hi ha en el conjunt d'Espanya.

I ara, què li queda al senyor Rodríguez Zapatero? Bé..., no sé si esperar eleccions anticipades, a Catalunya, i que vostè se'n vagi, i que a partir d'aquí deixi de fer malbé les opcions possibles polítiques existents.

I vet aquí, tota la gent a la qual jo he parlat de les diferents forces polítiques, de les diferents opcions a Catalunya i a fora de Catalunya, tothom coincideix en el fet que el millor que ens podria passar és que vostè se n'anés –tothom. I jo li prego que no reaccioni com aquell acudit de l'autopista, no?, d'aquell que va conduint pel carril contrari, veu que tothom ve en contra d'ell i està convençut que tothom està equivocat.

Li pregaria que no reaccionés així. Els seus socis de govern, el seu partit, el Partit Socialista Obrer Espanyol, per descomptat, l'oposició, no poden ser, tots ells, els que van en direcció contrària a vostè. Faci un acte de coratge personal i polític, i passi a la història amb un darrer acte de generositat. Posi per sobre dels seus interessos personals els interessos generals del nostre país, o, com a mínim, els del seu partit que, cregui'm i no els cregui quan li diuen el contrari, estan desitjant que vostè marxi i deixi de generar-los problemes. (*Remor de veus.*)

Miri... Sí, sí..., facin un acte de sinceritat col·lectiva... (*Remor de veus.*) Miri, i acabo amb aquest apartat.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo amb aquest apartat, senyor president. El país i els seus mitjans de comunicació ens havíem anat acostumant a això que en diem les «maragallades»: des de la idea del Fòrum a partir de la voluntat de fer una Expo, a la seva manca de coneixement real sobre els grans temes del país, massa sovint despatxats a base de tòpics superficials, només sostenibles a base d'una incomprensible, per mi almenys, *bula* mediàtica. Però ara això també s'està acabant, no?, fins i tot entre els seus aduldors sistemàtics; i ja n'hi ha prou.

Miri, del discurs d'investidura que va despatxar invitant-nos a elegir-lo, perquè, quan feia una estona, ja vostè s'havia cansat i no ens va explicar el seu programa; per no parlar de l'esment del 3 per cent, i a la seva indigna retractació en seu parlamentària en aquell moment –en parlarem al final d'això–; per no parlar del suflé, ni de la vaselina, ni de la Guerra Civil, ni de les dones maltractades, i avui té una magnífica ocasió, en seu parlamentària, per disculpar-se, per disculpar-se i per reconèixer que és un gran disbarat comparar una tragèdia social amb el debat polític. I això que li acabo de dir no és una frase meua, com vostè sap, sinó que és una frase literal i textual de la vicepresidenta primera del Govern espanyol, que pertany a un partit, que és el Partit Socialista. Aprofiti..., aprofiti per fer-ho. Però també podríem parlar del *chapapote*, que va causar... (*Veus de fons.*) Sí, sí, del *chapapote* a l'hora de parlar del Carmel, no? (*Remor de veus.*) Sí... Escolti'm, que ens va deixar a tots estupefactes! O vol que parlem de com els sona, als veïns del Carmel, allò dels 200 milions de dòlars? En quin planeta estem? En quin espai orbital ens movem, senyor president? En quin món viu? És que no és bo que el president de la Generalitat sigui l'expressió de l'autisme polític. I se n'hauria d'adonar del que està passant i del que està fent.

Jo sé molt bé que avui molts diputats del seu Grup, o d'altres grups, no em poden votar, com és natural, no? (*Rialles.*) Però també tinc la convicció... (*forta remor de veus*) –permetin-me, senyors diputats i senyores diputades–, també tinc la convicció... –i ja sé que vostè es deu a la seva disciplina del partit, no?– (*forta remor de veus*), però molta gent també, i vostès també, molts d'ells... –molts d'ells–, i molts de vostès, també estan d'acord que vostè no és un bon president de la Generalitat. (*Persisteix la remor de veus.*)

I mirin, per tot això cal un canvi: cal un canvi polític a Catalunya, però no el canvi que representen vostès. Miri... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, pari un segon. Intentem tornar al silenci.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president.

El president

Ara vostè pot continuar...

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies. Vostès han representat l'alternança després de vint-i-tres anys, llarguíssims, interminables –interminables–, al final insuportables, deixi'm que els ho digui, també. Però, només per això –i només per això– representaven una illusió per a molta gent, fins i tot per als que no els varen votar. Però, volen que els recordi, a partir d'aquí, el Pacte del Tinell? Vostès també el recorden molt sovint.

Jo de la manera que el recordaré potser no els agrada, però podem repassar algunes coses que es diuen en el Pacte del Tinell, textualment. Llegeixo: «La majoria d'esquerres suposa una oportunitat històrica d'obrir una nova etapa que ens ha de permetre avançar en la construcció d'un país de ciutadans i ciutadanes lliures que gaudeixin del benestar social, les oportunitats i les llibertats democràtiques i nacionals més plenes.» Caram!, quines paraules més belles, també –també–, i també quines paraules més velles –amb be baixa–: *parole, parole...* I síndrome d'Adam, que és aquest síndrome que els passa a molts que creuen que la història comença quan uns la comencen a protagonitzar, com si no hi hagués res al darrere. (*Remor de veus.*) I seguim, segueixo amb el Pacte del Tinell: «Promoure la construcció d'una societat democràtica avançada, la igualtat entre els ciutadans, el control efectiu sobre els poders públics i l'eliminació de tota forma de corrupció política.» Ho deien vostès, ha hagut de caure el Carmel perquè ara baixin vostès també de l'arbre. I esmentaven mesures concretes, per exemple, torno a repetir el Pacte del Tinell: «Crear en el si de la Sindicatura de Comptes una oficina destinada a preservar la transparència i el funcionament ètic del sistema públic, especialitzada a evitar les pràctiques irregulars en les concessions i contractacions de béns i serveis del sector públic.» Torno a repetir, ha tingut de caure el barri del Carmel per crear una oficina, a càrrec, per cert, del conseller en cap, no en el si de la Sindicatura de Comptes. D'aquest tema en tornarem a parlar. Segueixo amb el Pacte del Tinell, que dóna molt de si, com veuen: «Establir criteris objectius i procediments transparents en les convocatòries destinades a la construcció d'obres i serveis per tal d'evitar el clientelisme polític.»

Després d'haver escoltar el senyor conseller Nadal fa quinze dies, torno a llegir això i, sincerament, no sé si posar-me a riure o posar-me a plorar –o posar-me a plorar. Són conscients que tot això ja no s'ho creu ningú? Saben que una certa illusió col·lectiva d'una part molt important de la societat catalana se'ls ha ensorrat igual que el Carmel? En són conscients, d'això? Vostès creuen de veritat que els ciutadans de Catalunya avui estan il·lusionats amb el seu autogovern i amb les seves institucions i amb vostès? Doncs, miri, no, no i assumeixin-ho; si no passa res, el millor que es pot fer sempre és un bon diagnòstic de la situació i no autoenganyar-nos.

Perquè el que passa és el contrari, vostès, en menys de quinze mesos, han aconseguit dilapidar, en un temps rècord, eh?, la illusió i la confiança dels ciutadans en

les seves institucions i en els seus governants. I avui el país ha perdut aquesta confiança, és veritat que l'ha perdut, no es pot negar que el país ha perdut aquesta confiança i les institucions també han perdut bona part del seu prestigi. I Catalunya, a més, al mateix temps, ha vist perillosament erosionada la seva imatge. Estic disposat a acceptar que tots en som responsables, però és evident que la màxima responsabilitat, com he dit al començament, és de vostès. Han perdut una gran oportunitat. I, d'una banda, me n'alegro, com és natural, perquè, com és evident, no comparteixo el seu projecte polític, que crec que és negatiu per als interessos dels ciutadans, però també he de dir que, d'una altra banda, ho lamento com a ciutadà que s'estima aquest país. I per això crec que cal un canvi polític autèntic –autèntic–, que no sigui, permeti'm l'expressió: *más de lo mismo*, i sovint, fins i tot, pitjor executat. Vostès, en bona mesura, estan vivint de la inèrcia i del passat. Sota la xerrameca «progre», no hi ha res sòlid, només acomodar-se al poder, i això sí que es nota que els agrada, i això és l'únic que els uneix a tots vostès. I què vol dir un canvi polític? Vol dir, sobretot, una altra manera de fer política... (*remor de veus*) sí, sí, una altra manera de fer política, no depèn només de les formacions polítiques i de les opcions ideològiques, sinó una determinada manera d'entendre la política; una altra manera d'abordar i afrontar els problemes del país i, sobretot, els problemes dels seus ciutadans. I aquesta crec que és l'expressió clau: posar la política al servei dels ciutadans; fer de les institucions instruments útils per resoldre problemes reals, per cercar solucions a les necessitats de la gent, i no fer constantment de les institucions instruments per avançar cap a determinats objectius estrictament polítics i de poder.

Si fóssim capaços de fer abstracció de l'ambient polític en què ens movem nosaltres, els polítics –sovint obsessiu, de vegades fins i tot malaltís, fins i tot malaltís–, ens adonaríem que el nostre món molt sovint no té res a veure amb el món real, molt sovint no té res a veure amb el món real. Qualsevol observador extern de la política catalana, que sigui mínimament objectiu, s'adona de seguida –de seguida– que els polítics a Catalunya vivim en una mena de circuit tancat, que ens autoalimentem pels nostres temes, fins i tot la nostra terminologia és una cosa pròpia que acaba sent una barrera d'entrada, ens movem entre tòpics, entre els llocs comuns políticament correctes fins ara, que eren intocables. En definitiva, voltats dels nostres propis mites, de les nostres pròpies llegendes, que a base de repetir-les ningú no ha gosat fins ara de posar en dubte. Doncs, bé, jo avui tinc l'oportunitat de fer-ho i vull fer-ho. Sé que corro un risc important, i és no només ser antipàtic i desagradable, perquè a vegades dir les veritats és antipàtic i desagradable, sinó també que alguns em vulguin expulsar de la tribu. M'és igual –m'és igual. (*Remor de veus.*) Miri'n, jo pertanyo a una força política –pertanyo a una força política– la qual sempre, a Catalunya, se l'ha volgut situar fora de joc, com si fos una mena de cos estrany al sistema, com si els seus ciutadans no fossin igual que els altres, els ciutadans que el voten. Deixant de banda fets tan elementals com que partits com el nostre guanyen les eleccions al Parlament Europeu, o que han guanyat eleccions a Espanya –per cert amb la contribució del 23 per cent de catalans l'any

2000—, que guanya en moltes comunitats autònomes, entre elles la Comunitat Valenciana i les Illes Balears, amb qui compartim àmbit lingüístic, més allà de les denominacions, (*remor de veus*) que guanya en molts i molts ajuntaments —molts i molts ajuntaments— i que no fa gaire temps va aconseguir —permetin-me que els ho recordi— el suport de centenars, de milers de ciutadans de Catalunya i també va assolir ser la segona força a les eleccions al Parlament Europeu. Però tot això no ha estat obstacle per a aquest intent permanent de situar-nos extramurs dels sistema.

Vostès saben que m'he proposat que això canviï, ens ho hem proposat dins del meu partit tots, i que canviï en benefici no només nostre sinó de la normalitat democràtica i de la salut del sistema. Però avui no els vull parlar d'això, no toca, no és el moment, no és el lloc adequat. Avui vull parlar de tots nosaltres, dels que protagonitzem des de les diferents posicions en què ens han situat els votants la vida política a Catalunya. I bé, ja ho he dit, però ho torno a repetir, no crec que puguem estar gaire contents de nosaltres mateixos. Parlo en general, perquè tots en som en alguna mesura responsables, uns més que altres, com ja he dit, però hem de ser conscients que mai com ara, en molt de temps, mai com ara en molt de temps, els ciutadans estan decebuts de la política. Estan divorciats del debat polític, estan allunyats emocionalment de les seves institucions d'autogovern, mai com ara. I estan instal·lats en una profunda desconfiança mai com ara, i tots vostès saben que un país que no té confiança en si mateix i en les seves institucions no pot prosperar.

I ara és el moment de la política amb majúscules, de la visió de futur, del rigor, de la seriositat i de la capacitat d'estar tots a l'alçada de les circumstàncies. I en un punt de partida que és també un prec —és també un prec—, no parlem mai més ni d'oasis —ja he vist que el conseller en cap tampoc en vol parlar i jo li ho agraeixo—, ni practiquem mai més això tan nostre que és el cofoisme. Deixem de mirar-nos permanentment el melic i deixem d'atribuir tots els nostres mals a un hipotètic enemic exterior que ho explica tot. Siguem honestos amb nosaltres mateixos. Nosaltres, jo personalment, defensem la necessitat que el debat polític, per dur que sigui en el fons i en els continguts, no ha de perdre unes mínimes formes de cortesia, d'educada confrontació d'idees, de raonament de les crítiques, però no ens confonguem: sota la moderació formal no hi amaguem la manca de sinceritat o d'honestetat política. I avui, més que mai, els ciutadans ens demanen que parlem clar. I comencem, si els sembla, pels grans temes que protagonitzen, almenys fins fa poc, aquesta legislatura, els que han de definir en bona mesura el marc de la nostra convivència: l'Estatut d'autonomia —i en paral·lel la reforma del sistema de finançament de la Generalitat—, la Llei electoral i la divisió territorial.

Parlo primer dels dos darrers temes. I és la meua voluntat i la del meu Grup Parlamentari buscar l'indispensable consens sobre aquestes qüestions. Consens. No és admissible canviar la Llei electoral els uns contra els altres, i no ho farem encara que l'eventual modificació ens pogués afavorir en termes de representació parlamentària. I crec que entre tots hem de trobar un equilibri entre la proporcionalitat del vot popular i la repre-

sentació parlamentària, però també entre aquesta i la distribució raonable en termes de presència territorial. Ja sé que és molt difícil, però és possible. I si jo arribés a tenir la responsabilitat de governar el que faria és una proposta concreta des del Govern, que és el que s'ha de fer. I fins ara no ha succeït així. Saben que hi ha aproximacions no ja coincidents, ho saben, sinó fins i tot contradictòries de les diferents formacions polítiques que conformen el Govern. En un moment donat semblava que hi havia un fort impuls sobre això, però d'immediat varen sorgir les discrepàncies, públiques i notòries, i mirin, fins avui, fins avui, i portem ja gairebé quinze mesos de legislatura. I el mateix pot dir-se de la divisió territorial: grans principis, més o menys ambigus, però poca concreció pràctica, poques idees clares, poca fixació de criteris polítics des del Govern, poc coratge polític. Perquè què farem amb les aspiracions de la Vall d'Aran? Sabem com articularem el fet metropolità? Sabem com abordarem un tema que no és menor i és l'eventual capitalitat de les futures vegueries? Sabem com abordarem amb l'Estat la necessària negociació respecte al futur de les províncies i de les diputacions? Fins ara, més enllà dels procediments solemnes, dels pronunciaments solemnes, perdó, fets sovint des de l'ambigüitat, no hem avançat pràcticament gens. Jo estic en disposició i el meu Grup Parlamentari, per descomptat, també, de parlar a fons de tots aquests temes, i, si tingués la responsabilitat de governar, en prendria la iniciativa. Els demano —els demano— que vostès ho facin.

Però vull parlar a fons dels dos altres temes: la reforma de l'Estatut i la reforma del sistema de finançament. I vaig a dir una cosa que sé que no els agradarà, però que és molt bo que els ciutadans la sàpiguen i que no confonem l'opinió pública, perquè ja n'hi ha prou d'expectatives frustrades per la realitat del que havia de suposar el gran canvi propiciat per un govern catalanista i d'esquerres i que, com veiem, està quedant en res. I li hem de dir al poble de Catalunya la veritat —la veritat— i és que cap de les dues coses va bé. I estem molt lluny del final i ara els ho argumentaré, i hem de ser conscients de la veritat. Prou de dir que tindrem un estatut l'abril, prou; prou, perquè ja hi som a l'abril, ara ve Setmana Santa, prou. O abans de l'estiu, no ho diguem més ja, perquè no el tindrem i tots ho sabem. Tots sabem que això no és possible, i no és possible per molts motius: pel procediment escollit, especialment laboriós i lent, i val a dir que, en principi, no em sembla malament que aquests temes s'analitzin assossegadament amb temps, amb detall i sense presses ni urgències. Fem-ho bé, que és molt important, però també pel mateix plantejament de la reforma. Jo crec que els ciutadans han de saber què es vol fer, que és legítim, eh?, però ho han de saber, que es vol fer un text que va més enllà d'un estatut convencional, que volem fer un text que té quatre vegades més articles que l'actual Estatut, amb articles, a més a més, molt detallats i exhaustius que, a vegades, ocupen una pàgina sencera. Per cert, amb un tècnica jurídicament i constitucionalment que jo crec que és discutible, i molts experts comparteixen aquesta opinió. I creguin-me, l'actual Govern espanyol té com a mínim els mateixos dubtes que jo, els mateixos, com a mínim. I que busca una propensió a la bilateralització, entre la Generalitat i l'Estat, incompatible

–incompatible– amb la present realitat de l'estat autonòmic. Deixo, a més a més, de banda aspectes més tècnics com és el recurs sovintejat a l'aplicació de l'article 150.2, que és el que permet delegar competències exclusives de l'Estat en circumstàncies excepcionals, o anar avançant en la reforma de l'Estatut o en el plantejament d'un nou Estatut, partint de la base que després l'Estat ja reformarà cinc-centes lleis orgàniques, per adequar les lleis orgàniques de l'Estat al que digui el Parlament de Catalunya respecte a l'Estatut.

Fixin-se que estic parlant, ja sé que això no agrada escoltar-ho, però hem de ser conscients de la veritat i de la realitat, i estic parlant d'aspectes jurídics, encara no he parlat d'aspectes estrictament polítics, això ja vindrà, i n'hauré de parlar i molt –n'hem de parlar i molt. Parlo d'aspectes previs al debat polític sobre els conceptes, i en aquest context convé recordar que s'ha discutit fins ara aproximadament en el si de la Ponència, doncs, un terç del contingut material del nou Estatut... (*remor de veus*) ep!, ja els agradaria... i també –i també– i a mi també, des d'un punt de vista... (*rialles*) també, però, mirin, (*remor de veus*) no, anem una mica més enllà, perquè des del punt de vista del que és el moll de l'os d'un estatut, que no són moltes de les coses que hem dit no, no, ja anirem a això, que no són moltes de les coses que s'han discutit des del punt de vista del moll de l'os, que són les competències, com se'n finança l'exercici, quin és el paper dels diferents òrgans de l'autogovern, quines són les definicions bàsiques que s'han d'incloure al capítol primer, quin preàmbul hem de tenir... Tot això, que és el moll de l'os, pràcticament no hi hem entrat –no hi hem entrat. Jo ja sé que a les persones que estan a la Ponència –i nosaltres també en tenim–, doncs, els agradaria que jo no fes una valoració tan negativa de com van les coses, però jo vull ser honest amb mi mateix, i crec que hem de transmetre l'autèntica realitat –l'autèntica realitat– al poble de Catalunya.

Miri, anem a veure, estem d'acord o no que encara no hem entrat en una veritable negociació per arribar a un eventual consens? Tots sabem que estem en primera lectura, tots sabem quina és la feina que està fent la Ponència, que és recepcionar els documents; cada força política diu el que té per convenient; uns hi estan d'acord, els altres no, els altres expressen reserves, els altres diuen: «Escoltin, ja ens ho pensarem», alguns fins i tot presenten alguna esmena per després poder sortir a la roda de premsa i guanyar-se un titular... Però estem aquí –estem aquí–, i, per tant, no estem encara en una veritable negociació.

Fins i tot no sabem –fins i tot no sabem– si l'Estatut ha d'incloure un capítol de drets i deures o no; encara no ho sabem. I fins i tot no sabem si l'Estatut ha d'introduir o no un capítol de principis rectors de les polítiques públiques. (*Algú diu: «Està fet.» Veus de fons.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Piqué i Camps

Vostès saben molt bé que hi ha seriosos dubtes en el si de la Ponència, i no només de la meua força política,

que l'Estatut hagi d'incloure un capítol de drets i deures; vostès ho saben. I els ciutadans és bo que també ho sàpiguen. Deixem-nos d'enganyar, per favor, que després, al final, les coses s'hauran d'aprovar, i només es poden aprovar si tenen racionalitat –si tenen racionalitat. I això és el que hi ha. Ja sé que no els agrada. Això és el que hi ha.

I no em surtin –que sé que m'hi sortiran– dient que això que estic dient demostra el meu escàs entusiasme per la reforma. (*Veus de fons i rialles.*) Ja, ja ho sabia que m'ho dirien, això, sí. Però mirin, no és veritat. Saben què és el que no m'entusiasma? El que no m'entusiasma és el mètode que s'està seguint, ni els eventuais resultats d'aquest mètode, en termes d'allò que ens ha de convenir, que és en termes de poder disposar d'un text assumible, en termes generals, a les Corts Generals, que en darrera instància són els que han d'aprovar el nou Estatut.

I no crec que la nostra feina sigui portar aquestes coses a carrerons sense sortida, a bloquejos institucionals, a posar en risc el pacte constitucional del 78 i l'estabilitat de les nostres institucions. I, en aquest punt, mai ens hi trobaran; si el que es vol és això, mai ens hi trobaran, a nosaltres, mai trobaran la força política que represento. Però també tinc dubtes fonamentats que tampoc hi trobarem, afortunadament, altres formacions polítiques presents en aquesta cambra.

Mirin, jo no tinc cap problema intel·lectual ni polític a l'hora de debatre reformes institucionals, que d'altra banda estan previstes a través dels mecanismes regulats en els mateixos textos: la Constitució en preveu la reforma, i els estatuts també; cap problema. Però sense segones intencions. Dit d'una altra manera, si treballem per adaptar les nostres institucions a les noves realitats i tenir millors instruments per donar resposta als problemes dels ciutadans, d'acord; pensant en els interessos dels ciutadans. Ara, si el que volem és buscar, a través de la reforma o del nou Estatut, una ruptura del marc de convivència definit en la Constitució del 78, aleshores no –aleshores no. I una vegada més és el mateix: com fem política? Pensant en els interessos generals dels ciutadans? I aquí jo diria, per descomptat, aleshores sí. O fem política amb l'únic objectiu de redistribuir el poder polític en benefici propi? I aleshores haurem de dir que no.

I ho concreto una mica més –ho concreto una mica més. L'Estatut vigent té una mica més de vint-i-cinc anys, i en aquest temps han passat moltes i moltes coses que fa vint-i-cinc anys eren impossibles de preveure. Avui som un país amb una forta immigració; avui tenim noves tecnologies que eren inimaginables fa vint-i-cinc anys; tenim un panorama audiovisual que res té a veure amb una televisió pública i monopòlica, en blanc i negre, com teníem fa vint-i-cinc anys; tenim la construcció europea, que afecta d'una manera clara la distribució de competències definida a la mateixa Constitució i als estatuts; tenim una integració inimaginable dels mercats financers i de capitals; un canvi brutal del panorama del sistema bancari i del sistema financer; tenim la globalització. Mot bé. Adaptem-nos-hi, a tot això. No hi tinc cap problema; al contrari, tinc moltes ganes que es reformi l'Estatut per fer front a tots aquests fenòmens en benefici dels ciutadans.

També és cert –i ara vaig a un tema que sé que és molt delicat– que hi ha una preocupació a l'hora de garantir l'exercici de les competències que permeti desenvolupar això que se'n diu «polítiques pròpies», en funció de les opcions polítiques amb presència, com és natural, no? És aquesta terminologia que ja tothom fa servir de: «com blindem les competències?» Bé, jo estic d'acord a pensar-hi, en això, perquè és veritat que molt sovint hi ha hagut una vis expansiva de la legislació bàsica de l'Estat, de tots els governs, que pot haver envaït excessivament l'exercici d'allò que l'Estatut defineix com a competències exclusives.

Però ens hem d'assegurar que ho fem bé, i que ho fem perfectament encaixats en el marc constitucional i amb ple respecte per l'Estat de dret i els principis de jerarquia normativa. Jo crec en una reforma possible, raonada, ambiciosa i realista alhora de l'Estatut. Però, com és natural –i crec que vostès em donaran la raó i també s'ho aplicaran a vostès mateixos–, no crec en qualsevol reforma. Fem-ho bé –fem-ho bé–, que ens hi juguem molt, i fem-ho amb rigor polític i amb rigor jurídic –i amb rigor jurídic. Ja se'ns ha acabat el temps de les paraules sobre tot això, ja no hi ha l'excusa d'allò que, entre cometes, sempre ha estat la gran referència, que és Madrid, concepte polític i jurídic, per cert, força indeterminat. És la nostra responsabilitat, la nostra, la dels catalans, dels que estem en aquesta cambra. I la reforma de l'Estatut, a més a més, tots sabem que no és la solució dels nostres mals. Tots ho sabem; no és l'única solució a tots els nostres mals, com de vegades sembla.

Perquè, és clar, aquestes són reflexions que valen també per al tema del finançament –i ara entro en el tema del finançament. Aquests darrers temps, s'ha convertit en un tòpic –un més, no?– de la política catalana que més important que l'Estatut és la millora del finançament. Ho diu tothom –tothom–, fins i tot els partits més sobiranistes i independentistes d'aquesta cambra. Molt bé, jo també hi estic d'acord, també hi estic d'acord, en això. Però precisament per això també ho hem de fer bé i, novament, sense confondre els ciutadans aixecant falses expectatives i propiciant un debat sobre bases que no són reals, ni metodològicament correctes, ni intel·lectualment adequades.

Vostès saben que el meu partit –jo personalment– ha fet sobre aquesta qüestió, recentment, algunes aportacions. En farem més, i estem disposats a discutir-ho –a discutir-ho–; per tant, no hi insistiré massa. Però la que havia de ser una de les grans prioritats de la legislatura, que era el nou sistema de finançament –siguin honestos, si us plau–, està a les beceroles –està a les beceroles.

Perquè és molt fàcil posar-se d'acord a l'hora de dir: «És que necessitem més recursos.» És clar, això, en temps real, no cal ni esperar la resposta; naturalment. Però els problemes vénen quan s'ha de concretar, i el temps va passant. Si després d'aquesta tarda, al llarg del debat, torna a sortir aquest tema, com és natural, doncs, hi farem les nostres aportacions concretes. Jo ara vull seguir insistint en el concepte global que hi ha al darrere de la Moció de censura que avui es presenta.

Bé, una de les coses que va lligada, de tota manera –i en vull parlar un momentet–, al tema del finançament és també el finançament de la sanitat, del nostre siste-

ma de salut, que és un tema bàsic per als ciutadans i que els té profundament preocupats, i que tots sabem que no funciona bé, però que també tots sabem que no és només un problema de manca de recursos; tots ho sabem.

Hem vist les conclusions de la Comissió d'Experts que es va posar en marxa ja fa molts mesos i que finalment ens ha donat uns resultats, per mi, decebedors, però bé, en qualsevol cas, és una base de treball. I una de les conclusions òbvies, encara que sigui implícita, del treball és: escolti'm, potser sí que necessitem més recursos –jo dic: no «potser sí», necessitem més recursos per a la sanitat–; ara, també hem d'abordar altres coses que estan en el rerefons dels problemes de la sanitat. No busquem novament l'única responsabilitat en un Madrid que no ens dona els calés que necessitem, perquè no és veritat. Nosaltres ens hem d'organitzar nosaltres mateixos d'una manera molt més racional que fins ara –molt més racional que fins ara.

Però fem-ho –fem-ho. Perquè vostès ja porten quinze mesos, escolti'm... I resulta que tenim els grans centres hospitalaris, que són autèntics forats negres –autèntics forats negres–, que els hauríem d'auditar un per un. I tots sabem que aniria molt bé tenir una agència d'informació que permetés orientar els pacients en termes que disminueixin els costos del sistema. I tots sabem que seria molt bo –i saben per què ho dic, a més a més– centralitzar les compres, seria molt bo. I saben molt bé per què ho dic, però no ho han fet. Molt bé –molt bé–, no ho han fet.

Per tant, aquest és un tema que em permet tornar al fil conductor de la meua intervenció: la política –i la política democràtica, per descomptat– ha d'estar al servei dels ciutadans, no al servei del poder dels polítics. Els interessos de la gent, els interessos generals sempre han d'estar per sobre dels interessos particulars o de partit.

I ara els podria fer un repàs exhaustiu, programàtic, de quina seria la meua opció de govern. Els ho podria fer, entre altres coses perquè fa un any i escaig hi va haver unes eleccions i tots ens hi vam presentar amb un programa. I, escoltin, les coses no canvien tant perquè jo no segueixi defensant allò que defensava com a opció de govern fa uns mesos. Per tant, no m'hi entretindré gaire, en això –no m'hi entretindré gaire–, entre altres coses perquè tots sabem què estem discutint avui, tots ho sabem, tots sabem què estem discutint avui, i és el desprestigi de les institucions i la desconfiança dels ciutadans que vostès han provocat. Això és el que estem discutint.

Bé, jo podria parlar, per exemple, i preguntar-me què hem fet més enllà de..., després de molts i molts mesos que hagin caigut molts temes entremig, què hem fet per crear l'ocupació estable; sé que han signat el Pacte per la competitivitat, però resulta que les dades són incontrovertibles: la creació d'ocupació estable a Catalunya està molt per sota de la mitjana espanyola en aquests darrers anys, aquest darrer any. I podria parlar de si han fet alguna cosa o no amb els autònoms, perquè nosaltres tenim una política d'autònoms. I com reduir la brutal sinistralitat laboral que hi ha a Catalunya. Van passant els mesos i van passant els mesos, i els problemes no s'arreglen –i els problemes no s'arreglen. I podríem parlar de la política industrial, i de la reacció

davant del fenomen de la deslocalització, i de la formació professional, i de l'educació, no?

Mirin, l'educació. No cal que jo ara els digui que és molt important, no?, això és una obvietat, però l'educació a Catalunya té un greu dèficit –i em remeto a informes independents molt clars–, té un greu dèficit de qualitat, gravíssim. I em diran vostès: «Ja ens l'hem trobat.» D'acord. Però ja porten quinze mesos, i m'agradaria que m'expliquessin si hi ha alguna mesura per millorar la qualitat de l'ensenyament i si és bo o no generar una preocupació general a la societat respecte a si es limitarà o no el dret dels pares a poder escollir l'escola dels seus fills, per exemple. (*Remor de veus.*)

Bé, no seguiré amb aquests temes, perquè aleshores hauríem d'entrar en el debat sectorial, i l'hauríem de detallar. En tindrem temps aquesta tarda, segurament. Ara, sí que vull esmentar una cosa que per nosaltres és un aspecte programàtic que, com saben, doncs, és molt clar, i és fer una autèntica política tributària, impositiva, que aprofiti la capacitat normativa que tenim en determinats impostos, que aprofiti la plena capacitat normativa que tenim en impostos que ja són propis o que són cedits, i fem-ho en benefici de les nostres empreses, de la nostra competitivitat i dels ciutadans. I fem també una política pressupostària adequada. Ja vam tenir aquí el debat de pressupostos; per tant, no repetiré els arguments. Però nosaltres sempre hem pensat que és molt bo que Catalunya disposi de la seva pròpia llei d'estabilitat pressupostària, per no estirar mai més el braç que la màniga, i saber i transmetre als ciutadans que gestionem els nostres recursos d'una manera adequada.

Per cert, què ha passat amb l'Institut Català de Finances? En tenim plantejaments de reforma, o no? Perquè nosaltres sí. I vostès també els tenien, en els seus programes i en l'Acord del Tinell. M'agradaria saber, això, com evoluciona.

Bé, de tota manera, abans de seguir amb termes conceptuals, vull fer un esment d'una cosa concreta que em sembla, evidentment, molt important, i són les infraestructures. El país necessita moltes infraestructures: les que són responsabilitat de la Generalitat i les que són responsabilitat de l'Estat. I fins ara les que són responsabilitat de l'Estat han estat un exemple brutal de les contradiccions i de la manca de cohesió interna del seu Govern –brutal. Aquella Catalunya que havia d'estar lliure de peatges i que avui apuja els seus peatges per sobre de l'índex de preus de consum... És que és molt fàcil fer demagògia barata, molt. Però, quan es té responsabilitat de governar, què passa? Ah!, doncs, miri, que hem d'apujar els peatges, és clar. Ai las! Escolti'm, i... parlem de Bracons? Parlem del quart cinturó, que és una de les coses més imprescindibles que té aquest país? Sempre que defensem les infraestructures en xarxa no ens adonem que el quart cinturó és absolutament imprescindible i que l'hauríem de tenir fet ja? Parlem de l'Eix Transversal? De la línia de Bescanó? Aquesta és una altra cosa ben divertida, no?

I, escolti'm, tren d'alta velocitat, sí, sí, però ens oposem a fer les instal·lacions elèctriques necessàries perquè funcioni, el tren. Bona política i bona manera de pensar en els ciutadans.

I, escolti'm, què passa amb les interconnexions amb França, de tot tipus, elèctriques, gasístiques? Què passa? Vol que els digui què passa? Que vostès, amb les seves contradiccions, han derivat cap al Govern espanyol la paràlisi de les interconnexions, que, per primera vegada a la història, i no havia passat mai, ara no són responsabilitat de l'Estat francès. Fem les coses bé, que el país ho necessita –que el país ho necessita.

Bé, i m'agradaria parlar un momentet de les inversions de l'Estat, perquè, és clar, això sempre s'ha lligat molt al dèficit fiscal famós, no?, no el del senyor Huguet, sinó el dèficit fiscal general. I, és clar, aquí hi ha una cosa... (*Remor de veus.*) No, el del senyor Huguet és perquè, vull dir, cada vegada que el senyor Huguet parla del dèficit fiscal és un punt més, i, al final, serà superior al producte brut del país. (*Remor de veus.*) Ara –ara–, jo els dic aquí, en seu parlamentària, amb tota solemnitat, i quan vaig presentar les propostes de finançament també ho vaig fer, que hi ha un dèficit crònic històric –crònic històric– de les inversions reals de l'Estat a Catalunya, que si en algun moment això es corregia és precisament en els darrers anys de Govern del Partit Popular. (*Fora remor de veus.*) No ho dic jo, no, no, ja sé que vostès... Escolti'm, senyor president de la Generalitat..., que va dir públicament, i tots vostès se'n deuen recordar, només cal tirar d'hemeroteca: «Aquest any és una oportunitat perduda», quan es va presentar el Projecte de pressupostos generals de l'Estat de l'any 2005. Ho va dir el senyor president de la Generalitat, no els ho dic jo, ell –ell.

Ara, deixi'm que els digui una cosa, també: no n'hi ha prou queixant-se del dèficit fiscal –no n'hi ha prou. El que hem de plantejar, perquè se'ns entengui correctament i se'ns interpreti correctament i puguem ser eficaços a favor dels ciutadans, és quines infraestructures volem que l'Estat ens faci. I els ho hem de dir. Per exemple, els hem de dir quin ha de ser el futur, des del nostre punt de vista, dels ports d'interès general, de les grans línies de comunicació extracomunitàries, dels grans eixos de comunicació en el si de la comunitat europea, i, per tant, transfronterers; els hem de parlar dels aeroports i del nostre sistema aeroportuari, que depèn de l'Administració general de l'Estat; els hem de parlar de quin aeroport del Prat volem per a la dècada que ve, perquè aquestes coses s'han de planificar amb temps i perspectiva suficient, no el d'ara, no, ara ja està fet, ja hi ha una tercera pista, que, per cert, és un martiri des que aterres fins que arribes a la terminal, però, escolti'm, ja la tenim –ja la tenim–, ara –ara–, i també es comença a posar en marxa la terminal nova. Tot això són projectes aprovats en el Govern del Partit Popular, convé recordar-ho també, no?, perquè, de moment –perquè, de moment–, el seu Govern afí i amic, de moment, encara no ha aprovat cap obra d'infraestructura mínimament raonable i mínimament necessària per a Catalunya. Tot el que hi ha ja estava en marxa, i vostès ho saben.

Però pensem més enllà i siguem més ambiciosos –siguem més ambiciosos–, pensem en quin aeroport volem el 2015 i comencem a parlar-ne des d'avui i a proposar-ho des d'avui. I fem propostes també respecte a com s'han de gestionar aquestes grans infraestructures. I jo els anticipo una posició pròpia de la meua força

política: estic disposat a participar en un consens de canvi en el model de gestió aeroportuària dels aeroports d'interès general, estic disposat a fer-ho. Doncs aprofitin-ho –aprofitin-ho–, perquè els pot anar bé que jo hi estigui, en aquest consens.

Bé, queden molts temes, no? No hem parlat ni del turisme, ni de l'esport, ni dels joves, ni de la gent gran. Podríem estar dies i dies parlant de totes aquestes qüestions, no?, però que valgui el que he dit per constatar que des de l'oposició i des de la nostra força política en concret tenim idees, tenim programa, idees i programa clars respecte al que realment necessita el país des del nostre punt de vista, i ho expressem en la nostra política diària. Però, sobretot, i ara torno al començament, el que volia era transmetre'ls el que els he anat dient al llarg de la meua intervenció: hi ha una altra manera de fer política, posant les persones i les seves necessitats en el centre de l'acció pública i eliminant una cosa que, a mi, sempre m'ha preocupat molt i que he constatat d'una manera molt clara quan he aterrat, per entendre'ns, a la política catalana, i és que a Catalunya tenim –i és contradictori que ho digui un polític, això, no?– un excés de política –tenim un excés de política–, i crec que aquest excés de política està a la base d'aquest ofec difuminat, però constant, al qual s'ha sotmès l'economia i la societat catalanes. O és que no estan vostès d'acord que la societat catalana ha perdut dinamisme i la seva economia, competitivitat, i que aquell esperit emprenedor que ens caracteritzava avui ha quedat substituït, moltes vegades, per aquella expressió dels joves que quan se'ls pregunta què volen ser et contesten que volen ser funcionaris? Un excés de política –un excés de política.

I nosaltres el que necessitem és precisament el contrari, que revifi el tradicional dinamisme, aquella capacitat emprenedora de la societat catalana, construïda, històricament, a partir de les pròpies energies, de les pròpies iniciatives, de les pròpies capacitats, i no a l'ombra del poder i amb la seva manta pretesament protectora, però que tots sabem que sovint el que amaga és la voluntat de controlar la mateixa societat. I aquestes m'agradaria que fossin les conclusions del debat d'avui, aquest tipus de coses.

Però no voldria que pensessin que m'he oblidat del detonant del debat d'avui, de la gota, i no malaia precisament, que ha fet vessar el vas de la paciència dels ciutadans i de la seva desconfiança cap a les seves institucions. Els vull parlar d'això que ja tothom coneix com l'escandalosa «polèmica del 3 per cent». El senyor Vendrell ens recordava les vicissituds del debat que hi va haver aquí, no? Per tant, jo no hi insistiré, no?, però vull anar al fons d'aquesta qüestió i m'hi aturaré una mica –m'hi aturaré una mica. I anem a pams. Primer, els voldria fer unes afirmacions que, n'estic segur –n'estic segur–, tots podem compartir.

Primera. Tots estem obligats a crear no només un clima propici –no només un clima propici–, sinó les condicions objectives per garantir de veritat –de veritat– la transparència en la gestió jurídica dels recursos públics, per garantir-ne el rigor en la seva administració, per garantir la claredat en els comptes i que es puguin denunciar, perseguir i evitar els comportaments contraris

a aquests principis. Em sembla que la meua afirmació és incontestable i que tots la podem compartir.

Segona. Tots estem d'acord, crec, que tot això ha de ser completament independent de qualsevol altra consideració política i que qualsevol intent de tancar determinades coses, en nom de no se sap ben bé quins principis objectius, no és admissible. Crec que també podem estar d'acord en això. (*Veus de fons.*) També, molt bé.

Tercera. Tots sabem que darrere d'alguns fenòmens de corrupció política sovint el que es planteja és la problemàtica d'un finançament no transparent dels partits polítics, tots ho sabem. D'això, no se n'acostuma a parlar gaire en seu parlamentària, entre nosaltres no s'acostuma a parlar-ne gaire. Doncs jo avui tinc ganes de parlar d'aquest tema i de fer propostes. Bé, i en alguns casos..., a més, alguns casos ja els sabem, no?, perquè en alguns casos s'han produït sentències judicials i condemnes en ferm. Crec que per parlar d'això també tots ens podem posar d'acord respecte a la seva importància.

Però ara també voldria fer-los altres afirmacions que, en sóc conscient, ja no necessàriament han de ser tan compartides, no?, però que, a mi, personalment, em semblen incontestables.

La primera. Fa molt de temps –fa molt de temps– que existeix un rumor generalitzat, allò que en el debat de l'altre dia jo mateix i el senyor conseller en dèiem un «clamor», segons el qual els processos d'adjudicació i execució de l'obra pública a Catalunya estan lligats a una xarxa de cobrament de comissions il·legals, teòricament lligades al finançament dels partits que han tingut el poder, però que, pel seu caràcter necessàriament amagat, necessàriament opac, no pot demostrar-se'n, en principi, ni l'existència ni tampoc la destinació final; almenys en termes generals i fins ara. Ara veiem que, efectivament, ja comença a haver-hi gent que s'atreveix a testimoniar que ha sigut objecte d'una determinada extorsió i que en funció d'això moltes vegades ha estat desplaçada d'aquests processos d'adjudicació i d'execució de l'obra pública. Ja veurem com evoluciona, això, però en qualsevol cas, aquesta afirmació jo crec que podríem arribar a compartir-la tots també, no?

Segona. Aquesta afirmació que acabo de fer, i no siguem hipòcrites –no siguem hipòcrites–, no ens enganyem nosaltres mateixos, està a la base de l'afirmació, al seu torn, del president de la Generalitat en el debat monogràfic sobre el cas Carmel, quan va fer referència a l'avui ja celebèrrim 3 per cent; tots ho sabem. Tothom ho va interpretar així. O no? Començant per la persona que li va respondre sobre la marxa, en temps real, en aquell moment. Tothom ho va interpretar en aquest sentit. Per tant, no practiquem el cinisme polític –no practiquem el cinisme polític– fins a extrems que acaben resultant ofensius per a la intel·ligència dels ciutadans. Els demano que no facin de ministre Montilla, que aquí ens coneixem tots i que ja som grandets –i que ja som grandets.

Bé, i a partir d'això, ara què –ara què? Doncs bé, jo crec que tots tenim responsabilitats per assumir, començant pel president de la Generalitat. Senyor Maragall, li prego que digui avui –avui–, en seu parlamen-

tària, què volia dir quan va dir el que va dir en seu parlamentària fa uns dies. Li prego que ho digui. Els ciutadans esperen que vostè s'expliqui, ho esperen, i si vostè no ho explica, la decepció i la desconfiança dels ciutadans ja serà irrecuperable. Faci-ho, i faci-ho com abans millor, pel bé de vostè, pel bé del país i pel bé del seu Govern; faci-ho, perquè, si no, les coses es poden complicar molt, perquè si ho va dir perquè va voler fer una gracieta, doncs, vostè seria, que espero que no ho sigui, un perfecte irresponsable, i si no és veritat vostè va mentir, i això és molt greu fer-ho en seu parlamentària, i si és veritat però no ho pot demostrar, doncs, és d'una frivolitat còsmica –còsmica–, i si és veritat i ho pot demostrar però no vol –però no vol–, perquè es va retractar també en temps real, no?, si és veritat però no vol, aleshores, doncs, vostè encobreix un delictes, i, a més a més, comet una indignitat impròpia del càrrec que ocupa.

Avui té una oportunitat única per explicar-se, única, probablement l'única –probablement l'única–, i per demostrar que el meu plantejament, el que els faig, és erroni. I cregui'm que, per molts motius, com a ciutadà de Catalunya i pel respecte que sempre li he professat, voldria que em demostrés que estic equivocat i que hi ha una altra alternativa a les diferents alternatives que he posat sobre la taula.

Li prego de tot cor que estigui a l'alçada de les circumstàncies, d'unes circumstàncies històriques, i crec que no exagero, que són les que avui ens apleguen aquí, i que ens elimini, per tant, qualsevol sospita que hi pugui haver sobre tot això, si és que és possible. I la dignitat del president de la Generalitat, des del punt de vista institucional, en aquesta qüestió i en aquest punt, està en joc, i vostè ho sap –vostè ho sap–, i l'emplaço, per tant, que faci, avui, el que tots esperen que faci, que faci el que ha de fer –que faci el que ha de fer.

Segon. Ara voldria parlar del conjunt del Govern de la Generalitat. Què ha passat amb aquests compromisos que abans recordàvem de regeneració democràtica, recollits en el pacte del Tinell? Els demano, senyors del Govern de la Generalitat, que impulsin –i si jo arribo a tenir la responsabilitat de governar, evidentment, els asseguro que ho faria– mesures de caire legislatiu i administratiu en aquest sentit.

I els en posaré uns quants exemples per si els poden servir de guia i d'ajut. Per exemple, modifiquin la Llei de la Sindicatura de Comptes i adscriuin l'oficina antifrau allà. Nosaltres vam estar d'acord a crear-la, l'oficina, la vam votar a les resolucions de fa uns dies, però fem-ho bé i fem-ho traient tota sospita que al final és un instrument des del poder executiu i des del mateix Govern que, per tant, és susceptible de ser utilitzat amb finalitats estrictament polítiques o de partit; també modifiquin la Llei del Consell Consultiu i emplenin i reforcin el seu paper; modifiquin la Llei d'organització del procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat per garantir la transparència i l'eficàcia en la gestió pública; impulsin una autèntica Llei del Govern –una autèntica Llei del Govern, i la Llei del conseller primer, que discutim, en què, en principi, podem raonablement arribar a acords, integren-la dins d'una autèntica Llei del Govern, que el que ha de fer és sepa-

rar, amb tota nitidesa, el que és el nivell de direcció política del que ha de ser la gestió administrativa. I deixem les coses clares –deixem les coses clares.

Elaborin un estatut específic aplicable a l'estructura administrativa de la Generalitat, que pugui simplificar les tipologies de l'empresa pública i de totes aquelles entitats i organismes autònoms que depenen de la Generalitat i que estan en l'àmbit del sector públic. Si algú no m'està seguint –tots vostès estic segur que sí, però alguns ciutadans potser pensen que aquest és un llenguatge massa abstrús–, doncs, els estic parlant, per exemple, de GISA. I ara ja ens podem començar a entendre tots plegats.

Elaborin una llei catalana de contractes de les administracions públiques, i que serveixi per enfortir els instruments de transparència i control i agiliti i faci compatibles els procediments de licitació, adjudicació i pagament. I facin pública una auditoria, com abans millor, sobre els procediments reals seguits en els processos d'adjudicació i execució de l'obra pública de Catalunya, i tindran el suport del meu Grup Parlamentari.

I finalment, deixin que els faci una proposta més, que em sembla que pot ser molt interessant i que estic segur que pot recollir la complicitat d'altres grups d'aquesta cambra, i és que des del Parlament de Catalunya fem una proposta d'impuls legislatiu que, d'acord amb precedents que ja existeixen, com els que es van produir amb l'entrada en vigor del Codi penal del 96, permeti eximir temporalment i de forma acotada que els afectats passius per delictes relacionats amb malversació de fons públics o de prevaricació, que els permeti eximir temporalment de tota possible imputació penal si declaren davant la justícia i permeten esbrinar la realitat.

Estic proposant una cosa que va més enllà de la possible actuació de la Fiscalia. Ja he vist que la Fiscalia ja ha avançat hipòtesis en aquest terreny, però estic parlant, no només d'aquesta figura que se'n diu dels testimonis protegits, que se'ls ofereix d'alguna manera immunitat des de l'actuació de la Fiscalia a canvi que ajudin a perseguir realment un delictes. Però això es fa cas per cas. No, estic proposant una altra cosa. I és que la ciutadania vegi, no només l'actuació pretesament justiciera de la Fiscalia, sinó un compromís de totes les forces polítiques perquè sapiguem d'una vegada la veritat –perquè sapiguem d'una vegada la veritat.

Estic parlant, per tant, d'una iniciativa política i legislativa que doni seguretat jurídica a tots aquells que, essent potencials víctimes –potencials o reals víctimes– d'una extorsió, no la poden confessar, o no volen confessar-la, perquè no volen ser també incriminats en un delictes. Dit d'una altra manera, tanquem l'omertà, aquell silenci que permet que les trames mafioses segueixin existint.

I, tant de bo que no passi res! –tant de bo que no passi res!–, però, així ens quedàrem molt tranquils, tots plegats; ens quedàrem molt tranquils, i no tinguem por a fer-ho. I crec que tots els grups d'aquesta cambra, tots haurien d'estar molt interessats que tot això s'esbrinés i que per fi sabéssim de veritat què és el que ha succeït i què és el que hi ha darrere de determinats clamors. En

qualsevol cas, ja els anticipo que des del nostre Grup Parlamentari hi haurà una iniciativa en aquest sentit, en aquesta cambra.

Vaig acabant, senyor president. Tot el que ha passat no és una anècdota –no és una anècdota– ni per descomptat un suflé. Ni crec que el problema sigui que hi ha un excés de soroll, com s'ha dit, i que el que hem de fer és posar vaselina o *que las aguas volverán a su cauce*. El que ha passat i el que ens està passant no és una anècdota, i crec que el tema del qual n'he estat parlant ara fa un moment, el que reflecteix de veritat és que no estem parlant d'una anècdota. El problema real és que hi ha un gran dèficit, un gran dèficit de confiança entre els ciutadans, i una gran decepció, acompanyada sovint d'irritació, totalment explicable, com és el cas dels veïns del Carmel.

I també tenim una necessitat d'aclarir les coses. Jo ja els he parlat d'això del 3 per cent i, en definitiva, de la paraula clau, en aquest context, que és això que s'anomena la corrupció política. La corrupció és un dels pitjors càncers que pot patir una democràcia perquè va destruint les cèl·lules vives de la societat, va eliminant les seves defenses i, si no s'ataca a temps, pot esdevenir un mal irreversible.

Feia anys que la corrupció havia desaparegut de les preocupacions reals dels ciutadans. Deixi'm que els ho digui: des de l'any 1996. Però ara... (*veus de fons*) –sí, mirin les enquestes del CIS, escoltin, jo no parlo per parlar, mirin les enquestes del CIS–, des del 96. Ara resulta que ara torna aquest tema. Escolti'm, deu ser casualitat. El que sí que els dic és que els responsables..., evidentment, nosaltres no ho som.

Jo he fet un seguit de propostes de cara al futur, i també els he fet un seguit de propostes per facilitar que pugui esbrinar-se el passat, però he traslladat –i vull reiterar-ho– la necessitat de fer-ho bé, amb rigor, amb honestat intel·lectual i política. I ara tenim dues vies obertes: la via judicial, l'actuació de la Fiscalia, la que es pot derivar de querelles presentades i admeses a tràmit per veïns afectats del Carmel –bé, el que hem de fer és facilitar-los la feina entre tots plegats, per exemple, amb propostes com les que he fet fa un instant. Però també hi ha una altra via política, parlamentària, que hem decidit obrir, que és la via de la Comissió d'Investigació que varem aprovar fa uns dies, per unanimitat, en aquest Parlament, i que és obvi que s'ha de centrar en el Carmel, en tots els seus vessants, però ha d'anar més enllà.

I, en aquest sentit –i d'alguna manera això ja està recollit en els objectius de la Comissió, que estic segur que serà molt ben presidida pel senyor Boada–, en aquest sentit vull fer una altra proposta, que li trasllado a més a ell personalment, per si la vol tenir en consideració. Fem tot allò –fem tot allò– que sigui necessari per concentrar els treballs de la Comissió en el Carmel i en la resposta adequada als afectats. I dediquem-hi els dos mesos previstos, a això. Però no ens tanquem des d'ara a ampliar els treballs de la Comissió, després de les conclusions que interessin els veïns, i no ens tanquem, per tant, que la Comissió esbrini la veritat o no del clamor del 3 per cent. I m'agradaria saber si ses senyories hi estarien d'acord o no, i crec que també els agrada-

daria molt als ciutadans saber si hi estan d'acord o no els que estiguin seguint aquest debat.

I uns últims apunts. Jo vull –i per això he presentat aquesta Moció de censura i, per tant, la meva candidatura a la presidència de la Generalitat, com pertoca reglamentàriament–, jo vull un país diferent i millor. Un país que deixi d'estar repartit –ja sé que a alguns no els agrada això que diré ara–, un país que deixi d'estar repartit entre el PSC i Convergència i Unió. I no em refereixo només a l'obra pública. I no em refereixo només al poder polític en sentit estricte, sinó també a qüestions tan bàsiques i tan importants per als ciutadans com la sanitat o l'ensenyament. I aquí també hi ha un clamor de repartiment, de *lottizzazione*, en termes italians, sobre aquestes qüestions.

Vull un país que pensi en el Carmel, com és natural, i en el Raval, i no en Fresno o Macau –i no en Fresno o Macau. Vull un país que no polititzi constantment l'esport i l'instrumentalització a la recerca d'objectius polítics. Vull un país que tingui un govern que pensi en l'esport de base i en les necessitats del nostre jovent i de la població en general. Vull un país..., i això també ho vull dir amb tota seriositat, m'agradaria que fóssim un país que s'indigni quan algú, des del poder, vol controlar la llibertat d'informació. Vull un país que no accepti ni adoctrinaments ni imposicions des del poder a l'hora... (*veus de fons*), sí, de permetre la llibertat d'informació. I tots vostès saben perfectament de què estic parlant. (*Remor de veus.*) Sí, volen que en parlem una mica més d'això? (*Remor de veus.*) Mirin, ara en parlarem.

Escoltin, jo no he vist mai enlloc –i tinc com saben vostès una mínima experiència internacional–, no he vist mai enlloc un document com el que va expedir la Secretaria de Comunicació del Govern de la Generalitat arran dels successos del Carmel. No ho he vist mai enlloc; enlloc. I d'això és del que estic parlant –d'això és del que estic parlant.

També vull un país, permetin-me, que també s'indigni, i profundament, quan es mostra una brutal insensibilitat insolidària i egoista, plantejant que aquest debat es produís demà, que no pot ser altra cosa que un dia de dol, de silenci i de solidaritat. I –ho diuen els mitjans de comunicació, espero que no sigui cert– els van haver de trucar a vostès des de Madrid perquè retiressin una posició absolutament indigna, absolutament indigna.

Vull un país, en definitiva, que confiï en les seves pròpies energies, en les seves pròpies possibilitats, que sàpiga aprofitar les seves oportunitats. Un país alegre, un país confiat, obert, solidari, competitiu, que assegurí les necessitats de tothom, dels més necessitats i dels més marginats. Un país, per tant, econòmicament fort i socialment coherent, cohesionat. Un país que miri el futur i no obsessivament mirant el passat. Que no visqui amb complexos de persecució, alimentats des dels polítics i des del poder –complexos, per altra banda, absurds. I que plantegi, sense complexos, això sí, les seves pròpies necessitats i les seves pròpies possibilitats. Un país del qual ens puguem sentir orgullosos i plenament orgullosos. Un país –parafrasejant Cambó– lliure, una Catalunya lliure dins d'una Espanya gran.

I vostè, senyor Maragall, és un obstacle per a tot això. I el seu Govern, una rèmora –una rèmora.

I per això presentem aquesta Moció de censura, conscients del que representa i del que pot assolir. Però més enllà de les disciplines de partit, més enllà de les conjuntures polítiques, de les majories polítiques conjunturals, jo he volgut transmetre a aquesta cambra, representant genuïna del poble de Catalunya, i, per tant, a tots els ciutadans del país, una visió clara del que crec que ha de ser el nostre futur col·lectiu.

I passi el que passi demà amb les votacions, com és natural, doncs, els puc garantir que seguiré personalment i des de la meua opció política treballant perquè Catalunya torni a ser allò que avui, gràcies en gran mesura a vostès, hem perdut: una Catalunya admirada, capdavantera a Espanya i referent moral i polític arreu.

Aquest és el meu somni i l'he volgut compartir amb tots vostès i amb tots els ciutadans. El camí és llarg, l'horitzó està ben definit.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

La sessió es reprendrà aquesta tarda a les quatre.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

El senyor president de la Generalitat demana la paraula...

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Perdoni, senyor president, en resposta al candidat...

El president

Té la paraula –té la paraula. *(Pausa.)*

El president de la Generalitat

Molt honorable senyor president, honorables consellers, il·lustres senyores i senyors diputats, excel·lentíssim senyor diputat i candidat, m'adreço a la cambra en resposta a la Moció de censura presentada pel Partit Popular.

Senyor Piqué, jo vaig reconèixer la legitimitat de la seva iniciativa parlamentària; la legitimitat d'una moció de censura per explicar les raons i el contingut d'un govern, un programa i un president eventualment alternatiu. Vostè l'ha usada, en canvi, per negar, per intentar destruir la meua legitimitat i la del Govern que presideixo. I crec que això l'ha perdut, senyor Piqué; això

qualifica la seva iniciativa i la col·loca en l'àmbit de la pitjor tradició del Partit Popular.

Quan vostè diu que els ciutadans estan tips de la política, em temo que s'està confessant. He tingut la sospita que a vostè li interessien més altres coses. Interessi's pel que vulgui, és ben lliure de fer-ho, però no atribueixi a un sentiment de la gent la seva pròpia incapacitat d'entendre la política com una activitat noble. No ho faci, això; no té dret a fer-ho. No s'adona que està atribuint a fer que la gent caigui en l'escepticisme amb què vostè justament ens amenaça? Jo no el seguiré per aquest camí; no el seguiré, senyor Piqué. Ha sigut la seva opció; no serà la meua.

Tanmateix, i amb el màxim respecte per vostè, haig de centrar-me en el que és el moll de l'os de la política catalana avui. No ens enganyem sobre això: la crisi esdevinguda arran de l'enfonsament del túnel del Carmel ha sacsejat profundament la política catalana. Vaig dir un dia que s'havia enfonsat un túnel i havien saltat pels aires els ponts que construïen, que han de construir la política catalana.

La crisi esdevinguda arran de l'enfonsament del túnel realment obre una etapa nova de la nostra vida política. El dia 24 de febrer, durant el Ple extraordinari sobre la crisi, sobre la crisi del Carmel, es va produir un incident parlamentari; es va produir en el marc del debat i en un moment tens, lògicament tens. Aquell incident, iniciat i tancat en el mateix Parlament, va generar després una cadena de retrets entre les forces polítiques. Me'n faig responsable –me'n faig responsable–, i demano formalment excuses per la part que em toca –demano formalment excuses per la part que em toca.

Ho vaig reiterar de fora de Catalunya estant dient: «Tots hem comès excessos verbals», com vostès saben perfectament. Personalment demano avui excuses per això, i les demano als ciutadans de Catalunya, que és el destinatari d'aquestes excuses, és qui realment ho mereix. I les demano sabent que, als ciutadans del Carmel, el que hem de fer no és altra cosa que donar-los solucions, que és el que el Govern i l'Ajuntament estan fent.

Tanmateix, hi ha hagut una altra força política –no la de vostè, senyor Piqué– que a mesura que passaven els dies ha considerat més i més greu la meua suposada acusació i més insuficients les meves reflexions sobre el to i el moment.

Aquesta força política no ha volgut que l'incident es resolgués al Parlament, d'on mai hauria d'haver sortit. És la cambra de la sobirania catalana el lloc on aquest país ha de resoldre els seus problemes polítics.

Aquesta força política ha optat per una altra via, la via judicial, i seré respectuós, com sempre ho he estat, amb el que digui la justícia, només faltaria, i acceptaré les conseqüències que se'n derivin, en poden estar segurs. Així vaig dir-ho ja en la meua declaració institucional divendres passat, dia 4 de març. Vaig dir, quan ja s'havia presentat una querella contra el president de la Generalitat de Catalunya, que reiterava la meua absoluta confiança en l'estat de dret i en les institucions de Catalunya, el Parlament i el Govern.

Ho vaig dir i ho reitero: tinc plena confiança en el treball de la comissió parlamentària i en el treball de la justícia. L'una i l'altra han d'analitzar les causes de l'accident del Carmel i els processos de contractació de l'obra pública en aquest país, durant tota una colla d'anys. Espero, desitjo, espero, estic convençut que serà un treball esclaridor. Personalment reitero la meua convicció en aquest sentit.

I ara parlem del Carmel. Una cosa ben diferent a tot això és l'anàlisi de les causes que han dut a l'accident del Carmel, que és el que ens havia d'haver interessat; accident avui en vies de reconducció i d'acord, com he dit, pel que fa al retorn de les persones a casa, que esperem ben aviat.

Si una cosa em va remoure l'estómac –i haig de dir-ho amb tota franquesa– en el debat del dia 24 de febrer, més que cap altra, va ser l'atac de sobtada sensibilitat envers els veïns d'un barri que alguns ni coneixien. Es tracta d'un barri que conec bé, molt bé, i no té mèrit en el meu cas, després de quinze anys a l'alcaldia de Barcelona; no és un mèrit personal, era una obligació del meu càrrec i els asseguro que la vaig complir, i vaig viure-hi i tot, un temps. Conec els seus dirigents veïnals, especialment els dirigents que van dur endavant la iniciativa de construir cases noves, aquelles cases verdes que es veuen des de ciutat, a l'altre cantó d'on hi ha hagut l'accident, pels habitants de les barraques preexistents. Ells mateixos van prendre la iniciativa de reconstruir el seu barri, d'aconseguir que l'Ajuntament ho fes, i conec perfectament el que tot allò va representar de millora per al barri.

No puc acceptar de cap manera que s'acusi el Govern, o el seu president, d'haver-se desentès del que passava al Carmel. En absolut. Això és senzillament una falsedat.

I ho dic perquè a mi aquesta no-presència continuada en el lloc de l'accident, presència que pertocava als qui han estat dia rere dia al barri, em va comportar, a mi, una campanya en contra francament desagradable, que està en la base, segurament, dels incidents parlamentaris posteriors –desagradable i injusta–; incidents aquests que es van produir en un to i un clima inusual i poc respectuosos cap al càrrec que m'honoró d'exercir, i que seguiré exercint, i defensant..., defensant-ne la seva honorabilitat, fins al final del mandat. No en tinguin cap mena de dubte. I l'exerciré al front d'un govern més cohesionat que abans –no en tingui cap mena de dubte tampoc vostè, senyor Piqué–, malgrat el trasbals i les diferents circumstàncies que hem hagut de travessar, certament complexes, i els errors que certament hem comès, perquè n'hem comès.

No és menor la circumstància d'haver patit aquest Govern..., no és menor, i no és inútil recordar-ho aquí, la circumstància d'haver patit aquest Govern tot just fa un any la campanya d'atacs i d'insults més agressiva que mai hagi patit un govern de Catalunya. I els senyors diputats, alguns en particular, ho saben ben bé. Vostè ho hauria de saber, també, millor que ningú, perquè els atacs venien –els atacs venien– del Govern del Partit Popular.

Torno al Carmel. El conseller Nadal, l'alcalde de Barcelona, el conseller en cap, el tinent d'alcalde Xavier

Casas, la consellera Simó, el conseller Milà, la consellera Tura, la presidenta i la regidora del Districte, la senyora Maravillas Rojo i la senyora Blasco, i més de nou-cents treballadors municipals i de la Generalitat han fet el que havien de fer i més, hi han posat els cinc sentits. I avui i aquí els ho vull agrair. No han fet res més que el que havien de fer, però els ho vull agrair públicament. Estic convençut que el treball coordinat del Govern i de l'Ajuntament de Barcelona resultarà eficaç i satisfactori per als veïns.

Passem plana. Potser no hem sabut explicar prou bé que l'acció del Govern no s'ha aturat ni un moment en el darrer mes. Ja ho ha dit el conseller en cap aquest matí, però vull insistir-hi. Des de la signatura de l'Acord per la internacionalització i la competitivitat de l'economia catalana –aquest nom tan llarg d'aquest Acord estratègic– a la inversió de 1.176 milions d'euros en infraestructures de carreteres i transports, no hem parat de preparar, encetar i desenvolupar la legislatura més ambiciosa que mai hagi tingut el Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquest és també el compromís del president que us parla. I faré honor a aquest compromís.

Per cert, no he sentit aquest dematí cap programa alternatiu. He sentit moltes coses, però de programa alternatiu, cap.

Fa només una setmana –i em vull referir al compromís amb els barris– s'ha aprovat la segona convocatòria de la Llei de millora de barris, que se sumarà a les tretze primeres actuacions ja acordades. Aquest és el més gran projecte de transformació social que impulsa el Govern; quan nosaltres parlem de reforma social estem parlant d'una cosa molt concreta, no són paraules buides de contingut. Estem dedicant als barris tota l'atenció que es mereixen.

La Llei de barris és el primer intent seriós del Govern de la Generalitat, el primer, d'enfrontar no ja les causes, sinó les conseqüències, parlem clar, del fenomen migratori i dels problemes de molts barris que van néixer malgirbats i fruit de l'especulació, en un període polític diferent; barris que tot just estaven començant a sortir dels problemes quan va començar l'allau migratòria que el Govern Popular, el seu Govern, no va saber ni gestionar ni compensar, no va saber ni gestionar ni tampoc contraatacar com a govern.

El Govern del PP, el seu Govern, que no coneixia de prop aquests barris, no es va plantejar mai resoldre els problemes d'aquells barris ni els efectes en ells de la immigració, i es va limitar a especular sobre una allau migratòria que el Govern no estava tampoc en disposició de controlar. Ha parlat contra la immigració sense posar-hi remei, perquè segurament no podia.

Amb la Llei de barris es tracta de compensar els efectes d'aquests fenòmens en les escoles i en les escales dels barris, dels barris de destí d'aquesta immigració. La Llei de barris no és una peça jurídica que s'adreça als sentiments de la gent; no, no, no es tracta d'això, s'adreça a millorar la vida real de molta gent que viu en els barris. Nosaltres tenim dos compromisos socials i polítics, i el primer és aquest; dos grans compromisos socials i polítics, i el primer és aquest. No és l'Estatut,

no és el finançament, no és el canvi de la Constitució, el primer és la reforma social, perquè és només des de la reforma social que podrem començar a parlar seriosament de pàtria, de nació, de constitució, d'estatut.

Primer amb els barris. El nostre Govern s'ha forjat en aquests barris, en aquests barris i en els pobles de Catalunya. Al Carmel, a la Teixonera, al Poblenou i a la Barceloneta; en els barris de Tarragona i de Reus, de Girona i de Valls, de Salt i de Lleida, de Sallent, de Tortosa, de Manlleu..., concretament a Manlleu en els pisos de Can Garcia, que ara estem començant a refer. I els cito perquè són llocs en els quals aquest Govern hi ha estat, hi és i hi seguirà sent, i perquè els conec des de fa molts anys.

Com pot comprendre, nosaltres, aquests barris, no els abandonarem, i ells ho saben –i ells ho saben. No n'hi ha prou a anar-hi un dia i que una persona plori a la nostra espatlla per haver descobert un barri, una barriada que tenia problemes de fa molts anys, que els havia començat a resoldre i que ha tingut ara una desgràcia, un desastre que tots coneixem. Aquests barris, no els abandonarem, ni els barris, ni els pobles del nostre país, amb accidents o sense; la reforma social que impulsem passa sobretot per aquí.

I segon. Al costat d'aquest compromís amb els barris, aquest Govern té un altre compromís fort: el compromís amb la transparència. Repeteixo el que he dit en començar: «La justícia i el Parlament s'encarregaran de projectar la llum necessària sobre el passat, sobre com s'han fet les coses i sobre les causes de l'accident del Carmel. N'esperarem els resultats, i aplicarem criteris del màxim rigor en funció del veredict i de les conclusions.» Ara bé, la responsabilitat de projectar tota la llum possible sobre el present i sobre el futur és del Govern, i el Govern farà front a aquesta responsabilitat.

En aquest esforç convido, però, les altres forces polítiques presents al Parlament, amb tota sinceritat; convido totes les forces polítiques presents en el Parlament. Estic convençut que comptaré amb la seva col·laboració, i els asseguro que no deixarem que ningú ens doni lliçons de transparència. Els ciutadans necessiten tenir el compromís dels partits polítics d'impulsar els canvis legislatius necessaris, aquí i on calgui, per tal d'eradicar la corrupció –per tal d'eradicar la corrupció– i per impedir-ne radicalment la reproducció, com aquest dematí s'ha demanat.

El president està compromès a donar plenes garanties als ciutadans que ningú no tancarà les vergonyes de ningú –que ningú no tancarà les vergonyes de ningú. Però en el camp de la transparència en la lluita contra la corrupció no n'hi ha prou amb el compromís del president i del Govern, ni tan sols amb el compromís de la majoria; en aquest compromís, hi hem de ser tots. I m'agradaria dir-ho amb el to, per descomptat solemne, però, els ho ben asseguro, de sinceritat i quasi diria de companyonia: aquesta és una feina que hem de fer entre tots. Perquè si no la fem entre tots, si se sospita que serà utilitzada per uns en contra d'uns altres, fàcilment serà vista a la llum de la població com un intent de treure rèdits polítics o electorals, i electorals, d'una situació que ens perjudica a tots igual.

I jo els demano sincerament: estiguem tots, totes les forces polítiques presents en aquest Parlament, darrere de la tasca de desemascarar la corrupció. No serà gens senzill –no serà gens senzill. Només així, jo crec, allunyarem tota sospita d'avantatge partidari. Perquè jo no vull ser el president de la connivència; no ho sóc, i no ho seré. I jo no vull ser el president que mira cap a una altra banda, i no ho seré. Sóc el president d'un país que pot i podrà sentir-se orgullós del seu respecte per la llei, però sé que no ho podré ser jo, no ho podrà ser el Govern, no ho podrà ser, en definitiva, el país, si no ens hi posem tots.

La llei és l'arma, l'única arma, l'única arma de defensa dels drets de tots, i sobretot d'aquells que tenen els seus drets més conculcats, dels més febles. Jo vull ser el president d'un país que no hagi d'emmirallar-se nord enllà per la qualitat de la seva democràcia –respectant el poeta que avui s'ha citat dos cops i es cita per tercera vegada–, ni per la transparència de la seva vida pública, la de nord enllà. Necessitem aquesta transparència i aquesta excel·lència nord ençà, aquí.

La transparència en la gestió dels recursos públics és un compromís del Govern de la Generalitat establert a l'Acord del Tinell, en bona hora. Mai es podrà dir que és una cosa que ens hem tret de la màniga ara: en bona hora, en aquell moment, vam veure la transcendència d'aquest punt. La transparència és exigible al sector públic, a les relacions entre el sector públic i el sector privat, i també al mateix sector privat, com ho demostra la creixent preocupació pel bon govern de les empreses.

Per aquest motiu, i durant el primer any, hem actuat bàsicament en dos àmbits: en el de l'eficiència de l'Administració pública i en el de la definició d'unes regles del joc de l'economia que assegurin la lliure competència i facin transparents les relacions entre el regulador públic i els mercats; aquestes són les dues línies que ens hem traçat.

També entre el sector públic i el privat en les seves transaccions. I aquesta mateixa setmana hem aprovat el Projecte de llei de règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs al servei de la Generalitat de Catalunya, per assegurar el rigor en el desenvolupament de les funcions d'aquests alts càrrecs i evitar que es puguin veure mediatitzades les seves funcions, dic, per altres interessos.

I, d'altra banda, en el programa legislatiu del Govern, hi figura la reforma de la Sindicatura de Comptes, que és la institució decisiva per garantir la qualitat i la transparència de la gestió pública. Ahir vam tenir en aquest Parlament una sessió, memorable en aquest sentit, de relançament de la Sindicatura, de compromís del nou síndic i de compromís, en definitiva, doncs, de les institucions en aquesta línia.

El compromís del Govern per la transparència no s'acaba aquí. Des de fa pocs mesos està funcionant un grup de treball sobre bon govern i transparència administrativa, conduït pel conseller Vallès, creat a proposta del conseller Vallès, més exactament. És un grup independent i plural en la seva composició i presidit per l'anterior síndic de greuges, el senyor Anton Cañellas. En compliment de la Resolució del Parlament sobre els

fets del barri del Carmel, d'altra banda, es crearà una oficina de lluita contra el frau, com ja ha assenyalat el conseller en cap aquest matí.

Tots aquests compromisos ho han de ser també de la societat catalana. Els polítics anirem tan lluny com la ciutadania vulgui, els polítics anirem tan lluny com la ciutadania vulgui i ens exigeixi. Si correcció política vol dir silenci, sàpiguen que, en aquesta correcció política, no ens hi trobaran: ni el president, ni el conseller en cap, ni els consellers d'aquest Govern. Els ciutadans no es mereixen ni ens perdonaran cap silenci vergonyant en matèria de transparència, en matèria d'honestedat. Només així estarem abordant sense cap ombra de dubte els projectes de reforma social i política que ens hem proposat. I els he dit, i ho reitero ara, amb la modestia de saber i de recordar-los en aquest moment que aquesta tasca és molt fàcil de dir i molt difícil de fer. Em consta, i a vostès també els consta.

He dit «reforma social» i «reforma política» en aquest ordre. No crec ni he cregut mai en una reforma política que no es basi en una reforma social, no crec ni he cregut mai en una reforma que afecti només la superestructura política, que en definitiva reflecteix el que és la societat. Una reforma social pregona, que aplegui una base social ampla, molt ampla. Catalunya necessita que la gent hi cregui, no solament en tant que nació, sinó en tant que institució: la Generalitat de Catalunya. I la gent no hi creurà si, realment, els efectes de la nostra governació, de la nostra activitat, també de l'activitat parlamentària, no se centren realment en la vida quotidiana. I amb això no estic fent cap mena de demagògia; estic dient que això és possible de fer, contra el que alguns s'imaginen. En altres moments de la història d'aquest país ha succeït, amb conseqüències, d'altra banda, moltes vegades dramàtiques, però en altres moments de la vida d'aquest país ha succeït que la gent s'ha sentit protagonista de canvis importants. I hem de tornar-hi.

Aquí tenen el compromís d'aquest president que els parla, aquest és el meu compromís. Aquí tenen el compromís del Govern de la Generalitat per restablir la serenitat i la confiança necessàries per seguir treballant pel nostre país. I el compromís de treballar-hi junts, i de marcar i defensar les diferències en tot allò que respon a les opcions polítiques i nacionals diferents, totes igualment legítimes –totes igualment legítimes–, però que no han d'impedir que hi hagin objectius que siguin perseguits en comú.

Sense aquest substrat d'una vida pública decent –una vida pública decent–, poc interès tindrien les reformes institucionals que vertebraven el programa d'aquesta legislatura, molt poc. Sí, els farem, els tirarem endavant, suposem, i espero que així sigui, que no hi hagin passes enrere en aquest terreny de les reformes institucionals; però poc valdrien aquestes reformes si no anessin sintonitzades amb un sentiment de la política per part de la gent que tingui a veure realment amb el fet que el país s'està plantejant a ell mateix de canviar i d'anar endavant.

Vull creure en tots vostès, i vull fer-me fort en aquest punt, que s'ha esvaït del tot l'ombra d'una hipotètica disjuntiva entre la vida pública decent i les reformes

institucionals. Hi haurà transparència i hi haurà Estatut, les dues coses. Hi haurà transparència i hi haurà reformes institucionals, o no hi haurà res. I estic convençut que hi seran, totes dues, pel compte que tenim, tots.

És des d'aquesta convicció compartida que ara hem de fer honor al compromís adquirit davant els ciutadans de Catalunya i ratificat a la trobada de Miravet, de fer arribar a bon port un nou estatut i un nou finançament, un millor finançament. I és també amb aquest esperit que haurem de treballar en les lleis bàsiques del nostre sistema polític i administratiu: l'organització territorial i la Llei electoral. L'Estatut, el finançament, la Llei electoral i l'organització territorial són els quatre punts en què Govern i oposició hem de renovar el consens. Conformen el terreny en què hem de refer els ponts de la confiança i el diàleg que mai s'haurien d'haver trencat, els ponts necessaris per avançar en el perfeccionament de les regles bàsiques de la nostra convivència política. Són ponts, ho reitero, que mai no s'haurien d'haver trencat, i compto amb la voluntat de tots per refer-los. Per la meua part hi he posat avui, crec, el que hi havia de posar.

Haurem de fer bona la màxima que diu que, quan cau un pont, sempre se n'acaba construint un altre de millor. El president està disposat a treballar sempre per mantenir la mútua confiança política i per tirar endavant tots aquests reptes. El Govern i les forces que li donen suport, el Partit del Socialisme de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds, saben que l'Estatut i el finançament són les eines bàsiques per al progrés i la llibertat individual i col·lectiva dels homes i dones d'aquest país. Sabem que és necessari recuperar aquest clima d'entesa i de diàleg constructiu entre les forces polítiques presents en aquesta cambra.

Facin el favor d'entendre..., de rebaixar dos punts l'èmfasi amb el qual totes aquestes paraules han estat dites, fill, aquest èmfasi, més aviat de l'emoció, del desig sincer que aquest país vagi endavant i, sobretot, no solament que aquest país vagi endavant, que seria una frase que podria ser una bonica frase sense efectes, sinó que torni la confiança entre la gent i la política i que, perquè això succeeixi, torni primer la confiança entre els polítics, sobre la base ben clara, que he reiterat, que aquesta no es pot fer a esquena de la gent, o a costa de la gent, o a costa del silenci, i que, per tant, costarà molt. A mi el primer, a tots.

Sabem que és necessari absolutament recuperar aquest clima, i per responsabilitat institucional i per convenciment personal em pertoca donar el primer pas. Aquí tenen, com sempre ho ha estat, la meua mà estesa.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Moltes gràcies, senyor president de la Generalitat; jo l'he es-

coltat, com no podria ser d'altra manera, amb moltíssima atenció, i li haig de dir, d'entrada, que valoro moltes de les coses que ha dit, les valoro. També li haig de dir d'entrada que he trobat a faltar –i no li estranyarà que li digui això– altres coses, i altres respostes, i coses que queden pendents. I li parlaré de les dues coses: de les coses que valoro i de les coses que he trobat a faltar.

Vostè ha començat el seu parlament parlant de la introducció de la desconfiança en la vida política catalana, però no és responsabilitat bàsica d'alguns de nosaltres, i crec sincerament que la desconfiança actual dels ciutadans de Catalunya respecte a la política catalana i les seves institucions no és precisament responsabilitat de la força política que jo represento.

Han passat moltes coses, moltes; les darreres setmanes, moltes. I s'han trencat moltes coses, moltes. I algunes d'elles difícilment recomponibles –difícilment. I jo aquest dematí demanava i segueixo demanant, perquè crec que ens convé a tots plegats, un exercici d'autocrítica, d'humilitat, de reflexió respecte al que ens pertoca, i perdre aquesta mena de temptació permanent –jo li haig d'agrair que vostè no ho hagi fet avui, eh?, aquesta tarda no ho ha fet–, aquesta mena de temptació permanent que va sempre buscant responsables fora; no ho ha fet, i jo li agraeixo.

Després també ha fet un exercici que li valoro igualment, i que és respecte al debat de fa uns dies amb relació al 3 per cent i l'intercanvi que va tenir vostè amb el senyor Mas. Vostè ha demanat excuses –ja està bé–, però deixi'm que li digui que no n'hi ha prou. Està bé que demani excuses, potser és el que necessitava el senyor Mas per fer una cosa...–dispensi'm, senyor Mas, perquè després podrà intervenir per al·lusions i com ho cregui convenient, no?–, però jo sempre he tingut la impressió que Convergència i Unió, i en concret el senyor Mas, estaven buscant, durant dies i dies, un pretext, una excusa –permeti'm la petita broma–, encara que fos un ram de roses, per no haver de presentar la querella. I, potser si vostè... –sí, la querella–, i si vostè hagués fet, fa uns dies, això que acaba de fer avui en seu parlamentària, que és demanar excuses, doncs Convergència i Unió no hauria hagut de fer una cosa, que jo tinc la impressió personal... –després..., jo no puc ser intèrpret de la posició de Convergència i Unió, com és natural, no?–, però tinc la impressió personal... (*veus de fons*) –no, dispensin, dispensin, jo estic parlant amb tot el respecte, i estic parlant de percepcions personals, i per tant estic disposat a acceptar que són errònies, no?–, però jo sempre he tingut la impressió, al llarg d'aquests dies, que Convergència i Unió el que volia és que no se'n parlés més del que s'està parlant, i que no volia, en el fons, presentar una querella, i que necessitava un pretext, el que fos, per no fer-ho, perquè Convergència i Unió... –i estem parlant avui d'una censura al Govern, eh?, per tant acabo de seguida, no s'amoïnin. (*Remor de veus.*) Sí, acabo de seguida, acabo de seguida, però com que també he escoltat el portaveu aquest matí, de Convergència i Unió, després de la meua intervenció, dedicar-se molta estona a mi, doncs deixi'm que jo també hi dediqui algun minut. (*Remor de veus.*) Deixi'm que hi dediqui algun minut, perquè crec que pot servir per interpretar el que ens està succeint.

El principal partit de l'oposició ha presentat una querella, ha volgut judicialitzar aquesta història. Crec sincerament que no ho volia, però també crec sincerament, crec que tots ho hem trobat a faltar, que utilitzés la política. I nosaltres hem volgut utilitzar la política, i per això estem aquí, en el Parlament (*Veus de fons.*) En el Parlament, sí; en el Parlament discutint de política i confrontant les nostres posicions polítiques i parlamentant. I això crec que és el que necessitem.

Dit tot això, torno a recuperar el fil. Vostè ha demanat excuses. Potser hauria anat molt bé, perquè Convergència no se'n sortís de l'impàs en el qual s'ha trobat i al final no ha tingut més remei que fer el que ha fet, i ho respecto. Però no n'hi ha prou, senyor president; no n'hi ha prou. Vostè –i li he demanat de tot cor– té l'obligació de donar una explicació al poble de Catalunya de l'afirmació que va fer en seu parlamentària sobre el 3 per cent. Ha avançat algunes passes, jo li agraeixo, però el que m'agradaria és que d'aquí, avui, en aquest debat parlamentari, sortís el compromís que no només hem de donar unes certes passes de cara a la galeria dient que a tots ens agrada la transparència, no només, sinó que en traguéssim conclusions per avançar de veritat, amb mesures concretes i amb iniciatives legislatives, no només de cara a la galeria, sinó de veritat, per avançar de cara a la transparència. I que, per tant, en algun moment, més enllà del que crec que li hem de demanar avui, en algun moment, com més aviat millor, puguem calibrar si vostè, quan va fer aquest esment, aquest esment tan clar del famós 3 per cent –i recorde que les hipocresies ara, en aquestes alçades, les mínimes, les justes–, quan vostè va acusar de corrupció els governs anteriors, estava dient alguna cosa que era capaç de sustentar, de sostenir i de mantenir en seu parlamentària. I això, avui, de moment encara no ho ha fet. Jo no sé si ho farà després, i no sé si té intenció de tornar a intervenir –espero que sí–, perquè crec que hi ha moltes preguntes pendents.

Deixi'm que li digui que, si no ho fa, ens quedarà sempre sobrevolant, no?, aquesta sospita que els seus propis companys no volen que segueixi intervenint; sempre sobrevolant aquesta sospita. Jo espero que vostè no la confirmi, i que vostè contesti les preguntes que queden pendents. (*Veus de fons.*) No, no..., ja sé que està somrient i que diu: «Escolti, ara vostè m'està provocant.» No, no... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president, perquè em sembla que el que estic dient està prou clar en observar la reacció dels escons de la majoria. No estem parlant d'això, i tots vostès ho saben, no estem parlant, ara, de coses concretes programàtiques, perquè el que ens ha convocat avui no és això, i tots vostès ho saben, i jo ho he dit des del començament i ningú em pot acusar d'hipocresia. Estem aquí per parlar d'altres coses. Jo li demano, senyor president, que vostè... –permeti'm l'expressió col·loquial, que l'he utilitzat referint-me als consellers–, que no s'escaquegi. Vostè ha de donar una explicació del 3

per cent. (*Veus de fons.*) No, de què, no: del 3 per cent. Sí, no és de què, no: del 3 per cent, d'una cosa molt concreta. Vostè va acusar, d'una manera que tothom va interpretar, en temps real, de l'existència d'una trama de comissions il·legals als governs anteriors. (*Veus de fons.*) Ah, no? No, no... Veig diputats de la majoria parlamentària que diuen que no. No va acusar d'això el senyor president? Doncs que ho digui. (*Veus de fons.*) No, no, que ho digui. Segons les cares que estic veient dels diputats de la majoria parlamentària, el senyor president no va parlar d'això. Doncs jo li demano, senyor president, que, si vostè no va parlar d'això, avui, en seu parlamentària digui que no va parlar d'això, i ens quedarem tan tranquils –respecte a l'afirmació del senyor president, però no respecte a les preocupacions dels ciutadans, que són claríssimes.

I facin el favor de no incórrer vostès mateixos en les seves pròpies contradiccions. O va parlar d'això, o no va parlar. I, senyor president, jo li demano: Vostè va parlar de la corrupció, o no? És una pregunta ben senzilla, que es contesta: O «sí» o «no» –com el famós acudit, permeti'm, eh?, per distendrir una mica l'ambient. O s'està embarassat o no, però a mitges no... (*veus de fons*) –embarassada, evidentment–, a mitges, no.

Per tant, l'emplaço, senyor president. L'emplaço i, si després vostè no vol contestar i prefereix passar del debat, o que siguin altres membres del seu Govern els que contestin, faci-ho, però la pregunta segueix pendent. Li pregunto directament i personalment, i mirant-lo als ulls: «Vostè va acusar...?» (*Remor de veus.*) No, no... Mira quina gràcia, mira quina gràcia els fa. Als ciutadans no els fa cap gràcia! I la pregunta que vaig a fer al senyor president no els fa cap de gràcia.

Senyor president, vostè va acusar l'altre dia de corrupció els anteriors governs de la Generalitat, o no? I la resposta és: O «sí» o «no», simplement; és ben senzill, ben elemental.

Després ha fet vostè una cosa que jo li agraeixo, però li demano que em contesti la pregunta anterior, eh?, si no, creguin-me que la pregunta... (*Veus de fons.*) No, no..., cregui'm que la pregunta el perseguirà sempre. (*Rialles.*) O «sí» o «no», ha, ha, ha..., o «sí» o «no», perquè les coses són com són.

Però vostè, després, també ha fet una afirmació que jo la comparteixo. Vostè ha fet una defensa de la via parlamentària i de la via política, que jo comparteixo, com és natural, i ha dit que no s'ha de judicialitzar la vida política. Hi estic d'acord. Ha dit que han comès errors. Està bé. Ha dit que és el Govern que ha rebut més insults i més desqualificacions i més atacs de la història de la democràcia. Quina memòria més curta, eh?, però m'és igual això, m'és igual perquè tots els que hem tingut en algun moment responsabilitats de Govern més o menys importants, no?, i en més o menys temps, com és natural, doncs sempre ens dona la impressió que ens ataquen injustament. A vostè també li deu passar, no? Però no es cregui que ens estem passant, eh? El que està passant és prou greu, i prou dur i prou preocupant com perquè el que estiguem fent aquí sigui el mínim que hem de fer; el mínim.

Vostè, després, ha dedicat una bona estona a la immigració. Jo estic encantat de parlar d'aquest tema –no

avui: avui no, no toca–; encantat. Escolti'm, volen que demanem un ple extraordinari... –que sempre ens diuen que no d'entrada, després ens l'acaben acceptant, no?–, volen que demanem un ple extraordinari per parlar de la immigració? (*Veus de fons.*) No, perquè, escoltin, estarem encantats. Nosaltres, reglamentàriament no el podem forçar, però vostès, des del Govern, que sí que poden fer un ple extraordinari cada vegada que ho tinguin per convenient, doncs acceptin-m'ho d'entrada, de dir: «Fem un dia, ben aviat, perquè és un tema prou important, un ple extraordinari i monogràfic dedicat al tema de la immigració», i en podrem parlar a bastament, a bastament.

Deia vostè que tenia una experiència, que jo li reconec, no? –ha estat quinze anys alcalde de Barcelona–, sobre els barris. I està bé, jo li accepto. Però també ha parlat de dues coses que no li puc acceptar. Ha dit vostè que era una desgràcia i que era un accident, referint-se al Carmel. No és veritat. I em dirà ara: «Escolti, per què no s'espera la famosa comissió d'investigació, que presidirà, segurament, amb l'eficàcia que el caracteritza, el senyor Boada?» (*Rialles.*) I estic d'acord a esperar. Però permetin-me que els digui que tinc la convicció que ni és una desgràcia, ni és estrictament un accident, sinó que hi ha moltes coses que no es poden explicar, i que hi ha molts més components de negligència, com a mínim culpable, que no d'accident i de desgràcia.

Però ha dit una altra cosa que m'ha agradat, i és aquest compromís per la transparència. I vostè ha dit una frase, que jo subscric, i que me'n recordo i que li recordarem, i ha dit: «Ningú no tancarà les vergonyes de ningú.» Perfecte. Ho esculpim? Ho deixem com a màxima del nostre comportament polític? Jo hi estic d'acord, eh?, ningú no tancarà les vergonyes de ningú.

I a partir d'aquí, doncs, ha parlat del tema de fons, no?, del tema de fons que hem tractat, el darrer de la meva intervenció d'aquest matí, que és el de la corrupció política. I ha dit vostè: «Una cosa és la correcció política...» –no la corrupció, sinó la correcció política– «fer les coses com pertoca, i l'altra és el silenci.» I jo he entès que vostè agafava un compromís que no hi hagi silenci.

Jo he vist aquests dies destacats líders, pretesament socials, dient que el que ara convenia a Catalunya era el silenci. Profundament respectables, persones profundament respectables des de la seva trajectòria política, des de la seva trajectòria personal. Però haig de dir que, en aquests moments, el darrer que ens interessa, l'última cosa que ens interessa és el silenci. Parlem-ne, obrim-nos, siguem de veritat transparents. I, si avancem per la via de la transparència, si avancem per la via de la regeneració política, si ningú no ha de tancar les vergonyes de ningú, crearem el clima polític necessari per poder fer les altres coses tan i tan importants que hem de fer.

I vostè ha dit: «Transparència i Estatut.» D'acord. Però també li voldria fer una matisació: Estatut sense transparència no, perquè seria un estatut sota sospita. Hi estem d'acord? D'acord. I transparència sense Estatut? Tampoc. Perquè tots estem convençuts que desitgem un canvi institucional que adapti les nostres institucions a les noves realitats i a les necessitats dels ciutadans.

Ens podem posar d'acord en aquests grans principis; ens hi podem posar d'acord.

Vostè ha dit que vostè té la responsabilitat de refer els ponts. I jo hi estic d'acord. Jo li he dit aquest matí, i de moment no tinc motius per canviar d'opinió, que vostè no és el president de tots. Tant de bo ho pugui ser! I tant de bo treballi en la direcció que em permeti, a mi, un dia, en seu parlamentària i amb la solemnitat que suposa la seu parlamentària, dir: «Senyor president, vostè no era el president de tots, però després del que ha estat fent vostè i el seu Govern li haig de dir que, encara que jo no estigui d'acord amb la seva opció política ni amb els seus plantejaments, vostè acaba sent el president de tots.» Tant de bo! Avui encara no estic en condicions de poder-ho dir, perquè espero decisions de veritat, no només paraules, no només posicionaments. I, de la mateixa manera que li demano una resposta concreta a: si el que va dir vostè l'altre dia era una acusació de corrupció, sí o no?, que és una pregunta ben senzilla, de la mateixa manera li dic: les propostes que jo he fet al final de la meua intervenció per regenerar la vida política –per regenerar la vida política– i per abordar, de veritat, la sospita que plana sobre tota la realitat política catalana de corrupció..., li demano què en pensa –què en pensa. Si li sembla bé les coses que he dit, si alguna de les propostes li sembla acceptable, si altres li semblen discutibles, com és natural, i altres li semblen negociables. I em semblaria absolutament normal, però no passi de llarg, perquè són propostes molt concretes i molt precises.

I si vostè vol tenir alguna credibilitat quan diu «jo tinc un compromís per la transparència», més enllà de dir «jo tinc un compromís per la transparència», resulta que s'han de prendre decisions concretes que donin credibilitat a la seva afirmació –a la seva afirmació.

Vull acabar amb la seva darrera frase, que val a dir que com a frase m'ha agradat: si volem recuperar la confiança dels ciutadans respecte als seus polítics i a les seves institucions, hi ha una condició prèvia. Els que tenim formació econòmica, i vostè la té igual que jo, senyor president, sabem que això ha de ser..., que parlem d'una condició necessària però no suficient. La condició necessària però no suficient és que si volem recuperar la confiança de la societat respecte als seus polítics i a les seves institucions, és imprescindible recuperar una mínima confiança entre les forces polítiques i els polítics. Condició necessària, però no suficient.

I per recuperar aquesta confiança jo li demano, senyor president, que, més enllà de belles paraules –belles i velles, amb be alta i amb ve baixa–, més enllà de tot això, contesti les preguntes. I contesti les preguntes i només..., no cal que improvisi, senyor president, digui «sí» o «no».

Gràcies. (*Veus de fons.*)

El president

Senyor president..., demana la paraula? (*Veus de fons.*) La té.

El president de la Generalitat

La veritat, senyor president, amb el seu permís... Senyor candidat, no ha fet de candidat en cap moment, ni

abans, aquest matí, ni ara, no? Li excuso el to i li agafo la paraula. Li agafo la paraula: treballarem junts. Espero que treballarem junts!

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor president de la Generalitat. Miri..., respecte al to, no tinc res a dir-li, no? Respecte a si jo estic fent de candidat o no..., escolti'm, no ens hem enganyat des del començament, jo he volgut ser honest, no? I vostè ho sap –i vostè ho sap. Jo avui he volgut plantejar una altra cosa i he demanat unes respostes –he demanat unes respostes.

I la resposta que jo volia i que jo li demanava no és aquesta referència genèrica al fet que «treballarem junts». Jo sempre estic disposat a treballar amb qui sigui. No he fet altra cosa en la meua vida. Sempre, sempre... (*Veus de fons.*) Ara..., no, no, no, no..., sempre! Però jo no li demanava això. Si vostè em fa aquesta referència, ja sabia la resposta, només faltaria! És clar que estem disposats a treballar, però jo no li estic demanant això.

Li torno a reiterar la pregunta, i, si no me la contesta, doncs, jo em veuré obligat a dir que el senyor president de la Generalitat no ha contestat una pregunta..., no meua, no, una pregunta que es fa tothom: vostè, l'altre dia, va fer una acusació de corrupció als governs anteriors, sí o no? I faci'm el favor de contestar.

I la segona pregunta: vostè està disposat a adoptar mesures concretes, reals, de veritat, per combatre la possible existència de corrupció per tal que deixi de planar aquesta ombra sobre la vida política catalana, sí o no?

I, escolti'm, miri si ho té fàcil: em diu, a la primera pregunta, «sí» o «no». I a la segona pregunta, em diu «sí» o «no». No cal ni que ho argumenti.

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

La resposta sap qui la donarà? Sap qui l'ha de donar? Sí que ho sap... La resposta l'ha de donar la justícia i la Comissió d'Investigació. I quant a... (*Veus de fons.*) La resposta l'ha de donar la justícia i l'ha de donar la Comissió d'Investigació.

Si vostè no s'accontenta amb això, que és el que hem decidit de fer, no sé exactament per què ha posat una moció de censura, senyor candidat.

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Probablement, pel que estic veient, aquest debat ja no dona més de si. Constato... –entre el senyor president i

jo—, constato que el senyor president no contesta, simplement.

Gràcies.

El president

Doncs bé, procedeix ara al debat..., amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. I, per tant, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president del Parlament, senyores i senyors diputats... Senyor Piqué, em permetrà, si no s'ofèn i si no ho considera una manca de cortesia, que en lloc d'adreçar-me a vostè ho faci principalment al president de la Generalitat.

Li demano excuses, en aquest sentit, perquè sé que la Moció de censura l'ha presentada vostè —si és que d'això se'n pot dir una moció de censura—, però vostè entendre que jo interpreti que la intervenció del president de la Generalitat és més important que la seva. Suposo que ho entendre.

Només deixi'm dir-li que jo tenia preparada una petita intervenció respecte a vostè i a vostès, el Partit Popular, que probablement no els hauria agradat gaire, però me l'estalvio, perquè em sembla que, com vostè deia —i, per cert, d'altres ho han dit abans—, simplement no toca.

Només una petita referència en el sentit que vostè deia, interpretant a una altra formació política —i això, jo li aconsellaria, si vostè accepta aquest consell, que no ho faci en el futur perquè prou feina té a interpretar la seva, de formació política—, li demanaria que, quan ha dit aquella expressió, que té moltes lectures diferents, en el sentit que «aquests de Convergència i Unió simplement esperaven un ram de flors o un ram de floretes per poder pronunciar-se sobre el tema de la querella», vostè està equivocat. Nosaltres no esperàvem ni un ram de flors, ni de floretes, ni de roses. Esperàvem simplement que una persona i un president que va ofendre greument s'adonés de la magnitud i de les conseqüències d'aquella ofensa. Res més que això.

I també li ho dic en un altre sentit: jo sé que és molt difícil fer abstracció d'on som, del que representem i, sobretot, de la pressió que tots tenim a sobre, doncs, dels mitjans de comunicació, de la televisió que ara ens està, de fet, filmant, de les ràdios que ens estan enregistrant, etcètera, no? Sé que és molt difícil, això. Però quan li demanàvem, al senyor Maragall, al president de la Generalitat de Catalunya que fes allò —que després hi faré una referència— que crèiem que havia d'haver fet des del començament, no li ho demanàvem només al president de la Generalitat, li ho demanàvem a una persona. Perquè nosaltres, tots nosaltres, ens dediquem a la política, fem política, de fet, som, en aquest sentit, polítics; però, abans que polítics, som persones. Almenys jo em sento així, primer, persona, i després no sé-què: nosaltres, gent que fa política. Perquè entenem que la política és una forma —no l'única, ni segons com la més important— de servir un país, una comunitat, una gent, unes persones.

Per tant, li demanàvem, al senyor Maragall, més com a persona que com a president, que arreglés les coses. Arreglar les coses no vol dir tapar-se les vergonyes. No vol dir això. Arreglar les coses vol dir comportar-se com a persones civilitzades. Res més que això. I això no era demanar molt, li asseguro que no era demanar molt.

I, si he entès bé la primera intervenció del senyor Maragall, intentaré facilitar les coses tant com puguem, he entès que quan demanava excuses formalment a tot el poble de Catalunya, dintre del poble de Catalunya hi deuen ser les diputades i els diputats de Convergència i Unió, hi deuen ser els militants de Convergència i Unió, hi deu ser, també, el més d'un milió de votants de Convergència i Unió.

Ja sé que no s'ha referit directament i explícitament a nosaltres —tampoc li ho demanem— per intentar arreglar tant com es pugui el que es pot arreglar, que no és tot. I, per tant, enceto el següent camí: si això és així, si a la referència genèrica en el poble de Catalunya podem entendre que ens inclou a tots —i no li demano al senyor Maragall que ens ho certifiqui així, no li vull posar les coses difícils—, simplement li demano que no ens contesti. Simplement això.

Si el senyor Maragall, en aquest punt, no ens porta la contrària, jo entenc que sense dir-ho explícitament, ell, com a president de la Generalitat, però també com a persona, el que està fent, de fet, és presentar aquesta excusa que nosaltres, modestament i humilment, hem demanat des del començament.

I si això és així, i ningú ho espatlla, aleshores Convergència i Unió retirarà immediatament la querella presentada contra el president de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

I ho farem —i ho farem— perquè l'ànim d'aquesta demanda judicial no era anar contra el president de la Generalitat. Vostès poden imaginar que per a una formació política com la nostra, nacionalista, haver d'escollir o elegir la via dels tribunals és la més dolorosa de totes, i que no en teníem cap ganes. Ho hem dit així durant molt temps, durant molts dies. No en teníem cap ganes.

El que passa és que quan ningú surt en la nostra empara, ni des del Parlament, ni des de la presidència de la Generalitat durant molts dies, ni des de cap instància del nostre país, quan ningú surt en empara nostra, alguna cosa devem haver de fer per defensar-nos. I en democràcia, defensar-se també és, per què no?, poder anar a un poder independent, per dolorós que sigui i per molt a contracor que ho poguéssim fer.

Per tant, si d'aquest camí que enceto en aquesta intervenció se'n deriven les conclusions que jo espero, i insisteixo que només amb el silenci, en aquest cas, ens és suficient, nosaltres retirarem immediatament aquesta querella.

Dit això, la resta de la meua intervenció l'adreçaré al Govern de la Generalitat i l'adreçaré també al seu president. I l'he d'advertir, senyor Maragall i espero que no consideri això que diré una falta de respecte, que no tindrà un to excessivament amable. Però també li demano —també li demano— que, encara que hi hagi duresa de conceptes i de paraules, vostè no entengui que això és una manca de respecte.

Miri, el president del Govern espanyol, ahir, a resposta d'un senador nostre en el Senat, va dir que l'oposició que feia Convergència i Unió, també en el tema del Carmel, li semblava especialment i particularment respectable. No li demano res més, a partir d'ara, que faci seves les paraules i el capteniment, l'actitud, del mateix president del Govern espanyol.

Per què li dic que no serà amable? Doncs, miri, perquè, de fet, avui que es presenta allò que en podríem dir una «pseudomoció de censura», és cert que motius per censurar el Govern n'hi han, i n'hi han molts, i nosaltres ho hem fet. I, com que ho hem fet amb molta vehemència i amb molta contundència, probablement això ha produït una reacció que no era l'adequada, perquè no era proporcionada. En democràcia, el tipus de reacció que hi va haver no era proporcionada.

Per tant, de motius n'hi ha molts, jo no els desgranaré, avui, perquè no tinc temps, però sí que diré que és un govern que s'autocensura ell mateix. No calen gaires mocions de censura, senyor Piqué, perquè ells mateixos s'autocensuren de forma ben continuada. També tenia preparats alguns exemples en aquest sentit, però també me'ls estalviaré, en ares de conduir aquest debat en una direcció, diguem-ne, de màxima normalitat, però és un govern que s'autocensura, i que durant aquests darrers quinze dies s'ha autocensurat de forma sistemàtica, amb declaracions públiques, amb declaracions de membres del mateix Govern, amb el que va succeir en la sessió de Govern fa dos dies enrere, quan vostès van dir «ens hem de posar a governar» i, a més a més, que es noti que governen.

Però a més a més es nota en altres coses, es nota, per exemple, i després m'hi referiré amb més detall, en el tema de l'Estatut, perquè després de més d'un any de treball sobre l'Estatut, encara avui és hora que coneguem alguna posició conjunta per part del Govern de Catalunya. Si vostès diuen que aquest és el gran tema, aquest i el finançament, que van junts –que van junts–, ja seria hora que aquest Govern, que fixa aquests temes com a gran prioritat i que nosaltres hi estem d'acord, ja seria hora que comencés a tenir alguna proposta conjunta, en matèria dels continguts de l'Estatut i en matèria també de finançament.

Ara bé. Més enllà de l'autocensura que vostès s'apliquen, deixi'm dir-li, senyor president Maragall, que durant aquests darrers quinze dies a Catalunya s'han trencat moltes coses, i aquestes coses no són gens fàcils de recompondre, no s'arreglen amb una sessió com la d'avui; avui s'arreglen coses, és cert, benvingudes siguin, és la nostra voluntat i el nostre esperit, però s'han trencat moltes coses. S'ha trencat, per exemple, la confiança de molta gent en les institucions del país, la manca de reacció que hi va haver per part de vostès en el tema del Carmel i la ineficàcia, ha fet, junt amb altres coses, que els veïns del Carmel perdessin aquesta confiança en les institucions del país. Només faltaven aquells desgraciats aplaudiments del Ple extraordinari del Carmel en el conseller Nadal –se suposa que per la seva actuació– i només faltava aquella cortina de fum, en forma d'imputacions falses i d'extrema gravetat, però com que en això ja s'ha referit el president de la Generalitat, jo no hi faré més referència.

S'ha trencat també davant de tot l'Estat el que quedava d'una imatge de Catalunya que vostès durant aquests darrers mesos han anat desgastant sistemàticament. Se'ns veu avui, malauradament, com un país amb institucions dèbils, incapaç d'entendre's –a diferència del que havia succeït gairebé sempre–, i, a més a més, un país de corrupció generalitzada.

Mai se'ns ha entès massa a la resta de l'Estat, això és cert, ni ara ni abans, però abans no se'ns entenia, però, tanmateix, se'ns respectava. I ara no se'ns entén, però, a més a més, no se'ns respecta. Durant aquests darrers quinze dies s'ha fet mal, molt mal als partits polítics catalans, a nosaltres, a Convergència i Unió, òbviament, però de retruc a tots. Que ningú es faci il·lusions, perquè ningú en sortirà indemne des d'un punt de vista d'imatge dels partits polítics catalans. I no anem tots plegats sobrats de prestigi com per posar en pràctica operacions d'autodestrucció tan gratuïtes com absurdes. S'ha trencat l'anomenat «oasi català», i alguns n'estan satisfets, d'això, ho hem sentit aquest matí. Jo els vull aclarir que l'oasi català no era un paradís, no ho era, ni tampoc la terra promesa, ni ho pretenia ser. Catalunya i la política catalana no estan exemptes de defectes i de debilitats. No hem d'aparèixer ni podem aparèixer, ni tan sols com a país, com els més virtuosos, perquè segurament no ho som.

Ara bé, deixin-me que jo sí que defensi l'anomenat «oasi català», perquè l'oasi català era, i jo espero que pugui tornar a ser, una manera de fer, i la manera de fer és també una manera de ser. I això, senyor Piqué, vostè probablement no ho ha entès del tot, o potser en alguns –i no em refereixo només a vostè– els incomoda que Catalunya tingui una manera de fer, que forma part de la seva identitat i de la seva manera de ser. Ho va dir amb paraules molt justes un expresident del Govern espanyol, el senyor Felipe González, també ahir, concretament deia: «No m'agradaria que s'espatllés el clima de convivència política respectuosa, que és un dels paradigmes catalans.»

L'oasi català, senyor Piqué, és fonamentalment això. I això s'ha trencat, no és un lloc per tapar-se res, és un lloc, una societat, un país per fer les coses d'una manera diferent, i perquè allò al que tantes vegades s'ha alludit durant les darreres hores es pugui mantenir en el futur, que és precisament que hi hagi aquell mínim de confiança entre la gent, aquell mínim de confiança política, aquella manera de fer les coses, que en lloc de buscar la destrucció de l'adversari, a qualsevol preu, el que busqui és teixir aquells fils que al final fan que una societat realment valgui la pena.

Jo sóc un defensor d'això. (*L'orador pica amb el puny a la tribuna.*) Sóc un defensor d'això perquè aquest és un bon model, i ai d'aquells que l'intentin trencar!, perquè no aconseguiran altra cosa que la degradació del nostre país. I torno a fer referència al que va succeir en el Ple del Carmel. Avui celebro que a Convergència i Unió se li deixi –encara que sigui mínimament– atorgar una petita victòria moral. S'ha parlat aquí per part de vostè d'aquests mínims de confiança que hi ha d'haver per poder parlar de les coses. I el president de la Generalitat feia referència en els ponts de confiança, que és el que va defensar Convergència i Unió durant el Ple del Carmel al final, en el moment dels esdeveni-

ments més desgraciats? Va defensar exactament això: va defensar els ponts de confiança. I vaig dir que no eren ponts d'amistat, que no eren ponts per tapar-se res, que eren aquells ponts que després permeten que puguem parlar com gent civilitzada, perquè si no fem política cívica, la política cívica, aleshores, quina política farem?

Ja coneixem l'altra política, la política incívica, la coneixem, però nosaltres –i aquest és l'oasi català–, nosaltres hem apostat durant molts anys –i molta altra gent a Catalunya ha fet el mateix– per una política cívica.

S'ha trencat durant aquests darrers quinze dies la capacitat de diàleg i, per tant, de col·laboració entre el president de la Generalitat i el cap de l'oposició. De què serveix, senyor Maragall, la floritura de nomenar un cap de l'oposició si després s'arriba a dinamitar gratuïtament la possibilitat de tenir-hi un diàleg institucional? No serveix de res. Tant de bo això es pugui recuperar, però això, evidentment, avui per avui està malmès.

S'ha posat en greu perill la relació, en molts sentits necessària, entre Convergència i Unió i el Partit Socialista. Som adversaris i rivals, ho hem estat sempre. Defensem projectes i idees diferents, potser també sentiments diferents, però això no vol dir fer volar pels aires els ponts de confiança mínima que cal mantenir per poder seure a parlar i, si cal, arribar a acords.

Afortunadament durant aquests darrers quinze dies hi ha hagut gent de les dues formacions polítiques, del Partit Socialista i de Convergència i Unió, que han treballat per intentar mantenir viu allò que fa quinze dies es va posar en greu perill. I els vull recordar, que una de les grans de la democràcia –no dic la més gran, però una de les més importants– és que gent que pensa diferent, que tenen projectes diferents, fins i tot que expressen sentiments diferents, puguin parlar civilitzadament.

En contra del que es pensa i del que alguns diuen s'ha fet un dèbil favor a la transparència, la transparència no es millora a cops de destrall, si de veritat el que es vol és parlar de la funció dels partits polítics, de les despeses electorals, del finançament dels partits polítics, de la transparència que tot això ha de quedar, diguem-ne, acompanyada, si es vol parlar d'això hi ha maneres també molt més civilitzades de fer les coses.

Si volen –i s'ha dit aquí– ho tornem a intentar, però vull recordar que en aquest Parlament això ja s'ha intentat, i que fins ara no ens n'hem sortit. I no atribueixo responsabilitats exclusives a ningú, perquè tothom té responsabilitat compartida, però fins ara no ens n'hem sortit. Tant de bo es torni a intentar i tant de bo, en aquesta ocasió, arribem a resultats concrets.

S'ha posat en perill l'Estatut d'autonomia durant aquests darrers quinze dies. En contra del que s'ha dit, Convergència i Unió ha actuat amb un alt sentit de responsabilitat i de país, i ho seguirem fent, i prova d'això és que nosaltres seguim en la ponència de l'Estatut. S'ha escrit durant aquests darrers dies que en un país diferent de Catalunya el trencament que hi va haver fa quinze dies hauria comportat un trencament total. I ho ha escrit gent que no són de Convergència i Unió, i que no són sospitosos de pensar com nosaltres.

Ara bé, el que sí que és veritat és que l'Estatut ha quedat tocat, i que s'haurà d'intentar recompondre el que ha quedat tocat. No puc acceptar de cap manera algunes manifestacions que s'han fet en aquest sentit, per exemple per part del ministre Montilla, quan deia que a Convergència i Unió el que li passa és que no vol un estatut del senyor Maragall. I no les puc acceptar per diverses raons, primer, perquè un estatut i una constitució mai és d'una persona ni tampoc d'un president. Segon, senyor Maragall, perquè em fa la impressió que –i sé que el que li vaig a dir no li agradarà, però li ho dic també amb respecte– vostè, en aquest moment, l'Estatut no el pot liderar. Això no vol dir que no hi pugui haver Estatut, però vostè no el pot liderar. Durant mesos nosaltres mateixos li vàrem demanar, i vàrem ser els que més vàrem insistir, que vostè convoqués les formacions polítiques catalanes, aquest era un reconeixement evident, obvi de la seva funció de president de la Generalitat i de president de tots.

Però, evidentment, el que s'ha trencat durant aquests darrers quinze dies no es recompon fàcilment. Per tant, jo ara el que li demano és que no el lideri, que no s'hi fiqui massa i que a través de la ponència i de les formacions polítiques en el Parlament puguem fer aquesta feina. Tant de bo que arribi el dia que això també es pugui recuperar. Però, en aquest moment, això no pot ser d'aquesta manera, i li dic això des de Convergència i Unió que, com vostès saben, és l'única formació aritmèticament decisiva per aprovar l'Estatut d'autonomia. I, per tant, la nostra opinió té un valor, i un valor de fons en aquest sentit.

Hi ha gent que s'ha fregat les mans durant aquests darrers dies, fora de Catalunya i dintre de Catalunya, pensant que l'Estatut se n'anava en orris. L'Estatut no se n'anirà en orris almenys pel que fa a Convergència i Unió. I celebro en aquest sentit la pròpia manifestació feta pel president de la Generalitat. I espero amb delit el dia que aquests que es freguen les mans se'ls glaci el somriure quan l'Estatut, el nou Estatut arribi a les Corts Espanyoles, sigui un estatut potent, amb un finançament potent, que pugui resoldre els temes bàsics que té plantejats el nostre país.

Ens diuen, i avui s'ha repetit, que algú va fer xantatge. A mi, respecte a l'Estatut, se m'ha acusat reiteradament de xantagista. És cert que jo vaig cometre un error i l'he admès cada dia durant tota la darrera setmana públicament. El meu error va ser acceptar i donar per bona una rectificació del president de la Generalitat que no era ni prou bona ni suficient. Això li vaig dir a ell mateix l'endemà. Però ja que es llegeixen les actes, senyor Vendrell, li demano que les llegeixi totes, i l'acta d'aquell dia s'acaba de la següent manera: «Els ho torno a dir» –adreçant-me al president de la Generalitat i al Govern– «si en algun moment vostès tenen alguna sospita» –al marge del que s'ha dit avui, fa quinze dies– «sobre el que sigui, facin el favor de fer allò que s'ha de fer: anar als tribunals.» Per què no l'ha llegida, aquesta part de l'acta, senyor Vendrell? Sap per què no l'ha llegida? Perquè aquesta part de l'acta és el nostre compromís també amb la transparència.

Però això no tocava, és clar, perquè aquí del que es tractava era de veure si després d'un gravíssim error del

president de la Generalitat algú amb la canya posada podia pescar alguns peixos en aigües remogudes, i creguin-me que en alguns de vostès aquesta actitud s'ha notat massa.

S'ha trencat també, o s'ha esquerdat, millor dit, un dels béns més preuats; de fet, el més preuat i el més delicat, i, alhora, el més decisiu per a un país, que és la convivència i els seus valors democràtics. Vostè, senyor Maragall, ha parlat del fet que vostè no havia de ser el president de la «convivència». Ho lamento molt; em sembla que ha dit això; o «únicament». (*Remor de veus.*) De la «coincidència». Doncs, perdó, ho retiro immediatament! Escoltin, no, no, no, no hi ha res a dir –no hi ha res a dir. M'ha sobtat molt, i per això ho he dit, no?, perquè si hagués estat així, que no ho ha estat, i, per tant, s'ha acabat, doncs, jo li hauria demanat que sobretot fos el president de la convivència, perquè més enllà de qualsevol altra cosa, el bé més preuat que té una societat, el tresor més gran, és, precisament, la convivència, que no és només la convivència entre la gent, és també la convivència entre les formacions polítiques d'un país; la convivència que no està oposada a la discrepància, òbviament, però la convivència, òbviament, i els valors democràtics, també.

I deixin-me dir que durant aquests darrers dies, i concretament en el Ple del Carmel, es va posar en perill un valor democràtic essencial en qualsevol democràcia avançada i madura, que és la capacitat de l'oposició de fer el seu paper. A l'oposició no se la pot intimidar –no se la pot intimidar–, perquè quan s'intimida l'oposició el que es fa és destruir la democràcia. I això s'ha fet, i no només des de l'àmbit de la política. I, per tant, deixin-me dir, amb relació al Carmel i amb moltes altres coses que succeiran en els propers temps, que Convergència i Unió no s'arrugarà en la seva feina d'oposició per moltes editorials que es publiquin o per moltes sospites que s'introdueixin. No callarem en defensa d'allò que creiem i d'allò que defensem, com no varem callar en defensa dels veïns del Carmel. S'ha pagat un preu molt alt per tot això, molt alt, però nosaltres seguirem fent la nostra funció actual, que no és la que volem de cara al futur, òbviament, com ningú la vol, però és la nostra funció, i aquesta l'exercirem amb totes les conseqüències i amb tots els ets i uts.

Dic això per a general coneixement: que facin el que vulguin, que diguin el que vulguin; nosaltres seguirem defensant des d'aquesta tribuna el nostre projecte, els interessos en els quals creiem, la feina que cal fer per a aquest país i els interessos de la gent, votant de Convergència i Unió o no votant de Convergència i Unió, quan creiem que aquests interessos estan poc representats, poc defensats o en perill.

Acabo. S'ha trencat un mirall en mil trossos, i, de fet, el cop de pedra que va trencar aquest mirall va sortir de qui més l'hauria de protegir, el mirall: el cop de pedra el va fer el mateix president de la Generalitat. I recompondre aquesta trencadissa serà un autèntic treball d'artesania. Avui es resoldran coses. Molt bé, nosaltres, els primers interessats en aquest sentit en bé del país. Ara bé, no es resol tot. La trencadissa ha estat tan gran, tan important, que no es pot recompondre en poques hores, ni probablement en pocs dies.

No li demano, senyor Maragall, que avui em contesti. Millor que no ho faci, de fet, no fos cas que perdéssim, fins i tot, els trossos del mirall trencat i que ni tan sols els poguéssim arribar a recompondre. Òbviament, vostè pot fer el que vulgui, però jo no li demano que ens contesti. Simplement, li dic una cosa: vostè és el president de la Generalitat, legítimament elegit, però a Catalunya un president de la Generalitat, i aquesta ha sigut sempre la nostra filosofia i l'hem exercida així, a més a més de president d'un govern, és el president d'un país. Vostè és el president del Govern de Catalunya; a nosaltres, ens agradaria que algun dia poguéssim tornar a ser el president de Catalunya, que és diferent, no és el mateix, perquè per ser el president de Catalunya es pot defensar una opció determinada, però s'ha de ser el president de tots i s'ha d'observar un codi de conducta, i aquest codi de conducta vostè, senyor Maragall, el va trencar, el va transgredir. Avui, en part, allò s'ha arreglat, però, evidentment, no s'ha arreglat del tot.

Nosaltres el seguirem reconeixent com a president del Govern de la Generalitat, i espero que algun dia puguem també tornar-lo a considerar el president de Catalunya. En aquest moment, no ho podem fer, i també ho lamentem molt. I vostè té l'oportunitat en els propers dies i en les properes setmanes de tornar-se a guanyar aquella confiança que, lamentablement, ha perdut.

Moltes gràcies.

El president

Em demanen la paraula tots dos; tots dos tenen dret a fer-ho. Si li sembla bé, el senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

No, molt breument, per agrair al senyor diputat les seves paraules, sobretot el seu to, menys algunes paraules, és clar, que no puc deixar passar, sobretot les paraules del final, quan sembla que vostès no entenguin, o vostè personalment, i em temo que el seu Grup, en tot cas pel seu to..., vostè és qui ho ha dit..., que vostès no són ni poden ser qui decideix qui és o no és el president de Catalunya. Ho comprenen? Qui és el president del Govern i president de la Generalitat, per descomptat, és aquest Parlament qui ho decideix, i ho va decidir, amb una majoria molt ampla, d'altra banda. Qui és moralment el president de Catalunya, fiquin-s'ho al cap, senyor Mas, i li ho dic de debò, sense ganes de provocar una reacció seva, tampoc, no cal que vostè em contesti (*rialles*), sense ganes de provocar una reacció, és el poble de Catalunya, no és Convergència i Unió –no és Convergència i Unió. Convergència i Unió és un partit polític, nacionalista, democràtic, que jo respecto, amb què no estic d'acord en moltíssimes coses, segurament en les més importants... Sí, això es veurà en l'Estatut.

I per descomptat que sobre el tema de l'Estatut jo presidiré no la ponència, no els treballs, perquè no em pertoca, i, a més, no en sóc un expert, no sé com dir-ho, però l'impuls polític, sí –l'impuls polític, sí–, perquè altrament no faria de president de Catalunya, que és el mateix que president del Govern de la Generalitat.

Sobre la querella, he estat per demanar-li que no la retiri. Li ho dic amb tota sinceritat. No vull que quedi la

més mínima sospita que hi ha una conxorxa o que hi ha un enteniment entre uns i altres perquè això no vagi endavant, quan molta gent s'havia fet la il·lusió que potser sí que en sortiria alguna cosa. Mirin, tots podem tenir sospites o no sobre si n'hi ha hagut o no n'hi ha hagut, no dic si n'hi ha, dic si n'hi ha hagut o no n'hi ha hagut, i el millor seria que tothom quedés absolutament tranquil respecte al fet que no escatimarem cap gest, cap passa ni cap sacrifici perquè se sàpiga, i, sobretot, perquè se sàpiga que no n'hi ha i que no n'hi haurà, sobretot. Però, fins i tot, sobre el passat. Per tant, deixi-m'ho rumiar, si li haig de demanar o no que la retirin. Facin el que hagin de fer –facin el que hagin de fer. (*Remor de veus.*) No, no, però no vull..., perquè vostè..., perdonin...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

Vostè m'ha demanat que no prenguéss la paraula sobre això, no? Ha d'entendre que el president de la Generalitat ha de poder parlar tranquil·lament i que vostès han de saber escoltar també, no? Jo tinc els meus dubtes que no quedi ni una engruna de sospita respecte a si hi ha una entesa entre els dos grans partits de Catalunya, no ho vull, eh? Per tant, potser sí, deixin treballar la justícia tranquil·lament, no passa res –no passa res–, ja l'han presentada, ja hi han anat, a la justícia, no? Pot semblar, si no ho fan... Vostès decidiran, si no està a la meua mà, decidir-ho! Ni han de vostès de consultar ni al president ni a aquesta cambra el que han de fer. Tot allò que faci que s'esvaeixi qualsevol sospita i que avancin les investigacions que hagin d'avançar, tot allò que faci que es reprengui la confiança, serà ben rebut pel president de la Generalitat. Però facin-ho de manera..., de debò!, però facin-ho de manera que no quedi simplement que el president de la Generalitat, a demanda del cap de l'oposició, li demana que retiri... No, no, escolti, jo no li demano que retirin la querella, facin el que vulguin. Ja m'han entès.

El president

Senyor Mas... Senyor Piqué... El senyor Piqué li cedeix la paraula. Senyor Mas, vostè volia parlar, no? Sí, doncs, faci-ho. En tot cas, el senyor Piqué s'espera gentilment. Gràcies. Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Miri, senyor Maragall, jo no tinc ganes de tornar a espatllar les coses, i, per tant, com que si li hi dono peu vostè probablement ho tornarà a espatllar, ja me n'ado no, deixi'm dir-li només una cosa, fixi's si és senzill: vostè no demana res –vostè no demana res–, ni li toca demanar res; és que no li toca, senyor Maragall, demanar que retiri la querella. Nosaltres l'hem presentada, nosaltres la retirem quan volem. M'entén? No cal que ho demani, deixi-ho estar. I sap per què? Perquè nosaltres no tenim gens de ganes de judicialitzar la política. (*Forta remor de veus.*) No, sap qui ho ha fet? Em permeten que els ho expliqui? Ho ha fet aquell que amb les seves paraules i les seves imputacions falses va provo-

car que l'endemà mateix la Fiscalia obrís diligències d'investigació, perquè que jo sàpiga –que jo sàpiga– la Fiscalia es mou, precisament, en l'àmbit de la justícia. O no? –o no? Per tant, vostès saben perfectament –saben perfectament–, i si tenen, com tenen, sentit de la responsabilitat, ho entendran bé, que aquesta querella només tenia un objectiu, com es diu a la mateixa querella, que era la rectificació. No hi entrem més –no hi entrem més.

I deixi'm dir també que tots els camins de la transparència deuen estar oberts, no?, perquè per això hi deu haver una comissió d'investigació en el Parlament de Catalunya, per això la Fiscalia deu fer diligències d'investigació. Per tant, escolti'm, no té res a veure una cosa amb l'altra; la retirem perquè volem i perquè també a través d'aquí volem recompondre una part del mirall trencat.

Dit això, dues coses més molt ràpidament. Vostè pot tenir tot l'ànim de liderar l'Estatut, però també depèn de nosaltres que li reconeguem aquesta funció, perquè l'Estatut no el fa vostè, ni el lidera vostè; es fa en el Parlament i el lideren els grups parlamentaris. I, òbviament, seria molt bo que el president de la Generalitat hi pogués participar, nosaltres mateixos ho hem demanat moltes vegades, i així es va fer a Miravet, però entenguí que en aquest moment, com que el mirall trencat és molt gran i els trossos estan molt esmicolats, es digui el que es digui avui aquí, nosaltres aquesta funció de lideratge respecte a l'Estatut avui no la hi reconeixem, cosa que no vol dir que anem contra l'Estatut. Al revés: hi serem, i som els que fem propostes concretes en aquest sentit, i tant de bo que algun dia aquesta funció la hi puguem tornar a reconèixer.

I la darrera cosa. Vostè en aquesta cambra va ser elegit president de la Generalitat, és veritat, president del Govern de la Generalitat, però el president de Catalunya és quelcom una mica diferent. Per ser president de Catalunya, amb aquest títol, es necessita que tots els ciutadans del país i tots els partits polítics i les formacions polítiques tinguin aquella confiança que s'ha de tenir en el president del seu país, no només del seu Govern. I nosaltres, senyor Maragall, lamentant-ho molt, aquesta confiança avui no la hi tenim.

El president

Senyor Piqué, és el seu torn.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Jo seré molt breu, no?, per agrair al senyor Mas l'atenció que ha prestat a la meua intervenció aquest matí..., (*rialles*) que ha estat extensa, particularment... –i aquí sí que li haig d'expressar la meua petita decepció, no?–, particularment a la darrera part de la meua intervenció. Perquè jo crec que he fet una sèrie de propostes, un seguit de propostes a favor de la transparència i de la lluita real contra la corrupció que esperava que mereixés algun comentari per part de la força política que vostè representa i de vostè mateix. I m'agradaria saber si hi està d'acord o no –si hi està d'acord o no.

I després també en justa correspondència –el meu agraïment– per l'atenció que m'ha dispensat, doncs, també

li demano per favor que m'agraeixi el fet que, quinze dies després, si vostè ha pogut parlar en el Parlament de la qüestió que avui parlem, és gràcies a la iniciativa política del Partit Popular. (*Remor de veus.*) No he acabat encara, senyor president..., no he acabat encara, senyor president, perquè crec que el que estic dient és una cosa ben elemental i, probablement, incontestable, no?, probablement, incontestable.

I un comentari més només, molt breu. Constató..., i si jo ho he interpretat malament, li prego que ens ho aclareixi, a tots plegats, eh?, perquè potser, escolti'm, vostè ha entès malament allò de la convivència i la connivència, i val a dir que jo també he tingut dubtes, no?, però constato que no els calia ni el ram de roses: avui he interpretat que amb el silenci en tenen prou.

Gràcies.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Miri, senyor Piqué, com que no vull tenir cap desatenció amb vostè li contestaré directament les coses que ha dit, no?

Primer, vostè ha fet una sèrie de propostes. Què he dit des de la tribuna? No sé si m'ha escoltat en aquell moment, però he dit que si el Parlament de Catalunya considera, i nosaltres hi estem d'acord, que cal treballar en tots els camins que s'han encetat durant el dia d'avui, o en dies anteriors, o en ocasions anteriors, Convergència i Unió, els primers a seure a la taula. Es pot dir més alt, però no es pot dir més clar. Les seves propostes i les dels altres, perquè les seves, que no sé si són bones o no, perquè es deuen haver d'analitzar, no deuen ser sagrades, i, per tant, potser n'hi ha d'altres que també val tenir en compte.

Segona cosa. No li agraeixo, sincerament, la Moció de censura, disculpi'm, eh?, no la hi agraeixo. Jo entenc que vostè tingui un cert afany de protagonisme, ho puc entendre perfectament, i, per tant, això, no li ho discuteixo. Ara, vostè sap que hi havia altres mecanismes per poder parlar d'això exactament igual sense haver de presentar una moció de censura. I l'altre mecanisme era precisament demanar un ple extraordinari, que vostès no poden fer però que nosaltres ja havíem fet. I, per tant, senyor Piqué, si no haguessin tingut aquest afany de protagonisme, s'haurien pogut sumar perfectament a la petició de ple extraordinari que feia Convergència i Unió, que hauria permès parlar exactament igual que avui de tot això i estalviar-nos una moció de censura o pseudomoció de censura, que ho ha estat tot, reconegut per vostè mateix, menys una moció de censura. Disculpi.

I em sembla que m'ha plantejat una tercera cosa, que ara no recordo... (*Veus de fons.*) El silenci; sí, home, sí, el silenci. No sé quin interès té vostè en tot això, sincerament, no l'acabo d'escatir del tot. Però deixi'm dir-li un altre cop el mateix que he dit abans. Suposo que quan el president de la Generalitat s'adreça, i ho ha dit amb aquestes paraules, a tot el poble de Catalunya vostè també deu considerar, encara que no ho digui explícitament, que nosaltres també en formem part, no?

De tant en tant, quan es presenta una disculpa s'ha de deixar que la persona que la presenti la pugui fer a la seva manera i amb les seves paraules. I el que hem fet nosaltres avui és exactament això: deixar..., vaja deixar, no estava a la nostra mà, simplement escoltar quina era la forma que tenia el president de la Generalitat d'excusar-se, ha dit ell, davant de tot el poble de Catalunya i davant dels veïns del Carmel. Per nosaltres això és suficient, i per nosaltres, un cop més els ho dic, pel compromís que tenim amb el mateix que vostès, de cara a la transparència, que s'encetin tots els camins necessaris per aquesta transparència respecte a tothom.

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Brevíssim... Després d'escoltar-lo, senyor Mas, i amb tots els respectes, també entenc la seva defensa d'això que en diem «l'oasi».

Gràcies.

El president

Doncs, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que abans de començar els digui que per nosaltres president de la Generalitat i president de Catalunya és el mateix. El reconeixement d'una persona –i pel respecte que a nosaltres ens mereix l'anterior president de la Generalitat–, no s'ha de perdre mai, fins i tot quan es diuen coses molt gruixudes. Jo tinc una llista d'expressions fetes amb crítica als Socialistes, fetes algunes d'elles en aquesta cambra, molt importants. Hi ha hagut moments de gran tensió, però mai, mai, fins i tot quan deia que els Socialistes li fèiem fàstic, o els engegava de dos en dos, mai vam considerar que deixava de ser president. De totes maneres, avui sembla que una mica les formes estan retornant, i jo crec que això és bo.

I ara sí, perquè, senyor Piqué, jo pujo aquí per respondre'l a vostè. Si m'ho permet, perquè ens vol fer fora, ens ha presentat una moció de censura; vol que hi hagi un altre Govern, i, per tant, seria bastant absurd que no el contestéssim. Ara, jo també li he de dir que no m'ha semblat una moció de censura, potser una interpellació llargueta. (*Rialles.*)

I és veritat que molta gent que el coneix o que creu conèixer-lo bé pensava que l'objecte de la seva Moció, de la seva iniciativa parlamentària era, sobretot, disputar el lideratge de l'oposició, s'ha escrit, s'ha dit, i la gent que deia això, part d'aquest gent, deia: «Se'n sortirà segur», perquè davant de l'immens error d'un altre grup de portar davant dels tribunals qüestions que sols poden i han de dirimir-se en seu parlamentària, és evident que qui planteja un debat parlamentari en un altre terreny, amb uns altres termes, se'n duu, si val l'expressió, «el gat a l'aigua».

Jo, de totes maneres, espero –jo no sé que passarà amb aquesta querella–, però, que no s'hagi inaugurat un període en el qual els diputats s'hagin de preparar les seves intervencions amb assistència lletrada, perquè, realment, jo crec que és un error gravíssim la presentació d'una querella contra el president de la Generalitat per una expressió dita des d'aquesta tribuna, màxim quan és una expressió que ha estat retirada, precisament, perquè se li ha demanat que ho fes.

Però, permeti'm, senyor Piqué, jo pensava que només amb això vostè ja sortia amb un avantatge, però crec que no se n'ha sortit, perquè el moll de l'os de la seva intervenció ha estat una desqualificació personal i política, o un intent, millor dit, del president de la Generalitat, del president de Catalunya. I crec que no ho ha aconseguit.

És veritat que vostè té bones maneres; no faré aquella broma que es diu d'alguns diputats «apunta maneres», no, té bones maneres, i jo crec que això, de tant en tant, també s'ha d'agrair, però les seves bones maneres no han amagat les seves intencions.

Vostè venia aquí a dues coses: primer, a disputar el lideratge de l'oposició –no crec que se n'hagi sortit–, però després, sobretot, com li deia, a atacar el president. Vostè ha dit que el president no el volen ni al PSC, ni al PSOE, ni ningú, pràcticament. Però, escolti, no és veritat. Abans li deia un altre portaveu: és molt arriscat posar-se en el cap d'un altre; no només arriscat, és una mica groller, perdoni'm, groller.

«Que no el vol ningú...», escolti'm, els electors l'han volgut, perquè vostè deia: «És un home derrotat...» Bé, ha guanyat totes les eleccions a què s'ha presentat, sempre ha tret més vots que els altres, i a més ara és president de la Generalitat. Alguna cosa, algun mèrit li deuen veure. Al seu partit el volen, el volem, el votem sempre que ens dona l'oportunitat. A qui no volen és a vostè. I, permeti'm, potser és un episodi una mica trist que li recordi: l'únic dirigent polític català que ha estat escridassat i que ha patit un intent d'agressió per militants del seu propi partit és vostè (*remor de veus*), a Lleida, ho deu recordar... Per tant, compte!, que aquí quan jutgem qui accepta qui, compte!

Vostè diu que la imatge de Catalunya està sota mínims... (*Persisteix la remor de veus.*) No, ja sé que ho hem d'agrair al senyor Montanyà; va guanyar i algú ho discutia, no?, però, en fi, a qui volien agredir era a vostè, no a ell, curiós, eh? (*Rialles i veus de fons.*) Vostè diu que la imatge de Catalunya està sota mínims. Miri, jo crec que algú n'ha volgut fer un gra massa, de tot això, amb intencions polítiques molt clares, aquí i fora d'aquí, no dic que vostè, però jo crec que anar repetint això és anar abonant unes tesis que tenen una intencionalitat política d'afeblir el nostre país com a conjunt, i aquí, lògicament, no ens hi trobarà.

Però vostè ha fet una altra cosa que a mi m'ha semblat increïble, per una persona que vol presidir la Generalitat, que és presidir Catalunya, que és dir: «Hi han hagut vint-i-tres llarguíssims anys del Govern anterior...» Escolti'm, vostè hi ha prestat recolzament, el seu partit, els darrers vuit anys. Ha semblat com si no hi tingués res a veure... Nosaltres, és veritat, els vam trobar llarguíssims, pesadíssims, insuportables, però com a

mínim ningú no ens podrà dir que vam tenir res a veure –per acció, potser per omissió...–, en el fet que fossin tan llargs. Per tant, quan vostè se'n vol desentendre, jo no sé si algú podrà tornar a confiar en vostè, perquè diran: «Escolta, aquest senyor no ens diu la veritat, perquè no està assumint la seva responsabilitat.»

I, escolti'm, és veritat que vostè diu: «Ah!, s'inquieten...» És que..., que vostè parli d'altres formes de fer política! Miri, ser ministre del Govern, que vostè ho va ser, per molts cops de cap que després es fessin davant del president dels Estats Units, formar part d'una família política que no s'ha distingit ni per les seves maneres, ni per la seva voluntat de diàleg, ni per la seva transparència, i venir a donar lliçons... Jo li diria: «No, no les doni, esperi's una estona, deixi passar una mica més de temps, perquè potser quan tots tinguem, potser, una visió més objectiva o més llarga del que han estat els vuit anys del Govern del Partit Popular a Espanya potser li podrem acceptar, fins i tot, lliçons.» Les opinions totes, perquè el respecte, ho repeteixo, tot.

Li he de dir també una cosa, perquè hi ha hagut algun diputat del meu Grup que ha dit: «Home, m'ha sorprès una mica en Piqué.» I li vaig preguntar: «Vas veure ahir la tele?» I em va dir: «No.» Llavors, dic: «Perdonat.» Perquè a nosaltres no ens ha sorprès, els que ahir vam veure el tràiler de la pel·lícula. Perquè ahir van passar el tràiler a Madrid, i els senyors Rajoy, Acebes, el senyor Zaplana ja ens van anunciar per on aniria, i, per tant, ja vam haver de canviar coses perquè vam començar a canviar coses ahir. Per tant, i després del tràiler i de la pel·lícula sencera, entendrà que el primer que em toca i em correspon fer és afirmar el nostre suport al president de la Generalitat de Catalunya, al seu Govern, i sentir-nos més orgullosos que mai de formar part d'aquesta majoria parlamentària.

Realment, ens ha ofès quan ha volgut separar el president del seu partit, però és que, a més, algú podria dir, i jo li ho dic: «Ha estat una intervenció, en aquest sentit i en aquest extrem, farisaica.» Perquè vostès, diuen: «Bé, separem i així...» Escolti'm, nosaltres sabem perfectament quin és el seu objectiu: vostès no voldrien que hi hagués el senyor Maragall de president, Esquerra Republicana al Govern, Iniciativa per Catalunya Verds al Govern, el PSOE governant a Espanya... Per tant, no separi –no separi.

I probablement segueix repetint un esquema que jo crec que va fracassar, que ja va fracassar l'any 2003, quan van decidir: «Atacant aquest Govern impedirem la victòria de Zapatero.» Dots profètics, també se li poden discutir. I ara han tornat a aquell camí, diu: «Atacant el president de la Generalitat, atacant el Govern de Catalunya potser acabarem tenint l'objectiu d'una altra majoria.» Quina, aquí? La que hi havia? Jo crec que vostè, legítimament, vol créixer i deu pensar que la Moció de censura, aquest debat, li pot servir per augmentar el seu crèdit a la societat catalana. Bé, és legítim; no li desitjo cap mena de sort, però és legítim. Però fins que pugui vostè dir: «Pujo aquí» amb la pretensió de ser president de Catalunya, falta una estona llarga. Per tant, permeti'ns que nosaltres sospitem que, tot i que aquells vint-i-tres anys li van semblar insuportables i pesadíssims, hi tornessin molt ràpidament.

Vostè diu: «La Moció era per parlar d'unes determinades coses.» Se n'ha parlat; no prou, segur. Ara tenim una comissió d'investigació, tenim una justícia que, per cert, perquè actués la justícia no calien querelles, perquè si el fiscal estava fent –com ho deia?– «diligències preprocessals», l'assumpte ja estava en mans de la justícia. Però, en fi, ja ho veurem, ja veurem què dona de si.

Nosaltres, l'únic que podem fer és ratificar el compromís solemne del president de la Generalitat de fer el màxim esforç per la màxima transparència, amb la convicció que s'ha de fer entre tots, i, probablement, mirant molt més endavant que endarrere, si es vol servir de veritat l'interès públic. Aquesta és la nostra idea.

Vostè ha d'entendre, encara que li costi –li costa des del punt de vista polític, d'interès partidari–, que a nosaltres ens ha costat molt fer aquest canvi a Catalunya. Bé, recorden moltíssim, no només en el temps aquell llarguíssim, insuportable, sinó també per travar una majoria, donar una estabilitat al Govern, engegar-lo, amb problemes molt seriosos, molt ràpidament, i vencent un assetjament polític, entre altres, del seu propi partit.

Tenim una legislatura per intentar demostrar –i és la nostra feina, la nostra responsabilitat– que aquest Govern, aquest programa, aquestes prioritats són millors que les que hi havia. Jo ja sé que la missió de l'oposició és intentar escurçar al màxim; bé: «es su privilegio», dirien. Però entendrà que nosaltres creiem que serem capaços de demostrar-ho, i el que és també una demostració que jo crec que és senzilla, però que, com totes les coses en política, a prova, que el Govern que hi ha a Espanya en aquests moments és molt millor per als interessos de Catalunya que el que hi havia abans, entre altres coses també pels suports parlamentaris que té i ha de mantenir. Perquè és veritat, estem en un govern de coalició, a Madrid estem en un Govern que no és de coalició, però sí amb uns suports polítics idèntics als que té el Govern de Catalunya. I creiem que això serà bo per al país, per a l'orientació política, per a aquesta reforma social de què parlava el president, i també perquè ha obert la porta a reformes institucionals que jo crec que em reconeixerà –i sinó tampoc no li ho retrauré– que ara són possibles, i que abans, quan vostès governaven, no ho eren.

Vostè ha denunciat, també, l'endogàmia de la política catalana, qui millor la coneix, la política catalana, vostè, per la seva trajectòria, coneix molts registres polítics, però jo crec que no es referia a això, i vull entrar en la qüestió, perquè m'ha semblat que vostè deia: «a vegades, al Partit Popular de Catalunya se li ha volgut negar carta de ciutadania política», com se li vulgui dir. I és veritat. Particularment, per a aquells als quals vostès donaven suport i als quals, nosaltres no ho dubtem, en tornarien a donar, si calgués, per desplaçar aquest Govern. Però, creguin-me, nosaltres no estem en aquesta tessitura. Si alguna vegada hi hem estat o hem comès algun error, valguin aquestes, sí, disculpes adreçades al Partit Popular, i farem els possibles per no caure-hi més, si és que alguna vegada hem comès aquest error, que és un error democràticament greu, i que volíem aprofitar aquesta intervenció per remarcar-ho a la tribuna.

Vostè ha parlat del 3 per cent, el president ha deixat clara quina és l'opció del Govern i la seva personal, en

el que suposa de compromís d'una persona que, creguin-me, té molt de crèdit, molt! Però, per cert, això de clamor, jo m'ho he estat mirant i em sembla que li podem atribuir que l'expressió «clamor» era seva. Però, escolti'm, això no va arribar en aquest Parlament en aquest Ple. Ens van descobrir les declaracions d'un conseller de la Generalitat que l'any 98, en un debat d'orientació política general també va sortir. No va aixecar tanta polseguera. Ho deixo aquí. No sé per què. Potser perquè governava qui governava o tenia el suport de qui tenia o... en fi! Va passar més desapercbut, no ho sé! Però el cert és que aquí i per una persona important es va suscitar la qüestió i pel que sigui no es va organitzar aquest enrenou.

Però és veritat que vostè ha semblat, en un determinat moment, que volia erigir-se en el guardià de la transparència i, benvingut, el president ens ha dit que ho hem de ser tots. Ara, amb compte!, perquè vostè parlava d'una cosa que a mi m'ha fet somriure i reflexionar, perquè vostè deia: «És que aquesta Comissió d'Investigació era inevitable.» Bé, jo n'hi podria citar moltes que eren també inevitables, però van ser evitades pels seus vots. 7, m'indiquen... bé, 11! Però n'hi havia algunes que podríem agrupar temàticament. De turisme, em sembla que n'hi va haver dues o tres, i de formació ocupacional, diverses. Eren inevitables, també, al nostre judici, però van ser evitades pel seu Grup. O fins i tot una altra, que jo li he de dir que no coneixia, perquè es va produir quan jo no era diputat. Es va plantejar la creació d'una comissió d'investigació sobre presumptes cobraments irregulars de càrrecs públics i de partits polítics a partir de les informacions aparegudes a l'entorn del cas Torras-Kio. Som a l'any 99, finals de la legislatura, i vostès no hi van donar suport. Jo crec que aquesta també era inevitable, però, en fi! Va ser evitada.

La passada legislatura en vam tenir només una, que és veritat que va treballar poc, per no dir gens, però va tenir, al nostre judici, una funció que va ser la de forçar l'assumpció de responsabilitats polítiques. Aquest Govern no ha hagut d'esperar que es creés una comissió d'investigació per assumir responsabilitats polítiques. Tampoc la cambra ha hagut d'esperar vuit mesos que es donessin explicacions sobre el paper del Govern en una crisi com la dels aiguats l'any 2000; governava un altre govern, amb el seu suport.

Per tant, jo crec que estaria bé que algú reconegués que, encara que pot no ser tan satisfactori per a l'oposició com hauria de ser, però que aquest Govern, abans de quinze dies, compareixia en Comissió, abans d'un mes compareixia en Ple, es prenen resolucions, entre les quals l'assumpció de responsabilitats polítiques.

Per tant, situació ben diferent: es dona la cara, es reconeixen errors, sobretot, s'esmenen. Nosaltres creiem que aquest és el canvi. Ara tenim la responsabilitat que la Comissió funcioni bé, és evident que la presidència d'en Joan Boada hi ha d'ajudar molt, però el compromís és de tots. Perquè aquí, tu ja m'entens! El Govern ha fet més coses, en el seu àmbit; ha fet una oficina antifrau, avançarà la reforma de la Sindicatura, ha fet una llei pròpia d'incompatibilitats d'alts càrrecs –que no hi era–, i escoltin-me, vostè feia determinades propostes. Parlem-ne. Parlem-ne! Perquè hem de donar garanties a la gent. Parlem-ne.

La seva Moció també deia: «La gestió de la crisi del Carmel és millorable.» No, perdó, no el vull..., ha dit que és dolenta, que és nefasta. No, nefasta no ho ha dit, però, en fi, dolenta o molt dolenta. Miri, nosaltres donem confiança al Govern perquè ho arregli, perquè és que la té. La té el president, lògicament, la té el conseller en cap, el conseller de Política Territorial, la consellera de Benestar i Família, el conseller de Medi Ambient i Habitatge, que en un altre ple me'l vaig deixar, i per tant, la té el Govern.

El Govern ha donat explicacions i s'ha posat a fer el que ha de fer: atendre els veïns, solucionar el problema, compensant danys i pèrdues, fent que totes les administracions es comprometin. Per cert, és veritat que jo no sé si les comparacions amb el *Prestige* són bones o no, però si comparem la gestió de la crisi, perquè, a veure, a veure, què era el *Prestige*? «Son cuatro hilillos de plastilina.» Quines van ser les decisions del Govern d'aleshores? Unes que van incrementar fins a extrems incommensurables el dany ecològic. Quines responsabilitats? Totes, per al capità del vaixell, un ciutadà grec. I comentaris tan poc feliços del tipus: «Las playas estan esplendorosas, tan bonitas como siempre.» Per tant, compte, perquè si aquí hi ha un model de gestió de crisi del Partit Popular, també n'hauríem de poder parlar, per no parlar de l'accident del Iacovlev, de trista memòria, que va demostrar que no sempre els governs estan de l'alçada del que se'ls demana en la gestió de crisis, perquè aquests, i aquest era un accident, òbviament, plantegen dificultats molt grans, tant com que fins i tot arriben a la identificació de les víctimes. I els governs tenen dificultats, a vegades, per entomar-ho, certament. Per tant, jo no jugaria gaire amb la idea, perquè vostè deia: «El Carmel com a paradigma.» Jo si li parlés del paradigma del Iak-42 no crec que..., bé, desentonaria una mica.

Podríem parlar del tren d'alta velocitat. També amb estudis geològics jo crec que la Comissió tindrà, en fi, podrà constatar algunes concomitàncies. Per no fer-ho llarg diu que correrà poquet. (*Rialles.*) No m'hi entendre.

Bé, nosaltres creiem que el model de gestió de les crisis del Partit Popular no és el més recomanable, com a mínim en aquests moments. Tampoc creiem que ho sigui el Govern que vostè pogués encapçalar, ni tampoc el retorn al Govern al qual vostès prestaven suport al llarg de només vuit d'aquests vint-i-tres llarguíssims i insuportables anys de què vostè parlava.

Per tant, senyor Piqué, no havent-hi programa alternatiu, ni candidat alternatiu, ni majoria alternativa, no li donem més voltes, senyor Piqué, no li donarem suport a la seva Moció. (*Veus de: «Molt bé.»*)

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Constato amb satisfacció el grau de conformitat del seu Grup Parlamentari respecte al seu portaveu, i crec que vostè ha d'estar tranquil. Ha d'estar tranquil, senyor Iceta.

Però també ha d'estar tranquil respecte que quan les coses es plantegen amb el to que vostè ho ha fet, doncs, sempre podrem seguir parlant amb tranquil·litat, i això està bé. Jo li ho agraeixo. Com és natural, estic en desacord en moltes i moltes de les coses que ha dit, però també he pres nota de moltes de les coses que ha dit que em satisfan; respecte a la necessitat de comptar amb tothom i respecte a la necessitat de comptar i de discutir obertament algunes de les propostes que aquest matí, que com és natural es poden modificar, que aquest matí s'han pogut sentir.

L'únic comentari que jo li voldria fer..., no l'únic, sinó uns pocs comentaris que jo li voldria fer serien els següents. Vostè ha parlat de les comissions d'investigació, i és veritat moltes de les coses que vostè ha dit, però també és veritat que la Comissió d'Investigació que es va suscitar al final de la passada legislatura, i recordo que nosaltres teníem un compromís de donar suport parlamentari al Govern de Convergència i Unió, doncs va ser possible per la voluntat del Partit Popular, i vostè ho sap. I si finalment aquesta Comissió d'Investigació va acabar en res, més enllà d'unes certes responsabilitats polítiques que, escoltin-me, ja estaven predeterminades, i vostè ho sap, i jo també... Sí, vostè ho sap i jo també, al final la sensació que va donar és que els dos partits, els dos grans partits de la política catalana, el seu, el Partit Socialista de Catalunya i Convergència i Unió, al final arribaven a un acord sotamà i van tancar la Comissió en contra de l'opinió de la resta. Jo li recordo aquest comentari.

És veritat, m'ho recordaven, jo no hi era, jo estava en un altre lloc, però que en un moment determinat, l'any 98, em sembla recordar que vostè ha dit, doncs una persona que avui ocupa un càrrec de responsabilitat va parlar d'això del clamor del 3 per cent o de les comissions. Però és que no és el mateix que ho digui una persona que avui és molt important..., però convindrà amb mi que no és el mateix. I, per tant, per això hi torno a insistir i aprofito l'avinentsa, perquè abans no me n'he sortit, i a més a més, cada vegada tinc menys dubtes, abans que acabi aquest debat, que me'n surti, perquè és molt important que el senyor president de la Generalitat ens expliqui a tots plegats i als ciutadans de Catalunya què volia dir quan va fer l'esment del 3 per cent l'altre dia, perquè seguim sense resposta. I com que vostè ha fet aquest comentari, doncs m'ho ha posat molt bé per a tornar a recordar una cosa que em sembla elemental demanar.

I després, també l'he vist molt interessat a parlar de temes de política espanyola. Jo estaré encantat, quan vulgui, on vulgui i amb el format que vulgui per parlar de política espanyola, només faltaria! A més, vostès, ja que formen una mena de clan —em refereixo al dels portaveus parlamentaris, que els citen a debats televisius pràcticament totes les setmanes—, doncs, tenen ocasió de fer això quan ho tinguin per convenient, i estic segur que pot ser un debat interessantíssim. Jo estaré també molt interessat, si em conviden, a participar en això; fins i tot estaria disposat a acceptar una cosa que em semblaria heterodoxa, i és que un dia dediquéssim una sessió d'aquest Parlament a parlar de política espanyola. Em sembla heterodox, no crec que sigui el lloc, no crec que ens pertoqui. I li demano no-

més un esment que jo hagi fet aquest matí a la política espanyola, només un esment. Jo he parlat estrictament i absolutament només de política catalana, dels nostres problemes i com abordar-los des de les forces polítiques catalanes. I això és el que crec que hem de fer des del Parlament de Catalunya, i li demano, per tant, que no desviem l'atenció, perquè si parlem d'altres coses, en podríem parlar a bastament. De models de gestió de crisi, a bastament; d'una política econòmica destinada a crear llocs de treball o a destruir-los, a bastament; de corrupció política, a bastament, a bastament. I per tant, com que podríem parlar de tantes coses i ens podríem divertir, jo no tinc inconvenient a fer-ho des d'aquesta tribuna. Insisteixo que em semblaria heterodox i probablement impropï, però estic disposat a fer-ho amb vostè allà on vulgui i com vostè vulgui.

Gràcies, senyor Iceta.

El president

Senyor Iceta, té la paraula.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies. A mi no m'agrada això d'agrair el to, perquè dona per fet que això del to és una cosa que jo crec que *va de soi*, però jo intervenc només per dues coses: perquè em deia «tranquil»... No els coneix, els meus diputats, en el sentit de com són d'exigents, que era una de les coses que jo volia dir no dels meus diputats, sinó del Govern, perquè això em permet dir-li, al president del Govern, que de la mateixa manera que reiterem la nostra confiança, som d'aquella part de ciutadans als quals ell es referia que volen més canvi, volen més marxa i, en fi, que n'esperem molt i molt més.

La segona cosa que li volia dir és que jo feia la cosa de l'evitabilitat o inevitabilitat de les comissions que vostè ha contestat perfectament. Quan es té un acord d'investidura o un acord de governabilitat amb un partit, doncs, coses inevitables esdevenen evitables.

La tercera, perquè potser no m'he explicat prou bé. Jo he fet referència a la política espanyola perquè jo estava intentant jutjar la seva capacitat de gestió i no volia atribuir-li a vostè la gestió del Govern de Catalunya, malgrat li hagi donat suport al llarg d'aquests vuit anys, dels vint-i-tres llarguíssims, sinó que només em podia referir a la gestió de governs en què vostès han participat. I és per això.

I sobre la possibilitat de parlar de política espanyola, miri, jo, mentre en aquest Ple parlem de política –i parlar de política és parlar del que de veritat interessa la gent–, em dono per satisfet.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, totes i cadascuna de les persones que estem en

aquest hemicicle som polítics, som polítiques, som gent que vam entrar en la política en moments diferents, per motius diferents, amb orígens polítics, ideològics, territorials, de classe social també diferent. Els uns hi van entrar perquè l'edat els ho permetia –de fet, no tothom a qui l'edat li ho permetia hi va entrar en ple franquisme–, d'altres hi van entrar per motius de justícia social, d'una concepció nacional del país, de defensa de la llengua... Tots som polítics, tots som persones, tots som gent.

I, en la mesura en què nosaltres també formem part de la gent, tenim exactament els mateixos defectes i les mateixes virtuts que té la gent; de fet, ho deia ja el poeta: «Home só, i és humana ma mesura.» Vol dir això que, com la gent, no sabem de tot –ningú no sap de tot–, i com la gent, que també s'equivoca, també la gent honesta s'equivoca. Quan algú comet un error i ho reconeix, això l'humanitza; quan qui comet un error és un polític, és un governant, i també ho reconeix, això no només l'humanitza, sinó que el dignifica.

Doncs bé, nosaltres –no diré aquesta expressió que de vegades tots hem fet servir, en algun moment, de «la classe política», perquè no som una classe social, no tots els que som aquí pertanyem a la mateixa classe social– ens hem equivocat, tots, d'una manera o d'una altra, i amb humilitat ho hem de reconèixer i hem de demanar disculpes a la gent, a tota la gent, i de manera particular a la gent del Carmel.

La política no és una ciència, hi ha qui diu que és un art, i si els científics s'equivoquen, imaginem-nos els artistes. I aquests dies potser ens hem equivocat massa. La imatge del país, la imatge del Govern, la imatge dels partits, la imatge de la política, n'han quedat tocades, i no ens ho podem permetre. Què hem estat capaços de crear en pocs dies, en poques setmanes?, quina situació hem estat capaços de crear? Una situació de desorientació en molta gent, de decepció, de desànim, de pèrdua de confiança, que ens recordava també els vers del cantant: «No és això, companys, no és això.»

Els polítics tenim ara la gran responsabilitat de refer el camí començant per fer una reflexió autocrítica, nosaltres, els representants polítics, perquè no podem oblidar que nosaltres representem la gent, som aquí perquè la gent ens hi posa, deixarem d'estar aquí perquè la gent ens en traurà democràticament. Nosaltres no ho hem fet bé.

Però també crec que els mitjans de comunicació tenen l'obligació de plantejar-se si estan assumint, ells també, a plena satisfacció la seva responsabilitat civil i institucional. Ho dic perquè estic convençut que el paper dels mitjans de comunicació és fonamental en tota cultura política d'aprofundiment democràtic, i per això, des de la independència de tots els mitjans de comunicació, han de poder contribuir a la reconstrucció de la confiança en el nostre marc democràtic, lluny de la banalització, l'especulació gratuïta o l'excés verbal, exactament amb tanta obligació cívica com també nosaltres ens n'hem de situar lluny.

Pel que fa a uns quants centenars de quilòmetres de distància d'aquí, res de nou sota el cel, sota el sol. A l'anticatalanisme estructural de certa política espanyola

li calen pocs motius –per no dir «cap motiu»– per activar-se. De fet, ara, com ahir, com sempre, continua fent feredat llegir certs diaris, escoltar certes emissores de ràdio, mirar què diuen certes estacions de televisió. La resposta nostra ha de ser, sí, una resposta coherent d'autocrítica, de reconeixements de dèficits, d'errors i de mancances; però també ha de ser una resposta d'autoestima, de valoració positiva com a país, d'orgull de les coses pròpies bones que té aquest país, que en té moltes: la gent, els artistes, els escriptors, els cantants, els músics, els arquitectes, els pagesos, els pescadors, els comerciants, els botiguers, els empresaris... Ens cal, per articular amb més profunditat aquest país, una resposta d'autoestima.

Més enllà de la política, a tots ens anirà bé de començar una reflexió responsable sobre el present del país i el futur del país, superar aquesta mena de carreró sense sortida públic en què ens hem posat en aquestes darreres setmanes, amb l'ai al cor, on, amb una mirada d'incertesa, de dubte, de pessimisme, la gent et preguntava: «I tot això, com s'acabarà?» Sort en tenim, de tenir el país que tenim. Sort en tenim, d'una cultura cívica potent, que és el primer valor d'aquest país: la gent, les persones, les entitats, les associacions, els polítics..., no només els polítics que som aquí; també tants i tants polítics i polítiques de poble que s'estimen el seu poble, que hi treballen, que hi perden temps i diners, precisament perquè els guanyin uns altres en benestar.

És pensant en tota aquesta gent que ens ha votat a tots els que som aquí, que ens ha donat l'escó, és pensant en tota aquesta gent perplexa, desorientada, desanimada, que hem d'enviar un missatge de tranquil·litat i de seguretat, un missatge de futur i d'illusió. No un missatge d'optimisme fals, sinó un missatge de confiança convençuda. Aquest país no és un desastre; tenim problemes, però ens en sortirem, perquè tenim el potencial de tanta gent que vol fer coses i que les vol fer ben fetes.

No podem defraudar la gent que ha confiat en nosaltres, perquè som els seus representants. Tenim un poble al darrere que ens mira, que ens escolta, que espera què diem; és aquest poble al qual ens hem d'adreçar per defensar la política, per defensar la dignitat de la política, la dignitat del Govern, la dignitat del país, l'honorabilitat de tots i cadascun de nosaltres.

No hi ha democràcia sense partits polítics. El primer que suprimeixen les dictadures són els partits; el primer que fem en dictadura es crear partits en clandestinitat, per tornar a recuperar la democràcia. Però els partits també hem de canviar, també hem d'evolucionar. La política no són només pactes, ni pressupostos, ni xifres, ni reunions. La política, la fem persones; i les persones no tenim només problemes: les persones també tenim emocions, desitjos, sentiments, interessos, passió, esperances, projectes, país. Les persones també tenim país. Potser la política no té pàtria, però els polítics sí, i a la nostra, a Catalunya, la cultura democràtica només podrà avançar si ho fa amb l'esforç de tothom, amb sentit d'exigència, de responsabilitat i de patriotisme, però també amb passió, perquè sense passió la política no és viva i no té sentit.

Som un país democràtic, com érem abans; abans, quan hi havia catalanisme al Govern i catalanisme a l'oposi-

ció. Ara també, també hi ha catalanisme al Govern i catalanisme a l'oposició, però els papers han canviat i els protagonistes són diferents. I el mateix dret, exactament el mateix dret a governar que va tenir durant dues dècades i més l'anterior Govern, l'ha de tenir aquest. És al final de la legislatura, i només al final de la legislatura, que es podrà fer balanç de la feina feta, de l'obra del Govern, i no pas al començament.

Reivindico, doncs, el dret del Govern, no el dret del Govern catalanista i d'esquerres, el dret del Govern de Catalunya, el dret del Govern de la Generalitat de Catalunya, el dret del Govern del meu país, a governar sense obstacles permanents. I també reivindico el mateix respecte institucional per al president de la Generalitat d'avui que nosaltres vam tenir i tenim pel president de la Generalitat d'ahir, perquè no són només les persones amb noms i cognoms; són el que representen. Representen un país, i nosaltres respectem el país i volem que tothom el respecti, però per a això cal que comencem nosaltres, amb el nostre mateix exemple.

Tenim, malgrat les dificultats, l'oportunitat d'imaginar, de dissenyar i de fer un gran projecte de país. Per això volem un gran estatut, per això volem un gran sistema de finançament, i els farem. I els hem de fer amb la màxima participació dels partits i de la gent, perquè la gent s'ho mereix, perquè Catalunya ho necessita, perquè el país s'ho val. Ara no és l'hora de destruir, sinó de construir; i encara més: ara és l'hora de reconstruir. Primer, de reconstruir el Carmel, reconstruir el Carmel accelerant les mesures de suport, accelerant les reunions amb els afectats, accelerant tots els tràmits burocràtics per recuperar la normalitat, sabent que hi ha retalls de vida que no podran ser mai recuperats. Però també, en segon lloc, reconstruir el clima polític del país, refer tots els ponts de diàleg entre partits i dirigents, amb respecte institucional entre tots, amb gestos conciliadors –com alguns que avui hem vist aquí–, gestos que sumin, i no que divideixin o crispin.

Si la voluntat de transparència pot ser o pot semblar que és, per alguns, incompatible amb l'Estatut d'autonomia, per què volem Estatut d'autonomia? Què n'hem de fer, d'un estatut d'autonomia? Quina mena de país farem sense transparència, sense higiene democràtica, sense neteja ètica, que és el que vull creure i sé que volem tots els que som aquí? No hi pot haver, doncs, cap ombra de sospita en aquesta etapa nova; etapa nova de polítics valents, de jutges valents, i també d'empresaris valents. Necessitem una democràcia d'alta intensitat, necessitem qualitat de vida democràtica, incompatible amb pràctiques que reiteradament han estat aquí, si més no, verbalitzades.

Jo em vull felicitar, en primer lloc, de les paraules del president de la Generalitat, en la seva intervenció inicial, de demanar excuses. I em vull felicitar també pel retorn de Convergència i Unió, amb la retirada de la querella, a una situació de sensatesa, que és el que tocava i que vostès han fet ara.

I, si m'ho permeten, vagin a la seva i no facin cas d'altres veus: si han decidit retirar la querella, retirin-la, si us plau. Sí a la recuperació del clima. Sí a l'eliminació dels obstacles per al diàleg entre tots els que som aquí. Sí a la transparència. No al silenci, no a la més lleu sos-

pita d'omertà. Vostès han retirat la querella, el president ha demanat excuses. És el que alguns fa dies que demanàvem en públic, i ara que anem bé no ho espatllem.

Senyor Piqué, jo li reconec, i no és pas el primer cop, el seu esforç per situar el Partit Popular en la normalitat del paisatge polític d'aquest país a través de propostes que apareguin com a menys extramurs de les que han aparegut en altres èpoques, a través del diàleg amb tothom, perquè ja sap que nosaltres pensem que parlant la gent s'entén.

Deia, vostè, en la seva intervenció del matí que volia un país millor. En això ens posarem d'acord ràpidament, si més no en la definició. M'ha semblat entendre que en aquest país millor això d'anar a Macau no li acabava de fer el pes. Doncs bé, per què no podem anar a Macau i on ens doni la gana? Si ens hem de fiar de certs projectes de tren de gran velocitat i d'alguns traçats, amb segons qui no podem anar ni a Madrid, que és on probablement alguns dels seus creuen que se situa el centre del món.

Vostè, senyor Piqué, és prou intel·ligent com per no caure en certs tòpics i no fer ús de certs prejudicis, com aquells que diuen, amb un discurs enfarinat, amb dialèctica de sempre, que Catalunya és un país autista, que som gent tancada, que només ens mirem el melic. Hi ha, senyor Piqué, massa gent a qui Catalunya li ve petita però el món se li acaba a Espanya. Figura que aquí, segons alguns, tot ho fem malament. Però no és aquí que s'han hagut de repetir eleccions autonòmiques. No és aquí on tenim gent tan poc viatjada capaç de confondre Honduras amb El Salvador. No és aquí on hi ha gent tan culturalment tancada que només parla i entén una sola llengua. Prou, doncs, com a país, de mortificació, d'incomoditat, d'autoodi.

Nosaltres, senyor Piqué, com d'altra banda, apellant a la seva intel·ligència abans esmentada, ja intuïa, no votarem favorablement la Moció de censura que presenta. Estem a les antípodes de les idees que pugui representar un partit, i, en aquest cas, vostè mateix, en el seu moment portaveu d'un govern presidit pel senyor Aznar. Però té tot el dret del món a defensar les seves idees, aquí i a tot arreu, com també el tenim nosaltres, dret que de cap de les maneres no li neguem.

El comprenem tan, tan, però tan bé quan parla dels últims anys del Govern anterior, pesats i interminables! Com diria Pompeu Fabra, *me lo dices o me lo cuentas?* (*Remor de veus.*) Perquè són justament els anys en què vostès van estar manant a Madrid. Madrid, per cert, designació política tan inconcreta però alhora tan precisa com dir Washington, com dir París, com dir Londres, com dir Roma o com dir Tel-Aviv, com d'altra banda sap vostè, que va ser ministre d'exteriors.

Són els anys en què es va disparar d'una forma absoluta el dèficit fiscal. No el dèficit fiscal del senyor Hugué, que si fos el seu sol entre tots fem una derrama i ho arreglem. (*Rialles.*) El dèficit fiscal del conjunt d'aquest país, el dèficit fiscal d'allò que vostè el matí anomenava el país real i la Catalunya real. I la Catalunya real és la Catalunya de Pedralbes, sí, i la Catalunya del Carmel, la Catalunya del Vallès, on diuen que hi ha serretes –de tant en tant caldria anar pel Pallars, on no només no hi

ha serretes, sinó serres més importants–, la Catalunya del delta de l'Ebre, la Catalunya de l'Empordà i la Catalunya de l'empresa Miniwatt, posem per cas.

Són aquests últims anys, qualificats per vostè de pesats i interminables, els anys en què Catalunya va passar del quart lloc en renda familiar disponible al vuitè. Com vol que el votem en aquestes circumstàncies? No podríem fer-ho de cap manera.

Sabem, a més a més, perquè no ens hem aplicat mai la teoria d'Adam, ni, permetin-m'ho dir ara, passat el dia 8 de març, tampoc la teoria d'Eva, que la història no comença amb nosaltres. Precisament perquè tenim consciència històrica sabem molt bé que sense consciència històrica no hi ha consciència nacional. I som, i sabem, i recordem que ara on som nosaltres, exactament aquí, abans que parléssim nosaltres aquí, hi han parlat Macià, i Companys, i Irla, i Tarradellas, i Rovira i Virgili, i Joan Comorera, i Serra i Moret, i Joan Fronjosà, i Pau Romeva, i tants i tants altres. Perquè sabem la Catalunya que volem, no podrem votar favorablement la seva Moció de censura.

Volem una Catalunya d'alta velocitat i de banda ampla, com avui alguns mitjans ja diuen que és la que ha apostat i farà possible el nostre Govern. No volem una Catalunya a una velocitat inferior, com els trens dissenyats a l'època que vostès manaven a Madrid. Podem parlar dels mitjans de comunicació, però quan falten quaranta-vuit hores per al primer aniversari de la gran mentida mediàtica, el record del senyor Urdaci plana en aquest hemicicle.

A més, com pot algú gairebé intentar presentar-se com a, en aquests moments, maquinista de l'Estatut, quan resulta que vostès són els últims que han pujat al vagó, a l'últim, a l'última estació, quan el tren ja anava en marxa i sospito que sense bitllet? No són vostès els maquinistes de l'Estatut. Però jo celebro que hagin pujat al tren perquè l'Estatut serà més fort, serà més representatiu, serà més nacional si hi som tots. Però tampoc acceptarem que el fet de ser-hi tots ens posi, com a país, per sota de les necessitats que tenim i que volem.

I millor que entre uns i altres deixem en pau les dones, les maltractades i les reines mare, i fem costat a les mesures que ja es fan positivament des del Govern contra la discriminació de gènere i per la igualtat d'oportunitats.

Vostè ha dit coses enormement positives en la seva intervenció, més d'una, més de dues i més de tres que les comparteixo. I encara li dic més: jo estic disposat a signar amb vostè totes les mesures de transparència que vulgui, aquí i, com que som internacionalistes, a Madrid i tot. (*Remor de veus.*) Por dir vostè exactament el mateix? Pot comprometre vostè també el seu Partit, el Partit Popular, a promoure i a signar en el Parlament espanyol exactament les mateixes mesures que vostè proposava perquè acordéssim aquí, a la política catalana?

Tenim la voluntat de fer un nou estatut, de fer un nou finançament, de dur la transparència com a sistema comú a tota la democràcia catalana, i la voluntat que la nostra llengua recuperi el lloc que fa segles que va perdre. No són objectius meus. No són objectius del meu

partit. Són, per primera vegada en vint-i-cinc anys, objectius clars i claus del Govern de Catalunya. És el primer cop que tots aquells objectius són objectius del Govern de Catalunya. Per això el vam fer possible, per això aquest Govern té el nostre suport, per això nosaltres votarem en contra de la seva Moció.

I digui'm, senyor Piqué, vol el Partit Popular un nou estatut de Catalunya perquè creu que vint-i-cinc anys després, vint-i-sis, vint-i-set, ja toca, ja ens convé? Vol el Partit Popular un sistema de finançament just perquè considera que amb el que tenim ara no podem abordar totes les necessitats que tenim?

Perquè volem un país millor, com vostè, més culte, més just, i perquè nosaltres sabem que no el tindrem mai si no és també un país lliure, per això nosaltres no podem fer costat a la seva Moció de censura.

Nosaltres volem un país amb autoestima, convençut i orgullós del que és, sense acomplexaments de cap mena. Nosaltres, a diferència d'altres en aquesta cambra, volem un país que no hagi de demanar permís.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable diputat.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltíssimes gràcies, senyor president. Seré molt breu, encara que hagi pujat aquí; ho faig per deferència al president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i també, amb justa correspondència al to que ha utilitzat abans el senyor Iceta, que ara no hi és, però estic segur que ja algú l'assabentarà, doncs li dic que tampoc cal anar agraint els torns permanentment, no?, perquè són els que pertoca en una seu parlamentària, no? Però li ho vull agrair.

És veritat que en alguns moments... –i li ho dic, doncs, amb tots els respectes i fins i tot amb l'afecte personal–, un cert to d'homilia, no? –d'homilia. *(Remor de veus.)* Però bé..., escolti'm, sé que li ha donat rèdits electorals, aquest to, no?, per tant, no hi tinc massa cosa a dir. També, si m'ho permet, doncs, un cert to, de vegades, d'una certa condescendència, no?, com si ens estigués perdonant la vida. Jo no necessito que ningú em perdoni la vida perquè ja procuro espavilar-me jo sol. Però, dit això, li ho agraeixo de veritat.

I li vull recordar un episodi que vostè i jo hem protagonitzat fa poc, no? Vam tenir un encontre que després, doncs, va ser conegut pels mitjans de comunicació per voluntat mútua, i que, com molts de vostès hauran comprovat, a mi m'ha generat algun problema –algun problema. *(Remor de veus.)* Bé. Doncs deixi'm que li digui que encara que em torni a generar algun problema el que ara diré, jo no tinc inconvenient a subratllar una coincidència molt àmplia amb moltes de les coses que vostè ha dit aquí, des de la profunda discrepància política. Tothom sap que tenim una idea absolutament diferent de com s'ha d'articular Espanya, de com s'ha

d'articular Catalunya i quina ha de ser la política territorial, o coses també enormement serioses com la política antiterrorista. Estem a les antípodes.

I hem tingut discrepàncies profundíssimes, i les tornarem a tenir, i les tindrem sempre, perquè representem opcions polítiques que tenen molt poc a veure amb totes aquestes qüestions. Però, en canvi, vostè ha fet avui afirmacions que jo puc compartir sense problemes, sense complexos. I també ha fet afirmacions respecte a una cosa que em sembla molt i molt important, que compartim totes les forces polítiques presents en aquesta cambra, que són totes aquelles relatives a la transparència, a saber la veritat, a recuperar determinades coses que s'han trencat. Jo hi estic disposat, però també que no hi hagi silenci.

I jo crec que puc pressuposar que vostè ha escoltat, doncs, tota la meua intervenció aquest matí; almenys hi era present i m'ha donat la impressió que l'escoltava amb atenció. I ha escoltat la meua darrera part de la intervenció respecte a un seguit de mesures concretes per abordar el problema derivat del debat de l'altre dia respecte al celebèrrim 3 per cent i la necessitat de transparència donant una resposta als ciutadans de Catalunya adequada –adequada– i que permeti que deixi de planar l'ombra de la corrupció sobre el nostre comportament públic i polític.

Vostè ha celebrat que es retirin querelles i que hi hagi hagut peticions d'excuses. Molt bé. Jo, com que no sóc partidari d'utilitzar les querelles en el debat polític, no hi tinc res a dir. Acostumo a demanar excuses quan crec que m'he equivocat, per tant, tampoc hi tinc res a dir.

Però seguim fent el que tots plegats hem de fer: no n'hi ha prou amb el fet de demanar excuses i amb retirar querelles. Hem de donar una resposta a allò que avui està en la mentalitat i en les consciències dels ciutadans, i és si efectivament a Catalunya hi ha coses que estan sota la llei de l'*omertà* o no –o no–.

I si jo en aquest tema coincideixo amb vostè, encara que em pugui generar determinats problemes a mi, o probablement li pugui generar determinats problemes a vostè, doncs, ens hi trobarem. I això és el que li vull transmetre, i m'agradaria saber-ne la seva opinió, senyor Carod, si li sembla oportú.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Bé, ja sap vostè, senyor Piqué, que, per la cultura democràtica que compartim, el respecte per les posicions d'altri sempre és fonamental en un sistema democràtic; el diàleg com a instrument, també, en tots els casos i en tots els conflictes de naturalesa política, en tots sense excepció. Com vostè, d'altra banda, ja sap, jo parlo amb tothom, i «tothom» vol dir «tothom», malgrat les incomoditats que això en ocasions pugui portar, i crec que és el que hem de fer quan volem resoldre problemes. Aquí, ens hi trobarem mentre defensem aquestes posicions.

Ara, de la mateixa manera que vostè abans s'adreçava al president de la Generalitat, que m'ha semblat observar que li feia algunes preguntes, vostè no m'ha respost el que jo li havia preguntat, que era exactament: vostè creu que, amb el nivell d'autogovern que té Catalunya ara, cal que fem un pas endavant i tinguem més poder polític amb un nou estatut? –primera pregunta. Segona pregunta: vostè està satisfet amb el sistema de finançament que tenim, que no ens permet abordar, per exemple, el fet que el 18 per cent de les famílies catalanes, en aquests moments, siguin pobres?, per exemple un fet com el del Carmel?, per exemple la modernització general del país?, per exemple poder reforçar encara molt més les prestacions de la societat i de l'Estat del benestar?, i, per tant, considera que no és just aquest sistema que tenim i s'hauria de canviar per un altre? Respongui'm, si us plau, això.

I, en fi, no vull jo entrar a qualificar quin to he tingut –he tingut el to que creia que havia de tenir–, però permeti'm que li digui que, agnòstic com sóc, president d'un partit laic, prengui's el to de la primera part del meu discurs com un brindis democràtic pel canvi d'hegemonia a la Conferència Episcopal. (*Rialles.*)

Gràcies; bona tarda.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Senyor Carod, celebro el seu sobtat interès pels temes interns de l'Església, que espero que continuïn a l'hora de defensar també altres valors, com per exemple la necessitat que hi hagi llibertat d'elecció de les escoles per part dels pares, per posar un exemple ben concret, no? Ho celebro.

Però, dit això, comentaris molt breus respecte a les coses que m'ha plantejat –i sóc conscient que, pel fet d'haver presentat la Moció de censura, doncs, d'alguna manera, haig de ser interpel·lat, no?–, tres comentaris molt breus.

Home, vostè ha dit que és partidari de parlar amb tothom. Jo també; amb tothom que respecta les regles del joc democràtic, que respecta la vida i que respecta les llibertats, i que respecta la necessitat de saber molt bé que una cosa tan seriosa com la política antiterrorista és responsabilitat de qui n'és responsabilitat i que els *outsiders* sobren.

La segona cosa que li vull comentar o que li vull respondre és... Vostè m'ha preguntat sobre l'Estatut. Jo crec que he estat ben clar aquest matí, ben clar. I he dit que, després de vint-i-cinc anys, hi ha moltes coses que no es podien preveure fa vint-i-cinc anys, i jo sóc partidari que les institucions sempre donin respostes adequades a les necessitats actuals, les passades i les sobrevingudes. I estem treballant a la Ponència, jo crec que amb un esperit indiscutiblement positiu i constructiu. I li asseguro que, en la mesura que sigui possible –i no necessàriament en la mesura que depengui de nosaltres, sinó d'altres–, ho seguirem fent. Ja veurem si és possible.

I, respecte al finançament, jo li puc dir que han sortit algunes propostes; també alguna proposta del seu partit. Jo l'emplaço que confrontem les respectives propostes, a veure quina, al final, serà la més propera a allò que puguem acordar entre tots. I tinc la lleugera sospita que s'acostarà molt més a les propostes del Partit Popular que a la de vostè. Per què? Perquè les coses s'han de fer en un marc de realisme polític, sabent el món on estem i sabent molt bé com funciona un estat i com funciona una estructura administrativa i la seva complexitat, i que, més enllà dels tòpics, dels llocs comuns, d'aquestes afirmacions tan agradoses a determinades oïdes respecte que, bé, «ens espolien», «volem que ens tornin tot allò que ens han pres»... Bé, tot això està molt bé, no?, però després resulta que hi ha uns petits detalls, com per exemple quins percentatges d'impostos estem comentant, com es reparteixen entre les diferents administracions, quina capacitat normativa pot tenir cada una d'aquestes administracions respecte als diferents impostos, com es distribueix la despesa pública, quina és la responsabilitat de l'Administració local en tot això de què estem parlant... Resulta que tots aquests petits detalls s'han de posar negre sobre blanc, i aleshores, més enllà de les propostes més o menys de cara a la galeria que parlen només dels pretesos espolis fiscals, resulta que ho hem de fer bé.

I jo li anticipo la meua convicció que, al final, el que sortirà de tot això és una millora del finançament. I jo estic disposat a treballar-hi, i he fet propostes concretes en aquest sentit, que espero que puguin ser discutides amb tothom a qui li pertoca –i ho sap molt bé el conseller d'Economia i Finances, perquè n'hem parlat, de tot això–, estic disposat a seguir-hi treballant. I espero que vostès, més enllà de les grans proclames, també hi vulguin treballar, no sobre els grans principis que poden servir per a la consigna política i per al míting, sinó per, finalment, poder arribar de veritat a acords entre tots.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Crec que l'ús de tòpics i llocs comuns en política és habitual per part de molta gent, i de manera molt particular a mi m'acostuma a fer una certa gràcia quan alguna força política acostuma a fer lliçons públiques de com s'han de fer les coses i alliçonar la tribu dient-li exactament que el que li cal és realisme. I, és clar, el realisme sempre passa per acceptar com a normal allò que no ho és, i per fer veure o entendre a la gent que les coses són com estan.

Doncs, miri, no, les coses no són com estan. Les coses poden, si es vol, ser d'una altra manera, i nosaltres volem que siguin d'una altra manera. Per tant, quan hi ha una comissió d'experts, tots de la tribu –però la tribu és variada–, i en aquesta comissió d'experts hi ha experts que, d'alguna manera, es poden sentir propers a la diversitat política de la democràcia catalana, que arriben a xifrar el dèficit fiscal en una mica més dels 11.000 milions d'euros, estic convençut que no s'ho han inven-

tat i que, per tant, això deu ser una realitat. I una realitat com aquesta no es pot menystenir amb segons quina mena d'afirmacions, d'apellacions al realisme. Perquè el realisme és que en aquests moments Catalunya contribueix amb aquest dèficit fiscal força més que no pas que allò, la Unió Europea, contribueix a l'Estat espanyol amb ajudes. Per tant, siguem tots realistes.

Jo li confesso que em sap greu haver d'acabar amb aquesta afirmació que faré ara, però hi ha moments en què a qualsevol ser vivent li puja la mosca al nas. Com un gest de realisme, senyor Piqué, tot el cicle electoral ha demostrat que allò que vostès representen a Catalunya va fent marxa enrere, i allò que d'altres representen va avançant. Ja sé que em parlarà vostè del resultat de les eleccions europees i el referèndum de la Constitució. Quan hi ha circumscripció única, els resultats sempre són els mateixos: vostès eren fa poc la tercera força política del país; ja no ho són, ara n'hi ha una altra. Per tant, el realisme apliquem-lo en totes les circumstàncies.

Gràcies.

(El Sr. Piqué i Camps demana per parlar.)

El president

Si intervé... No, vostè pot intervenir sempre que vulgui; el que passa és que obre torn. Té la paraula, senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president, per la seva flexibilitat, que d'altra banda està, entenc, inclòs en el Reglament, no?

El president

Estrictament apliquem el Reglament.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies. No, d'una manera molt breu, no? És clar, aquesta referència als cicles polítics de vegades pot anar bé i de vegades pot anar malament, eh?, perquè els cicles polítics, vostè sap que canvien, i no sabem què succeirà. Jo, personalment, tinc la convicció que el mapa polític a Catalunya en aquests moments és molt fluid, i no sé què passarà en el futur, i crec que molts de nosaltres no ho sabem. Però, bé, d'això, ja en parlarem.

Ara, més enllà de tot això, no és un problema de fer una apel·lació al realisme per frenar aspiracions, sinó de fer una apel·lació al rigor intel·lectual i saber molt bé que, si volem de veritat abordar això que s'anomena «el dèficit fiscal», per exemple, hem de saber plantejar grans obres d'infraestructures a través d'inversions estatals que permetin corregir aquest dèficit fiscal i, per tant, fer un plantejament en positiu. I això té a veure, però no fonamentalment, amb com financem adequadament l'exercici de les competències que pugui tenir la Generalitat de Catalunya, que és un nivell d'Administració, en funció de l'Estatut d'autonomia. Separem molt bé com hem de finançar cada una de les administracions, perquè cada una de les administracions faci bé el que ha de fer, d'allò que en diem «el dèficit fiscal», perquè el dèficit fiscal o el saldo fiscal és la diferència

que hi ha entre el que paguen les persones físiques i jurídiques d'un territori, en funció de totes les figures tributàries, i tot allò que aquest territori rep a través de la despesa pública de les diferents administracions..., això és una cosa, i l'altra és com financem adequadament l'Administració local, l'Administració de la Generalitat o l'Administració de l'Estat.

Jo el que demano en aquest debat és rigor i que no barregem conceptes. I, això que jo estic dient, no només ho dic jo; abans, fins fa poc, sí, però ara resulta que tinc la impressió que ho diu molta més gent, com per exemple el ministre d'Economia de l'actual Govern espanyol, i tinc la impressió –i pot parlar per al·lusions– que el conseller d'Economia i Finances no està gaire lluny de la racionalitat del que jo estic dient.

Gràcies.

El president

Senyor Carod, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Deixem-ho aquí. En tot cas, fixi's que sovint, quan no es vol anar més lluny, un es queda a prop, no?, i aleshores és el que acostuma a passar quan es fan consideracions del tipus que ha fet vostè, no? És a dir... A més, en això l'he de felicitar, perquè és coherent amb el discurs ideològic del que l'ha precedit en el senyal de la fe, el senyor Alberto Fernández Díaz, que sempre anava dient: «No és qüestió que demanem més competències, sinó que fem servir bé les que ja tenim.» Escolti, això, no ho qüestiona ningú. És clar que hem d'utilitzar bé les competències que ja tenim, lògicament; és clar que hem de distribuir bé i finançar bé els recursos que tenim i aplicar-los amb la màxima justícia i encert possibles. Però això no està en absolut en contradicció amb el fet que no hi hagi avui a Catalunya una massa crítica, majoritària en la societat catalana, que consideri que, a més a més de fer-ho bé amb el que ja tenim, Catalunya necessita més; no tant que ens arribi més, sinó que no en marxi tant.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies... *(Remor de veus.)* Espero, espero...

El president

No cal que esperi, senyor Vendrell; vagi fent, vagi fent.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat... Senyor Carod, vostè no s'actualitza. En el discurs que ha fet el candidat, presentat per la Moció de censura –no faré servir...–, aquest dematí, quan es parlava del tema de l'Estatut, a mi em sembla haver sen-

tit que es podien millorar les competències i que fins i tot es podrien..., això que en diem «blindar», sempre que es faci jurídicament bé i que donin seguretat jurídica, m'ha semblat sentir. I a mi m'ha semblat sentir que es podia anar molt més enllà i que estàvem posats i disposats a treballar-hi. Repliquem el que diem, que hi ha molt a replicar, si de cas, però no repliquem allò que no diem. I no ens facin dir, si us plau, allò que no diem. Dit això, començaré la meua intervenció.

Abans que no me'n descuidi –perquè un ja, de vegades, s'equivoca, i per tal de no guanyar titulars de diaris demà–, senyor candidat, pot comptar amb el suport del Grup Popular. (*Rialles i remor de veus.*) No, és que si no prenia...

Senyor Carod, vostè... –no, ara va en una altra línia, no pateixi–, vostè ha citat el cantant amb el «no és això, companys, no és això»; també diu: «Potser cal ser valents altre cop.» I això em sembla que és el que, provocat per nosaltres, hem intentat fer avui i espero que continuem fent avui en aquest Ple. Sí, aquest Ple, aquest Ple, a través de l'instrument de la Moció de censura, perquè parléssim, el va sol·licitar el Partit Popular de Catalunya. Nosaltres vam voler venir al parc de la Ciutadella, i no al passeig Lluís Companys, a parlar de tot això. I ens sembla que, fins a aquest moment, en valoració global, jo no diria que ha estat positiu, però almenys s'ha obert un camí. I almenys hem començat a parlar d'algunes coses amb una certa claredat. I s'ha començat, com deia aquest dematí, a «parlamentaritzar» la vida política. I s'ha començat a parlar sense por. I fins i tot gairebé tots els partits de la cambra estem disposats a acceptar que a Catalunya no hi han oasis. Gairebé tots. Ja hem fet un pas important.

I em sembla que això ha estat positiu. I dic que ha estat..., queda una intervenció i, per tant, ara és com jugar a Aramis Fuster, no?, pensar, doncs, si continuarà estant-ho o no continuarà estant-ho, ho continuarà sent o no ho continuarà sent, però un pot estar convençut que sí. I crec que això ha estat molt positiu. I el que volíem amb aquest Ple, a través de l'instrument de la Moció de censura, era precisament el que hem fet, el que hem començat a fer i el que, no ens equivoquem –i el que, no ens equivoquem– hem de continuar fent.

Jo, evidentment, no faré un debat amb el candidat. Només faré les nostres valoracions i les nostres apreciacions. I crec que tampoc tinc per què allargar-m'hi innecessàriament.

Sí que, senyor Iceta, no em puc estar –no em puc estar– de fer-li dues consideracions, amb tot el risc que vostè després, per al·lusions, repliqui. De tant en tant s'ha de ser lògic. I tots ens alegrem de certes actituds que té avui en la política catalana el Partit Popular. I tots diem que això ajuda a tots i que és més bo que tots junts avancem cap a un camí. I quan es diu que el Partit Popular està a la Ponència de l'Estatut, a tots ens sembla molt bé, perquè ens sembla que així pot arribar millor a port, amb més realisme i amb un treball conjunt de tots. Tots ho veiem positiu. Doncs, miri, senyor Iceta, si no féssim tot això, no tindríem problemes a Lleida. Per tant, els arguments, fem-los servir sempre bé, o no els fem servir mai. Oi que ens entenem?

I escolti'm, la segona cosa. Nosaltres, és veritat que vam donar..., o vam donar gens de suport, no vam donar suport a moltes comissions d'investigació. L'única que li vam donar suport es va convertir en un *café* d'investigació, perquè va durar dues hores. I, per tant, ens alegrem molt de no haver donat suport a les altres, perquè si haguéssim pres nou cafès, estaríem tots més excitats del que estem. Senyor Iceta! Ni a nosaltres i als que governaven, ni a vostès... I aquest és també l'oasi que hem de trencar. Però aquest no era el debat, només era una espècie de divertiment, però per deixar clar algunes coses, de totes maneres –de totes maneres.

Dit això, creiem que s'ha de continuar treballant molt en aquesta línia. I creiem que més val deixar l'oasi. I ja que el senyor Carod citava el poeta..., el cantant, perdó, ho torno a citar: «Potser cal ser valents altre cop.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*Pausa.*) Senyor Piqué..., no vol fer... (*Pausa.*) Doncs, passem al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i té la paraula en el seu nom el president del Grup Parlamentari, l'honorable senyor Joan Saura.

El Sr. Saura i Laporta

Gràcies, senyor president. He de confessar que estic una mica desconcertat, no?, perquè és una moció de censura peculiar: el candidat no defensa el programa; en lloc de contestar, pregunta; el cap de l'oposició, en lloc d'adreçar-se al candidat, s'adreça al president de la Generalitat... I jo no sé a qui adreçar-me, exactament, però bé... (*Rialles i veus de fons.*) Al senyor Boada no m'adreço, perquè tindrà molta feina a la presidència de la Comissió. (*Rialles.*) Per tant, m'adreçaré al candidat, al senyor Josep Piqué.

Vull començar dient que, a partir d'un es paraules poc afortunades del president de la Generalitat i també de la resposta molt poc afortunada del cap de l'oposició, s'ha generat a Catalunya una situació de crispació, amb amenaces d'eleccions anticipades, de dimissions, de fractures socials, de mocions de censura i fins i tot amb la presentació d'una querella, que estic molt satisfet i content que avui s'hagi retirat. I que, per tant, valoro positivament les paraules, tant del president de la Generalitat com del senyor Artur Mas, de disminuir, sense fer cap pacte de silenci, la crispació, si m'ho permeten absurda, que s'havia produït a Catalunya en aquests quinze dies.

He de dir-li, senyor Piqué, que quan vaig veure que vostè anunciava la Moció de censura em vaig preguntar: «I per què la presenta?» O sigui, per què la vol presentar? Estava clar que vostè no tenia una majoria parlamentària, ni ara ni en perspectiva, ni possibles aliances –no hi ha cap partit d'aquesta cambra que vulgui fer aliances amb vostès. I, per tant, vaig arribar a la conclusió que vostè feia aquesta Moció de censura per dos objectius, no? Un, amb un objectiu propagandístic, de notorietat. I dos, per disputar també el lideratge de l'oposició a Convergència i Unió. O sigui, crec que darrere de la Moció de censura de vostès –evidentment,

Moció de censura legítima, que el Reglament permet—no hi havia, en absolut, l'essència del que és una moció de censura, sinó que el que hi havia era un afany propagandístic i de disputar el lideratge de l'oposició.

En tot cas, li vull dir que cap d'aquestes dues raons justifiquen la Moció de censura, i que jo podria qualificar aquesta Moció de censura d'estèril, d'inútil, de desproporcionada, però la vull qualificar amb unes mateixes paraules que vostè va dir ara fa quinze dies. En el Ple del Carmel, el 24 de febrer, vostè deia el següent: «Perquè avui tenim tots, en aquesta cambra, una gran responsabilitat. I és —i fins ara no l'hem complert—, és estar a l'alçada de les circumstàncies, i estar a l'alçada de les circumstàncies vol dir evitar fer partidisme, sovint barat, evitar actuar per càlculs electoralistes o oportunistes. En una situació com aquesta» —continuava vostè— «hem d'estar a l'alçada d'allò que ens exigeixen els ciutadans, i vol dir que hem d'estar a l'alçada del rigor, de la seriositat i també de la transparència, i també evitar determinats espectacles.»

La meua pregunta és, senyor Piqué, si vostè manté el que va dir. Perquè penso que si ho mantingués hauria de retirar la Moció de censura. Vostè creu que aquesta és una moció de censura seriosa, rigorosa, que és una moció de censura que aconsegueix els mínims que ha d'acomplir una moció de censura?

Miri, jo crec que, la Moció de censura, la defineixen les seves paraules. Vostè deia que no podíem caure en partidisme sovint barat. Jo crec que aquesta Moció de censura és partidisme barat.

Vostè deia que no podíem fer política sota càlculs electoralistes i oportunistes, i crec que aquesta Moció de censura és electoralista i oportunista, sobretot oportunista. És més, crec que —i no s'ho prengui malament, perquè sap que tinc un gran respecte personal i polític per vostè— hi pot haver una certa instrumentalització d'un gran problema, com és el Carmel, per buscar-se un lloc a la política catalana. I crec que això és fort i que no s'havia de fer.

En tot cas, la Moció de censura sí que ha posat de manifest una altra qüestió que em sembla important, no?, que la dreta catalana està dividida. I, per tant, que la majoria, en aquests moments, del tripartit, que ja és una majoria àmplia, té llarga vida.

De la intervenció d'aquest matí, m'he preocupat per un parell o tres de qüestions. La primera —la primera, i fonamentalment—, per totes les lliçons —jo també crec que són lliçons— amb relació a la qualitat democràtica, no? Vostè ha parlat del que significa... Ja he dit que no hi havia precedents al protocol de comunicació de l'Oficina de Comunicació. Jo crec que no va ser un protocol afortunat, tot i que es podrien dir coses... Però, de veritat, la manipulació informativa més gran que jo recorde de tota la meua vida és la manipulació que es va produir ara fa un any. No hi ha hagut cap manipulació informativa de les característiques..., que es va produir. I ja sé que el senyor Piqué no era al Govern, però el Govern del Partit Popular.

I miri, especialment m'han preocupat dues qüestions, no? Un intent de disminuir la importància i el paper del Parlament, i una visió de l'Estatut que m'ha sorprès,

perquè jo crec —i ho he dit públicament repetidament, no?— que l'actitud del Partit Popular i la seva, aquest any, amb relació a l'Estatut, havia estat una actitud positiva. Però vostè ha dit que el Parlament no feia res. I mirin, jo vull dir aquí que el Parlament s'ha convertit en el centre de la vida política catalana; s'ha convertit, en aquesta legislatura, en el centre de la vida política catalana.

Mirin, la legislatura passada, en el mateix temps, hi van haver 12 plens de control parlamentari, n'hi han hagut 22; interpellacions: n'hi van haver 84, n'hi han hagut 132; preguntes al president de la Generalitat: n'hi van haver 55, n'hi han hagut 100; preguntes orals en ple al Govern: n'hi van haver 81, n'hi han hagut 151; sessions informatives: n'hi van haver 35, n'hi han hagut 66, gairebé totes a petició dels consellers.

I vostè em dirà: «I què passa amb l'obra legislativa?» Miri, la legislatura passada, en aquest període, es van aprovar 31 projectes de llei. En aquests moments, el Parlament n'ha aprovat 12 i n'hi han 12 més en tramitació: 24. Xifres molt superiors a l'obra legislativa de les anteriors legislatures.

Però, senyor Piqué, hi ha una cosa que és molt important. En aquests moments, aquest Parlament està fent l'obra legislativa més important que pot fer, i es diu Estatut —i es diu Estatut. Per tant, vostès no poden dir que el Parlament català no s'ha convertit en el centre de la vida política catalana. Fins i tot hem fet una cosa: hem canviat el sistema de veure les interpellacions, que feia que abans parlaves de les nevades a l'estiu i dels incendis per Nadal. Per tant, la majoria parlamentària ha fet, primera, sense cap mena de problemes, comparèixer totes les vegades que calgui, facilitar els mecanismes de control de l'oposició, fer una obra legislativa important, i sobretot —i sobretot— situar per voluntat política de la majoria que l'obra legislativa més important que tenim és fer l'Estatut.

M'ha preocupat especialment el seu catastrofisme de l'Estatut. Vostè ha dit unes coses de l'Estatut que m'agradaria que les rectifiqués, i sobretot que no les repetís, i menys fora de l'Estat espanyol. Vostè ha arribat a dir que no es podia sovintejar tant el 150.2. I una de dues: o vostè no s'ha mirat els documents, o no sap que això no és així. Estem plantejant simplement, per a tres o quatre competències, que posteriorment vostè mateix diu que són necessàries, el 150.2 Estem plantejant el 150.2 només per a immigració, per a audiovisual i per a noves tecnologies, que el senyor Josep Piqué mateix diu després que calien.

Però ha dit més. Ha dit: «No pot ser un estatut que porti a la modificació de cinc-cents lleis orgàniques.» Cinc-cents lleis orgàniques. És a dir, el que està dient vostè és que ens hem begut l'enteniment. Està dient, a més a més, que és lent. Ha dit que l'Estatut, en aquests moments, en primera lectura, no porta més d'un terç de treball fet. Fals. La Ponència parlamentària ha aprovat cent quaranta articles, dels quals..., i sembla que no en tindrem més de dos-cents vint. I no és veritat que no s'hagi parlat de temes importants: s'ha parlat de mitges competències, del poder judicial..., queda per discutir una part de competències, les institucions i el tema pelut del finançament.

Però d'aquí no se'n pot derivar que no s'han discutit coses importants. O és que no és una qüestió important la presència de Catalunya a la Unió Europea, que el Partit Popular abans negava? O és que no és una cosa important el sistema de competències que hem definit i ens hi hem posat d'acord? O és que no és una cosa important que ens posem d'acord en el poder judicial?

Per tant, senyor Piqué, li demano que no faci aquest discurs –que és el primer cop que li he sentit, no l'hi havia sentit–, aquest discurs de catastrofisme amb relació a l'Estatut, que es va lent... Segur que es podria anar més ràpid, seguríssim, però que els treballs que s'estan fent són correctes. I sobretot, que l'Estatut s'està fent sota dos principis que jo crec que donen garantia de realitat: en el si de la Constitució i amb consens polític. I m'agradaria sentir-lo, a vostè, que fes una rectificació, o que no fes aquest discurs, especialment fora de Catalunya.

Segona consideració. Crec que és important veure què ha passat del Ple del 24 de febrer fins ara, en aquests quinze dies que han passat. I vull començar també per unes paraules que va dir el senyor Josep Piqué en aquest Ple. Va dir el següent: «El debat d'avui és un desastre, el que hem vist aquesta tarda és un desastre, un desastre per als veïns que ens estan escoltant. Després d'haver escoltat com els polítics parlàvem de les nostres coses, tinc la clara intuïció que avui els veïns surten més angoixats, més irritats, no amb més confiança en les institucions.» Continuava: «Els ciutadans mereixien respostes millors i una mica més d'humilitat.» És a dir, el senyor Piqué ens recordava que calia donar solucions als problemes de la gent del Carmel, que no podia ser que els polítics només parlessin de les seves coses, que calia millorar les respostes i que calia humilitat.

Què ha passat? Hi podria estar una hora, però simplement alguns exemples de la premsa. 1 de febrer, el mateix 1 de febrer: «Piqué reclama a Maragall eleccions anticipadas porque no da más de sí», el gran problema del Carmel. El mateix dia en els mitjans de comunicació: «La Generalitat extiende a ciento sesenta comerciantes del Carmel las ayudas por la caída de sus ingresos, cobrarán 750 euros mensuales por trabajador y 5 euros por metro cuadrado del negocio.»

Dia 2 de març, el senyor Fernández Díaz: «Si Maragall no anticipa elecciones, esta legislatura será la del Estatut del 3 por ciento». El mateix dia: «La Generalitat i les trenta-quatre famílies que es queden sense casa ultimem el pacte. El Govern ofereix habitatge nou, un mínim de 70.000 euros per pis i 30.000 per persona.»

Dia 3 de març: «Piqué amenaça de presentar una moció de censura contra Maragall. Avisa al tripartit que arribarà on calgui per aclarir el 3 per cent», i una foto del senyor Zaplana i el senyor Piqué somrients entrant a la seu del PP català. El mateix dia: «Tancat el pacte entre el tripartit i les trenta-quatre famílies que perden el pis. Rebran un habitatge i un mínim de 100.000 euros, ampliables segons el nombre de famílies. El valor de mercat de la casa nova serà de 30.000 euros, superior al de la taxació de la derruïda.»

Dia 5 de març: «Piqué crida el president a respondre en un debat profund i a l'altura. El líder del PP català for-

malitza la seva Moció de censura i insta tots els partits a fer una catarsi col·lectiva», i una fotografia del senyor Piqué somrient entrant la Moció de censura en el Registre. El mateix dia: «El Govern també ofereix pisos a noranta-set famílies de les finques més danyades. Un cop reparada, podran canviar la casa del Carmel per una semblant o vendre-la.»

Dia 9 de març: «Piqué ve difícil un mínim clima de voluntad para reformar el Estatuto.» El mateix dia: «La Generalitat reprèn les inspeccions de pisos en les zones menys afectades del Carmel.»

No sé què hi té a dir. M'agradaria que digués alguna cosa. M'agradaria que si digués que quan vostè deia que no havíem de parlar de la política entre els polítics, sinó que havíem de parlar de les coses concretes, si pensa que el Govern català només ha parlat de política o ha fet coses concretes.

I això li dic, perquè, a més a més, vostè feia referència a la necessitat de la humilitat. Des de tots els respectes a la presentació de la Moció de censura, vostè pensa que amb quinze diputats i sense aliances aquesta és una moció de censura humil? Aquesta és una moció de censura humil? Crec senyor Piqué que s'ha equivocat molt en aquesta Moció de censura, és una moció de censura que no dona resposta al que vostè diu que hem de donar resposta, que no fa parlar d'allò que diem que hem de parlar. Nosaltres ho hem fet, el Govern ho ha fet: El Govern ha estat quinze dies donant resposta a allò que vostè ens reclamava. Vostè s'ha quedat fent allò que vostè deia que no es podia fer. I avui intenta que aquí aquest debat vagi en aquesta mateixa direcció.

Tercer bloc. El tema de l'obra de govern. «Vostès, senyors del Govern» –ens diu– «no governen.» Crec que hi ha hagut un lapsus en la presentació de la Moció de censura, perquè diu el següent, no?, diu: «Indicis més que raonables per arribar a la conclusió que Catalunya es troba en una paràlisi general.» Els ben asseguro que Catalunya no. Hauria de ser una moció de censura al país, aquesta. Hauria de dir: «Una moció de censura al Govern català.»

Però miri, jo crec que hem arribat al problema de fons. El problema de fons és que, en aquests moments i des de fa un any, hi ha un govern catalanista i d'esquerra que ha obert una nova etapa política a Catalunya. Convergència i Unió ha perdut el monopoli, la patrimonialització de Catalunya, i la política catalana s'ha desplaçat cap a l'esquerra. I tenim un govern que des de fa un any, els agradi o no els agradi, dona respostes, comença a donar respostes a dèficits socials i ecològics de Catalunya durant aquests vint-i-tres anys. I un govern que té fermament decidit liderar el repte històric d'un nou estatut i d'un nou finançament. I com no pot ser d'altra manera, com forma part del joc democràtic, l'oposició intenta magnificar els errors, que en fem, per tal d'erosionar el Govern. Però els dic, els ben asseguro que ni l'acció del Govern ni la política catalana quedaran paralitzades pels sorolls del 3 per cent. El Govern continua governant, aquest és un govern que governa ara millor que fa deu mesos, i que governarà millor dintre de deu mesos del que governa en aquests moments.

El senyor Piqué no ens ha explicat el seu programa. Ha fet la broma que el president de la Generalitat en el debat d'investidura va dir: «Escolti, llegeixi el meu programa», però ell avui ha dit: «Llegeixi el programa electoral.» Però sí que sabem quin és el seu programa, el seu programa és el programa que el PP ha aplicat durant vuit anys al Govern central, i sabem què vol dir això. Vol dir una cultura de l'aigua, una política d'aigua antiga amb el transvasament, vol dir una reforma fiscal en favor dels més poderosos, vol dir una supeditació de la política exterior a Estats Units, vol dir, en aquells moments, «no a la reforma de l'Estatut». Estem amb possibilitats d'una reforma de l'Estatut perquè hi ha un govern central que ha dit que està disposat a parlar-ne. L'anterior Govern del Partit Popular ni reforma de l'Estatut ni reforma de la Constitució. Aquest és el programa alternatiu que no s'ha explicat, però que hi ha darrere de la proposta programàtica del Partit Popular.

I és des d'aquestes posicions que evidentment el Partit Popular està en contra del que estem fent, estan en contra del que estem fent perquè aquest és un govern que governa des de l'esquerra i governa des del catalanisme.

Estan en el seu dret de presentar el seu programa, de fer oposició. El que no estan en el seu dret és d'intentar amagar tot això amb determinades instrumentalitzacions que s'estan fent. Mirin, aquest matí el conseller en cap ha donat una relació detalladíssima de l'obra de govern. Permetin que destaquí alguns temes per la seva importància, un que no s'ha dit aquest matí, i només faré referència a acords dels darrers tres mesos, vull fer referència a acords de desembre, de gener o de febrer que el Govern català a pres i que significa que el Govern està governant, i està governant de forma profunda.

El 14 de desembre es va veure en el Govern el Pla d'habitatge a Catalunya, per dir-los el següent: En vint-i-tres anys mai Catalunya havia tingut una política pública d'habitatge. La política d'habitatge era la del Govern central amb cinc duros més o amb tres euros més. No hi havia cap política definida d'habitatge, de tal manera que des de fa molts anys no superaven els mil habitatges de protecció oficial. A Catalunya, l'any 2003, l'any 2002, l'any 2001 com a molt, es feien mil habitatges de protecció oficial directament des de l'Incasol. La proposta actual és ja de fer-ne quatre mil, la meitat de lloguer. Amb la resta de protecció oficial, fet per cooperatives i per promotors, arribem a 9.200; tenim convenis amb trenta-un municipis. Aquesta és una novetat d'aquest Govern, que ni el Partit Popular ha fet mai política pública d'habitatge, ni el Govern de Convergència i Unió.

S'ha fet referència, tant pel conseller en cap com pel president, al tema de la millora de barris; ho han dit: «L'1 de març, segona convocatòria de la millora de barris», però hi ha una primera convocatòria que afecta barris com els que s'han dit: Collblanc, la Torrassa de l'Hospitalet, el nucli antic de Manresa, Santa Caterina i Roquetes de Barcelona, el centre històric de Balaguer. Mai no s'havia fet això –mai no s'havia fet això. Amb aquestes dues qüestions seria suficient per dir que governem.

Catalunya té avui una política pública d'habitatge. Catalunya té avui una preocupació per barris que necessi-

ten rehabilitació i ajut del Govern català. Però Catalunya mai, mai no havia signat un acord com el que s'ha signat el 16 de febrer entre Foment, Pimec, Fepime, Comissions i UGT de canvi de model productiu. D'acords, se n'havien signat alguns, sense pressupost i sense objectius, i la conclusió a què hem arribat, el Govern i els agents socials, és que necessitem canviar el model productiu, que cal canviar un model basat en baixos costos per un model productiu d'alt valor afegit; 2.015 milions d'euros, vuitanta-sis mesures i hi ha 456 milions d'euros d'inversió enguany, novetat a Catalunya.

El 8 de febrer, acord del Govern, i el 14 de febrer, signatura del Govern, de la consellera d'Educació amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis per construir enguany sis mil places de zero a tres anys. Creació ara fa poc de la Unitat de Violència Familiar, nova en el Govern català. Augment –com s'ha dit abans– del 20 per cent dels ajuts complementaris a persones vídues; he de recordar que el Partit Popular s'oposava a què les comunitats autònomes, no volia que les comunitats autònomes complementessin. S'ha aprovat el 25 de gener un pla de recerca i innovació amb un valor de 2.000 milions de pessetes. Es distribuïran fons de més de 60 milions de pessetes, a més a més, en el Fons de Cooperació Local, i el PUOS de l'any passat ha significat un increment del 50 per cent.

La llista podria ser molt llarga. Des de l'1 de gener gestionem la línia Lleida - la Pobla de Segur, que el PP no volia el seu traspàs. El Departament de Salut ha fet una cosa, està fent una cosa que em sembla esplèndida, ha dit: «Escolti, els metges que treballen dues hores i mitja a la pública han de treballar sis hores», fa anys i anys que s'havia de fer. Tenim l'estratègia catalana contra el canvi climàtic. Interior està desplegant els Mossos a l'Anoia i a les comissaries a Barcelona. Educació, amb les aules d'acollida...

Senyor Piqué, vostè no pot mantenir que no governem, ni vostè ni ningú. Reconec que els sorolls i fins i tot sorolls que vénen del mateix Govern fa que això no es conegui, però aquesta no és una relació de petita importància ni és una relació de continuïtat amb l'anterior Govern. L'anterior Govern no feia política pública, l'anterior Govern no tenia lleis de barris, l'anterior Govern no va protegir el litoral, l'anterior Govern no va fer un pla estratègic, l'anterior Govern no va donar importància a la lluita contra la violència de les dones; de paraules sí, de fets no.

I, per tant, senyor Mas... El que li estic dient de forma claríssima, senyor Piqué, és que retiri «que no es governa», sobretot, a més a més, quan a part de l'obra de govern hi han tres o quatre qüestions que jo crec que val la pena valorar. Per primera vegada un conseller de la Generalitat, el conseller d'Agricultura, el senyor Siurana, ha anat a un consell de ministres de Brussel·les per primera vegada; en aquesta cambra s'havia discutit moltíssim. Per primera vegada el Govern central ha reconegut la necessitat d'oficialitat del català. Per primera vegada hi ha una administració a l'Estat espanyol que té una proposta de balança fiscal que no es pot rebatre. Per primera vegada des de Catalunya una comissió d'experts, en representació de totes les sensibilitats, diu que el dèficit fiscal de Catalunya és el 7,5 per cent.

I també, com a Govern hem hagut de tirar endarrere determinats conflictes que teníem, importantíssims, sobre algunes qüestions fonamentals a Catalunya de l'anterior Govern del PP; ens vam trobar amb recursos al Constitucional contra les lleis de dret civil català; ens vam trobar amb recursos contra l'acció exterior de la Generalitat, producte de l'acció de l'anterior Govern del Partit Popular. Hem gestionat això i s'han retirat aquests recursos.

Per tant, senyor Piqué, no sabem quin és el seu programa de Govern. L'hem llegit, l'intuïm, però el que li vull dir és que el problema de fons, el que a vostès els molesta, és que l'acció de govern català és una acció que claríssimament, i cada dia més, dóna respostes a l'Acord del Tinell, però sobretot dóna resposta als interessos dels sectors de la societat catalana més necessitats.

I vull acabar fent referència a dues qüestions, al tema de la transparència i al tema del finançament dels partits polítics.

El tema de la transparència, ho ha dit el conseller en cap, hi ha insistit el president de la Generalitat, és una prioritat del Govern català, però és una prioritat que ja ha tingut efectes i decisions: hem decidit que siguin públics els nomenaments dels assessors i els seus sous. Eh que era fàcil fer això? Doncs durant vint-i-tres anys no s'havia fet –no s'havia fet. Hem decidit fer una auditoria financera per saber exactament, i fer-la pública, la situació de les finances de la Generalitat, i avui sabem quina és la que tenim; no se sabia. Hem decidit que les subvencions en els mitjans de comunicació privats s'han de regir per algun principi objectiu. Eh que era fàcil això? Durant vint-i-tres anys no s'havia fet i no se sabia. Hem decidit, aquests dimarts mateix, aprovar una llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs, el Govern està absolutament decidit a fer de la transparència un signe d'identitat de la seva acció política. Però, a més a més, hem decidit crear la comissió d'investigació.

Mirin, la crisi del Carmel significa a Catalunya el següent: Hi han hagut dimissions. No ho recordo, potser sí –potser sí–, no recordo si amb el *Prestige* va dimitir algú, m'imagino que sí, no dic que no, però recordo que no va dimitir gairebé ningú, no ho recordo. Recordo perfectament que en moments de crisi i de problemes a Catalunya... Jo era diputat l'any 1994, es van cremar 64.000 hectàrees i els que demanàvem comissió d'investigació..., no hi va haver comissió d'investigació, però hi va haver una resolució en què el Parlament, d'acord amb la majoria, felicitava el Govern per com havia gestionat la crisi dels incendis, de les 64.000 hectàrees. No fa tant d'això, fa poc, eh?: una felicitació.

I hem creat una comissió d'investigació amb participació de tècnics, quan en la legislatura passada aquestes comissions d'investigació no es creaven.

I, per tant, senyores i senyors diputats, senyor Piqué, coincideixo amb vostè en la necessitat de reforçar, de recuperar la confiança de la ciutadania, amb dues frases que vostè ha dit, que hi estic d'acord, amb dues paraules: la transparència i la responsabilitat. Per part nostra mai hi ha hagut cap pacte de silenci i mai hi haurà cap pacte de silenci. Dic més: quan n'hem tingut una prova hem anat al jutjat. I no és ni la primera ni la se-

gona vegada que com a formació política hem anat al jutjat, al fiscal, a posar en coneixement seu allò que ens semblava que era delictiu, i en aquests moments encara hi ha algun procediment on Iniciativa per Catalunya Verds és acusació popular. Per tant, cap pacte de silenci: que la Comissió d'Investigació investigui, que la fiscalia investigui, que en el debat parlamentari discutim tot allò que hàgim de discutir, però tinguin ben clar que la transparència és un signe d'identitat del nostre Govern.

I, amb relació al finançament de partits polítics, jo sí que li dic, senyor Piqué, que estic d'acord amb el que vostè ha dit amb relació al finançament dels partits polítics, ja li dic que sí. Ara, li dic que em contesti si vostè està d'acord amb el següent. Ara fa dos anys la nostra formació política va presentar una proposta, que era la següent: que la Sindicatura de Comptes tinguí competències per controlar tots els pressupostos electorals i ordinaris dels partits polítics, que hi hagi un registre públic i que tothom hi tingui accés, mitjans de comunicació i ciutadans. En aquells moments, només Esquerra Republicana va dir que sí; el Partit Popular va dir que no –si no ho recordo malament, no em voldria equivocar–, perquè no portaven una comptabilitat separada de Madrid –no em voldria equivocar–, i el Partit Socialista i Convergència i Unió s'hi van negar.

Jo proposo que una de les conclusions d'aquest debat sigui un compromís d'una iniciativa parlamentària conjunta on els pressupostos dels partits polítics vagin a la Sindicatura de Comptes, siguin públics, i on també hi hagi la informació dels crèdits que tothom té i com els està pagant. Aquesta seria una solució magnífica. Estic d'acord amb el que diu vostè, però és, per nosaltres, insuficient; la que vostè diu va bé, però és insuficient des del punt de vista de la transparència dels partits polítics.

I acabo, senyores i senyors diputats, dient el següent. És a dir, crec que, avui, el debat d'avui ha servit –i en això també té mèrit el Partit Popular– per disminuir aquesta crispació, aquesta desmesura que s'estava produint en la situació política catalana. Crec que és important que cap força política perdi de vista les perspectives importants d'aquesta legislatura, que són l'Estatut i el finançament. Però que aquests dos grans objectius d'Estatut i de finançament en cap cas poden fer desaparèixer la perspectiva de la necessitat de la política real, de la política d'educació, de la política de salut, de la política d'ocupació, de la política de la precarietat laboral, de la política d'habitatge. Necessitem un nou estatut i necessitem un nou finançament, precisament, per reforçar aquestes polítiques. En ells mateixos, el finançament i l'Estatut no són objectius.

I vull dir a les persones que ens estan escoltant que, malgrat la situació d'aquests dies, no caiguin en el catastrofisme, que no caiguin en cap desmoralització, que siguin exigents amb la política, que siguin exigents amb el Govern, però que estiguin convençuts que davant nostre tenim una oportunitat històrica de canvi de paradigma, de model de país. I és per tot això, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup, Iniciativa Verds - Esquerra Unida, avui, solemnement, refermem el compromís amb el Govern catalanista i d'esquerres

i amb el seu president, el compromís amb el president de la Generalitat, i que ens comprometem a continuar sent, en el que puguem, garantia d'estabilitat, també contribució a l'ètica i la transparència de la gestió pública, el compliment dels compromisos d'esquerres i d'ecologistes i d'un estatut i d'un finançament ambiciosos que facin avançar aquest país.

Res més, senyores i senyors diputats. Simplement, crec que també val la pena recordar que avui fa deu anys va morir l'Ovidi Monllor, una figura importantíssima en la cultura catalana.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller o senyor president del Grup Parlamentari de..., perquè no sé ben bé amb quina gorra ens ha parlat, no?; m'ha fet la impressió que amb les dues –que amb les dues. No és que em sembli malament –no és que em sembli malament–, però és veritat que en alguns moments vostè parlava com un conseller important del Govern –cosa que és perfectament, hi insisteixo, legítima–, i en altres parlava com a responsable de la seva força política. I, per tant, m'agradaria diferenciar les dues coses, no? Jo suposo que el conseller en cap estarà encantat que vostè li hagi complementat el seu parlament d'aquest matí, perquè, del parlament d'aquest matí del conseller en cap, tampoc n'hem pogut extreure, la majoria dels ciutadans i els que escoltàvem, la conclusió que, efectivament, el Govern governa, no? Suposo que per això vostè s'ha vist obligat aquesta tarda a ajudar-lo, per intentar que avancem en aquesta direcció i que al final arribem a la convicció que el Govern governa. Per tant, estic segur que el conseller en cap li ho agraeix. (*Remor de veus.*)

És veritat que no del tot, no?, és veritat que segurament no del tot, perquè jo segueixo tenint la convicció que quan s'ha de fer aquest esforç per explicar les mesures que un fa, quan s'ha de fer aquest esforç que vostès dos han fet, és perquè també hi ha clara consciència que la percepció generalitzada és que, efectivament, no es governa; si no, no s'hauria de fer aquest esforç. Les coses evidents, no cal esforçar-se per demostrar-les, ja tothom les veu. I, en canvi, aquí resulta que hem d'estar explicant, doncs, totes aquestes coses que ens puguin portar a una conclusió que –lamento dir-ho– no comparteixen els ciutadans.

Després també ha dit vostè una cosa que a mi em sembla bé, eh? –em sembla bé–, i és que en aquesta legislatura..., val a dir que jo parlo aquí amb una certa, diguem-ne, frivolitat, si es vol, no?, perquè jo és la primera legislatura i, en fi, els electors diran si és l'última, no? –espero que no–, però és la primera legislatura que jo estic en el Parlament de Catalunya; per tant, no tinc una experiència directa de legislatures anteriors. Però vostè ha dit una cosa que és: el Parlament, per primera vegada, és el centre de la vida política catalana. Bé, i a mi em sembla bé –i a mi em sembla bé.

Ara, gràcies a nosaltres en bona mesura, eh? Sí, és clar, perquè si resulta que hem tingut un ple monogràfic sobre el Carmel ha estat perquè ho vam demanar nosaltres. (*Veus de fons.*) Sí. I allò que vostè s'ha atribuït com una cosa que era iniciativa del Govern, com que hi hagi una comissió d'investigació..., els primers que la vam demanar vam ser nosaltres. I, si avui estem parlant d'una cosa tan important com el celebèrrim 3 per cent i l'alarma social i la inquietud social i la desconfiança social que s'han generat, és perquè nosaltres hem fet una moció de censura, que –li accepto l'adjectiu– és una moció de censura atípica. Però li accepto l'adjectiu des del començament. Si jo no he volgut enganyar ningú. Si des del començament i amb tota honestat i amb tota obertura ja hem explicat per què fèiem una moció de censura que tots som conscients que no té possibilitats reals de prosperar, com moltes altres mocions de censura –sigui dit de passada– que també s'han presentat en aquest Parlament no per guanyar les votacions, sinó per poder tenir un debat polític. I, en la legislatura, l'aleshores cap de l'oposició, el senyor Maragall, va presentar una moció de censura que ell sabia que no podia guanyar i, legítimament, va generar un debat polític.

Molt bé. Que és atípica? Sí. Però hauríem discutit en aquest Parlament el famós tema del 3 per cent i la sospita generalitzada que hi ha una trama de corrupció sota els processos d'adjudicació i d'execució de l'obra pública, si nosaltres no haguéssim suscitat aquesta Moció? Perquè, escolti'm, ja començo a estar espantat una altra vegada, perquè ja he vist que un presenta excuses i l'altre retira la querella. Doncs, escolti'm, torno a preguntar: hi haurà transparència?, arribarem al final? Ho torno a preguntar, senyor president de la Generalitat. (*Veus de fons.*) No, és que no m'ho ha contestat. Jo el que avui he vist és que uns volien una excusa, la més mínima –no els ha calgut ni el ram de roses–, per retirar la querella; vostè ha presentat unes excuses, perquè diu: «Escolti'm, jo m'excuso, perquè vaig dir una cosa que no tocava», però mentrestant no sabem què volia vostè dir i si és capaç de demostrar-ho o no.

I jo li vull dir al poble de Catalunya i a tots els ciutadans que, pel que a nosaltres respecta, i espero que altres forces polítiques ens hi acompanyin, no acceptarem que hi torni a haver cap mena de pacte subterrani entre Convergència i Unió i el Partit Socialista de Catalunya per tapar-se una vegada més, mútuament, les vergonyes. I m'és igual que retirin la querella, com si no la retiren, i m'és igual si vostè ho demana o no ho demana, perquè el problema no és aquest. El problema no és un problema personal entre vostès, ni tan sols polític, entre dues forces polítiques. El problema és que els ciutadans de Catalunya tenen dret a saber la veritat –tenen dret a saber la veritat– i que aquesta vegada no se'ls amagui. I aquest és el punt.

I m'agradaria, senyor conseller, que també em donés la seva opinió sobre això que jo estic expressant amb una certa vehemència que parteix d'una certa irritació, perquè resulta que al final nosaltres propiciem un debat, i al final el que no voldria és que després d'haver propiciat aquest debat tornéssim a pastorejar. Jo n'estic fart, d'això. I, per tant, m'agradaria saber l'opinió de tots, de totes les forces polítiques, de les que componen el Go-

vern i de totes les que componen també els bancs de l'oposició.

Una altra cosa –torno a la seva gorra de conseller, no? Home, vostè ha esmentat tot un seguit de mesures, però no deixa de ser casual –i és normal que ho faci, no?, vostè ha de fer propaganda de la seva opció política–, doncs, que hagi prestat una especial atenció a aquelles polítiques que pertocquen als departaments de la seva força política. (*Veus de fons.*) Sí. És clar, vull dir, el gran esment de la política d'habitatge..., sí, és clar, ja ho sabem per què ho fa. Però, vaja, no li ho critico; simplement en prenc nota –simplement en prenc nota.

I després, respecte a la qüestió... –després tornaré al tema del finançament dels partits, que m'ha interessat molt el que ha dit–, vull anar a la qüestió de l'Estatut, que em sembla essencial –que em sembla essencial. Vostè ha fet referència al 150.2; bé, jo estic disposat a debatre sobre aquestes qüestions a fons. És veritat que quan he dit allò de les cinc-centes lleis orgàniques era una llicència en llenguatge; no sé quantes són. Segurament cinc-centes és una passada, però unes quantes i moltes, sí. I no sé si cinc-centes lleis –segurament no–, però cinc-cents articles de les lleis, segurament sí. I, per tant, no fem broma amb això, eh? –per tant, no fem broma amb això.

Ara, jo no vull, no volia introduir catastrofisme. Senyor conseller, vostè sap que jo estic molt involucrat personalment en aquest procés, molt, i que he assumit riscos polítics importants en aquest procés i que estic disposat a seguir-ho fent, però que estic disposat a seguir-ho fent sempre que anem seguint un camí de rigor i un camí de seriositat, i també un camí de coherència jurídica que no ens porti al final, hi insisteixo, a un carreró sense sortida. La meua preocupació no és partidista sobre aquesta qüestió, la meua preocupació és genuïna –genuïna–, sincera –sincera–, perquè vull que les coses es facin bé.

I a partir d'aquí m'ha preguntat tot un seguit de coses respecte a com ha de ser el futur Estatut. Si jo hi estic d'acord!, he esmentat la immigració i he esmentat les noves tecnologies i he esmentat el panorama audiovisual. Si no tinc problema intel·lectual. Fem-ho bé –fem-ho bé–, i això és el que jo demano. Però no tornem a donar sensacions equivocades a la ciutadania, no els tornem a dir que tenim aprovats no sé quants articles, perquè no és veritat, senyor conseller, i vostè ho sap. Hem vist en primera lectura tot un seguit d'articles, i prou. Ara, diu: «Els tenim aprovats?» No. I la gent que és a la Ponència ho sap perfectament. I és bo que els ciutadans també sàpiguen allò que la gent que és a la Ponència sap perfectament, no?

No parlaré tampoc –perquè no ho he fet en altres circumstàncies ni amb altres persones que han intervingut– de qüestions que vostè ha esmentat de política espanyola. Jo, encantat, quan vulgui, de parlar de la gestió dels vuit anys de govern del Partit Popular i els seus efectes sobre Catalunya i la societat catalana; n'estaré encantat. Podem començar, per exemple, respecte als llocs de treball que es van destruir en una determinada època i els llocs de treball que es van crear en una altra època. Escolti'm, estic encantat de participar en aquest debat. Però avui –i no crec que se'm pugui acu-

sar a mi– només jo he plantejat temes de estricta política catalana, i he fet una petició que crec que és molt raonable: no caiguem en aquesta eterna i permanent temptació de la política catalana de, al final, intentar transferir a l'hipotètic enemic extern –això que el senyor Carod en deia «Madrid» i que jo sé molt bé que, efectivament, vol dir el que vol dir–, no tornem a caure en la temptació de carregar sobre aquest hipotètic enemic extern tot el que ens passa.

Diu: «Oh!, és que ara tenim aquí un clima, i això no...» –he sentit alguna expressió–, diu: «Això és espanyolitzar...» No, no, no. El problema que nosaltres tenim avui i que estem discutint avui aquí és un problema nostre –nostre–, i el parlem entre catalans, entre ciutadans de Catalunya. Molt bé. Ja és això, el que hem de fer, o no? Si algun dia vol que parlem d'altres coses, ja en parlarem; però estem parlant de coses nostres, que hem provocat només nosaltres –només nosaltres.

I per tot això em sembla que la Moció de censura també té una virtualitat, que és aquesta. Jo aquest matí no demanava, perquè n'era molt conscient... Vostè m'ha dit: «Escolti'm, tampoc sé ben be quin és el seu programa.» Escolti'm, jo no m'autoenganyo, sé molt bé el que passarà a la votació de demà, és clar que ho sé. I vostè també, només faltaria!, tothom ho sap. Però jo el que volia avui no era discutir mesures programàtiques concretes sobre la política de l'habitatge, perquè no tocava –perquè no tocava–, perquè no és això el que ens demanen els ciutadans. El que ens demanaven els ciutadans avui era una reflexió profunda –profunda– sobre la radical desconfiança que, arran dels episodis dels darrers temps, els ciutadans tenen respecte a les nostres institucions. I això és previ a la política d'habitatge o a la política que puguem fer, concreta, respecte –què sé jo?– a les guarderies, per posar un exemple concret. No, no. O és que no havíem de discutir avui d'això? Vostè creu que els ciutadans que haguessin assistit a l'espectacle de parlar de la política d'habitatge de les guarderies i no haguéssim parlat del 3 per cent i tot això que comporta. Vostè què creu que haurien pensat, els ciutadans, d'aquest Parlament si avui haguéssim fet això? (*Remor de veus.*) Si la preocupació no és aquesta, avui. La preocupació és: què està passant i quina manera de fer política hem d'intentar reintroduir en la política catalana. I això és el que jo he intentat transmetre, i la veritat és que estic bastant satisfet, perquè al final, tots plegats –tots plegats– crec que ens hem hagut de pronunciar respecte a temes de fons.

La pregunta bàsica segueix estant pendent –la pregunta bàsica segueix pendent–, i és: tornem a estar disposats a tapar-nos les vergonyes? Estem... (*Veus de fons.*) Sí..., segueix estant pendent. (*Remor de veus.*) Celebro que em diguin que no! M'agradaria que m'ho digués el president de la Generalitat. (*Forta remor de veus.*) Bé..., m'agradaria que ho reiterés, que no estaria de més, perquè si ho ha dit jo no me n'he assabentat, i estic segur... (*Persisteix la remor de veus.*) No, no, no, no..., i estic segur que la gent que ens està mirant tampoc –tampoc.

I vaig acabant, senyor president. El senyor conseller ha parlat de mesures en favor de la transparència i d'una iniciativa que efectivament, doncs, es va impulsar en un altre moment i que va rebre l'oposició –jo ho he con-

sultat amb els meus companys del Grup Parlamentari—, bàsicament, del Partit Socialista i de Convergència i Unió, respecte a la transparència dels comptes. Doncs, jo li anticipo que per part del Partit Popular no hi ha problema. O sigui que si vostès ho impulsen i aconseguen que hi hagi acord dins del seu Govern, nosaltres ens hi sumarem. Ara, primer, vinguin amb una proposta del Govern, si us plau, eh?, perquè ganes de fer el ridícul i de perdre el temps tampoc en tenim! Vostès es posen d'acord i nosaltres ens hi sumem. I, per tant, convencin, el Partit Socialista que faci allò que fa un temps no va voler fer i no va voler acceptar, ells sabran el perquè. Jo ja li dic que nosaltres ens hi sumarem.

I, també m'agradaria que vostè em digués que se suma a algunes de les iniciatives que jo he plantejat aquest matí perquè em sembla que són absolutament de sentit comú.

Més enllà de tot això, dos comentaris molt breus per introduir distensió en aquest debat. (*Remor de veus.*) Doncs, molt breus, molt breus, molt breus... (*Remor de veus.*) M'agrada que vostè valori els somriures, jo també, i celebri que el senyor conseller Siurana viatgi, m'agradaria saber-ne els resultats.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula el senyor Saura. (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Saura i Laporta

Senyor Piqué..., és a dir, m'agrada que vostè digui que el Parlament ja és el centre de la vida política. Crec, ho crec, que és molt important això. Hem estat anys i anys dient que volfem que el Parlament fos el centre de la vida política. Jo reconec que les seves iniciatives han contribuït a això. Però, miri, mai els parlaments són centres de vida política si la majoria parlamentària no ho permet. I els vint-i-tres anys que han passat ens ho diuen... (*Veus de «Sí, senyor!»*) Perquè vostè n'ha fet moltes, d'iniciatives. Vostè fa un any que està aquí, jo hi vaig estar vuit anys, i li asseguro que en vaig fer moltes, i el Parlament no era el centre de la vida política! Per tant, crec que és important que vostè reconegui aquí, avui, que en aquests moments en el Parlament discutim els problemes quan existeixen, i que iniciatives com les que vostès han tingut ajuden a això. (*Remor de veus.*)

El tema de l'Estatut, no? No he volgut tornar a llegir frases seves de les que ha dit aquest matí que són preocupants, per mi, molt preocupants. Ara, li'n puc dir algunes, hi insisteixo, des que per tot Catalunya he dit que la posició del Partit Popular de Catalunya estava sent esplèndida amb relació a aquest tema. He dit això. Però, què és el que em preocupa?

Miri, perquè he de dir que hi ha cinc-centes lleis orgàniques? Això s'està dient des d'alguns llocs de l'Estat. Per què s'ha de dir que se sovintja molt el 152 quan només l'utilitzem, i ho hem explicat, i això li ho he explicat jo a vostè, en aquells casos absolutament imprescindibles: immigració, noves tecnologies i audiovisual.

Per què he de dir que només portem un terç de l'Estatut quan en portem dos terços? Per què he de dir que no jugarà a un estatut que trenqui la convivència constitucional? És que algú ho ha plantejat aquí? Per què diu tot això?

Aquest discurs que vostè fa, quan l'he sentit, he pensat: «Això és el senyor Acebes i el Zaplana, no és el senyor Piqué —no és el senyor Piqué.» (*Remor de veus.*) Que llegeixin vostès el que ha dit el senyor Piqué, i, si no diu això, me n'alegro molt perquè no és l'actitud que vostès han tingut.

Segona cosa, no ha dit ningú que l'Estatut s'acabarà a l'abril. És més, jo pensava que es podia acabar fa temps i ho vaig proposar a Miravet, i el senyor Piqué va dir que necessitava una mica més de temps o que era convenient tenir una mica més de temps, i vam convenir tots fins al final del període de sessions. I, per tant, tenim temps suficient perquè el mes de juny o el mes de juliol s'aprovi l'Estatut a Catalunya.

Però el que vull dir és que el que queda en una primera lectura és poc. Possiblement el tema important és el finançament, que possiblement ha de tenir, fins i tot, un canal diferent. Però no queda tant, senyor Piqué. Queda una segona part de competències, les institucions, que no crec que hi hagi problemes, i el preàmbul. I la resta en primera lectura ho tenim fet. I no pot ser que es digui aquí que es va tan lent i que hi ha una tercera part per fer, perquè no és veritat. (*Remor de veus.*) I s'està traslladant una imatge de lentitud, d'irrealisme: cinc-centes lleis, sovintjar el 152, trencament de la convivència... Quan es diu tot això..., això no es pot dir, i jo crec que no es pot dir, i menys des de Catalunya.

El tema de..., només una precisió, de totes les qüestions que... El senyor conseller en cap s'ha posat molt content del que jo he dit. Jo m'he posat molt content del que ell ha dit, també. Vol dir que el Govern està cohesionat. (*Remor de veus.*) I només per a la seva informació dir-li que de tot el que he citat, de totes les qüestions de Govern, només n'he citat una d'una conselleria d'Iniciativa, que és d'habitatge. I l'he citada la primera, sap per què, senyor Piqué? Perquè és la primera preocupació dels ciutadans, avui. I semblaria lògic que si un tema, que és la primera preocupació dels ciutadans des de fa molt temps i no hi havia política d'habitatge per aquesta principal preocupació i ara existeix, sembla que és de sentit comú dir-la. I això és el que he dit. He parlat, en definitiva, de la primera preocupació, i la segona, que va lligada amb aquesta, la millora de barris.

Però dues qüestions finals, no? Clar, vostès fan una moció de censura que a la primera pàgina parlen, com he dit abans, no de la paràlisi del Govern, de la paràlisi de Catalunya. I ens diuen que ens demanen que diguem què fem en qüestions socials, en educació... I ara vostè em diu que no vol això. En què quedem? (*Remor de veus.*) Una part important del seu discurs, aquest matí, era que no governàvem. Jo el que li estic dient és que avui és irrefutable que governem en temes importants en polítiques que no s'havien fet mai fins ara, i que cada cop es faran més i es veuran més.

I estic d'acord amb vostè que encara es veu poc. Però, fixi's en una cosa, les enquestes que surten no diuen, fan una valoració positiva a l'acció de govern. És a dir,

vostè diu: «És que no hi ha confiança. És que la gent pensa...» No sé quines enquestes té vostè, les que tenim tots no diuen això. Les enquestes que tenim tots no diuen això. És a dir, no sé si vostè té un tipus d'empresa de fer enquestes que té una informació que nosaltres no tenim. (*Remor de veus.*) No hi ha cap enquesta que hagi sortit en la seva direcció.

I acabo amb el tema de la transparència. Miri, li demanaria que amb això també fes una certa rectificació, perquè vostè darrere del pacte PSC-CiU que vostè diu, deixa l'ombra de la corrupció de forma molt sibillina. És a dir, vostè el que està deixant aquí és que, en definitiva, aquí el que ha passat avui també és el pacte de silenci entre CiU i el Partit Socialista. Això és el que vostè està deixant continuament aquí.

I vostè es va queixar molt de les paraules del president de la Generalitat. Ell, com a mínim, ho va dir clar. Va dir, en aquell moment, equivocadament o no, ho va dir clar. Vostè ho diu de manera sibillina, però està dient –està dient–, des del punt de vista dels conceptes, igual, pitjor, perquè no està dient ni concretant res.

Jo li dic: «Senyor Piqué, no digui això si no té una prova.» (*Veus de fons.*) I li ho dic jo que sóc l'únic per president de partits polítics que ha anat als tribunals a posar querelles. I si demà tinc una prova, ho faré. Però, mentrestant, no podem marxar d'aquí amb aquesta sospita generalitzada que tothom fa corrupció i que vostè no en fa. I no vull parlar ni del PP anterior ni de res, no vull ni parlar d'això. No és el moment. Ho podria fer –ho podria fer–, però sigui prudent i no aixequi sospites en una situació que estem tots d'acord que no s'ha de fer. Res més.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Gràcies senyor Saura, celebri que entusiàsticament els membres del seu Grup l'aplaudeixin... (*Veus de fons.*) Però, sí..., però crec, sincerament, que no se'ls mereix els aplaudiments, no? Perquè acaba, vostè, de dir una cosa que no respon a la veritat. Jo no em referiré a tot l'anterior. A tot l'anterior que ha dit sobre el tema de l'Estatut vostè sap quina és la meua posició, sap les reserves que jo li he expressat en privat i sap que tinc ganes que això tiri endavant i que tiri endavant bé. Per tant, no seguiré per aquesta via. Tots plegats hem de fer el que hem de fer, però, això, de res, no?

Escolti'm, jo no he aixecat sospites, ni crec que m'hagi pronunciat de manera sibillina. Crec que és impossible pronunciar-se de manera més clara! No hi ha hagut manera sibillina. Jo he dit el que he dit, i he demanat que se'm digui que «sí» o que «no» a determinades coses. I ara el que dic és: «Després d'haver vist algunes coses que he vist aquesta tarda, doncs, segueixo tenint dubtes.»

Jo no acuso a ningú. El que dic és que, del debat d'avui, jo no n'extrec la tranquil·litat que el tema que ens ha suscitat en aquest Ple estigui resolt. Això és el que he dit. I el senyor president que el va suscitar amb la seva acusació, després immediatament retractada, però que ha generat tot aquest soroll, el senyor president avui no ens ho ha aclarit, senyor Saura, no ens ho ha aclarit. Jo el que demano és que això s'aclareixi, simplement. I demano a les forces polítiques del Govern que diguin si estan disposades que això s'aclareixi. (*Remor de veus.*) I, després d'escoltar-lo a vostè, no sé si la seva força política està disposada que s'arribi fins al final en aquesta qüestió. No ho sé.

I, per tant, si ara vostè s'aixeca i em diu «escolti'm, és que no m'ha entès, li ho he explicat tres vegades i vostè no m'ha interpretat i no m'escolta», i li dic que sí, jo em quedaré tan tranquil. Espero que m'ho digui.

El president

Senyor Saura, té la paraula.

El Sr. Saura i Laporta

Senyor Piqué, miri, vostè fa..., políticament el que ha fet és una perversió i li explicaré el perquè. Vostè diu el següent: «Si el senyor Maragall no rectifica i el senyor Mas no rectifica els censuro perquè no rectifiquen, i si rectifiquen és que hi ha pacte de silenci i oblit.» Què fem? Qualsevol de les dues solucions? Si no rectifiquen, perquè no rectifiquen, i si rectifiquen perquè rectifiquen.

Avui, el president de la Generalitat i el cap de l'oposició jo crec que han fet un exercici d'intentar de situar la política catalana en un estadi millor. És això un pacte de silenci? Per part nostra no ho ha estat mai. Jo mai he fet pactes de silenci. No sé si vostè n'ha fet algun, jo mai, i li ho ben asseguro que no sé si vostè en farà, jo no en farà mai.

El president

Senyor Piqué, torna a obrir torn, eh?

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Sóc conscient que obro torn. Una distinció, només, purament terminològica. Jo en cap moment he demanat rectificacions, he demanat aclariments i posicionaments. No demanava una rectificació, demanava un aclariment, i segueixo sense tenir les coses clares, simplement.

El president

Doncs, bé, per tal de donar compliment a l'article 88.1 de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat, i a l'article 121.10 del Reglament, la votació tindrà lloc a un quart de dotze de demà, divendres 11 de març, i, d'acord amb l'article 79.2, serà pública i per crida.

Se suspèn, doncs, la sessió fins demà a un quart de dotze.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i set minuts.